

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/06 (39) • 28 Eylül 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Baskı ve asimilasyona son!

Özgürlük ve eşitlik için

7 Ekim'de Ankara'ya!

İÇİNDEKİLER

Birleşik-militan mücadeleyi büyötmek için 7 Ekim'de alanlara!	3
Bir yanda kirli savaş, bir yanda Oslo ve "Barış" tartışmaları	4-5
3 yılda hazırlanan iddianame, 3 satırdan ibaret gerekçelendirme.....	6-7
"Sömürücü asalakları yargılayacağımız günler gelecek!"	8
AKP iktidarı iğneden ipliğe her şeye zam yaptı	9
Sermaye ve uşakları, sendikal hakların gaspında "mutabakat"a vardı.....	10
"Kararlı bir mücadele vermeliyiz!" . . .	11
"Zalimin zulmüne direniyoruz" kampanyası ya da DİSK'in "dostlar alışverişte görsün" eylemleri üzerine.....	12
İnsanca yaşam mücadelesini büyütelim!	13
Termo Teknik örgütlenme deneyimi ışığında...	14-15
PSAKD Genel Başkanı Kemal Bülbül ile 7 Ekim mitingi üzerine...	16-17
Ulucanlar direnişi 13. yılında eylem ve anmalarla selamlandı!	18-19
BDSP'den etkinlik duyuruları	20
Komünist hareket 25. yılını kutluyor! .	21
Zombi bankacılık salgını	
Volkan Yaraşır	22-23
Almanya'da yerel seçimler ve devrimci politika	24
Yunanistan'da mültecilere yönelik saldırılar tırmanıyor	25
Dünya emekçilerinden mücadele... . .	26
Çeyrek asrın zaman süzgecinden payımıza düşenler.....	27
Dün başaramadınız, bugün de başaramayacaksınız!	28
"Parasız eğitim" zamlara kadmış . . .	29
Tutsak sınıf devrimcisi Nihadioğlu'ndan HEY Tekstil işçilerine.....	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/06 (39) * 28 Eylül 2012

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Alevi emekçiler baskı ve asimilasyona karşı eşitlik ve özgürlük taleplerini yükseltmek için 7 Ekim'de Ankara'ya buluşmaya hazırlanıyor. Özellikle son dönemde kışkırtılan ırkçı-şoven saldırganlığa ve dinci-gerici kuşatmaya karşı mücadeleyi büyötmek açısından Alevi örgütlerinin 7 Ekim'de düzenleyeceği merkezi Ankara mitingi önemli bir yerde duruyor. Gazetemizin bu sayısında konuyla ilgili olarak mitingin örgütleyicilerinden PSAKD'nin yöneticileri ile yapılan röportajlara geniş bir yer ayırıyoruz.

Bununla birlikte sınıfa dönük saldırıların, Kürt halkını hedef alan inkar ve imha politikalarının ve emperyalist savaş tehdidinin gündemde olduğu bir süreçte gerçekleşiyor olması, 7 Ekim Ankara mitingine ayrı bir önem katıyor. Sınıf devrimcileri, daha en başından itibaren bu kapsamda ele aldığı 7 Ekim Ankara mitingine yönelik hazırlıklarını hızlandırmalı, geri kalan zaman dilimini en verimli şekilde değerlendirmelidir. Süreç, emekçilerde gericiliğe ve hak gasplarına karşı biriken öfkeyi örgütleme bakışıyla örölebilmelidir.

9 Haziran 2009 tarihinde Haramidere'de bulunan Sabra Tekstil'e bildiri dağıtımına giden devrimci işçilere özel güvenlik önce fiziki saldırıda bulunmuş ardından patronun tetikçiliğini yapan Zeki Tekin silahla iki devrimci işçiyi çeşitli yerlerinden yaralamıştı. Bunun üzerine saldırıyı protesto etmek için fabrikanın önüne gelen sınıf devrimcilerine bu kez polis saldırmış, bu saldırı sonucunda gözaltına alınan 4 sınıf devrimcisi tutuklanarak cezaevine konulmuş, işçileri silahla yaralayan Zeki Tekin ise serbest bırakılmıştı. Daha o günden itibaren işlemeye başlayan sermaye-polis-yargı işbirliği, aradan geçen 3 yılın ardından yeni bir boyut kazanmış bulunuyor. Savcılık tarafından hazırlanan iddianamede silahlı saldırıyı gerçekleştiren patron tetikçisi Zeki Tekin ile birlikte saldırıya uğrayan devrimci işçiler de sanık sandalyesine oturtulmuş bulunuyor. Sermaye-polis-

yargı işbirliğinin çıplak bir örneği olan Sabra davası hazırlanan iddianame ile birlikte 22 Ocak 2013'te görölmeye başlanacak. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere tüm devrimci ve ilerici kamuoyu bu hukuksuzluğun peşini bırakmamalı ve Sabra davasının işçi sınıfı adına takipçisi olmalıdır.

Sınıf devrimcileri Komünist Hareket'in 25. yılı vesilesiyle gerçekleştireceği kitle etkinliklerini deklare etmiş bulunuyorlar. Belli başlı kentlerde yapılacak olan etkinliklerin ön hazırlığını tam bir seferberliğe konu edeceğini duyuran sınıf devrimcileri, yaptıkları açıklamalarda etkinlik çalışmasını güncel politik süreçlere müdahale zemini olarak ele alıdıklarını ifade ettiler. Bütün okurlarımızı 25. yıl gündemi üzerinden başlatılan etkinlik çalışmalarına katılmaya çağırıyor, şimdiden başarılar diliyoruz.

H. FIRAT

Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye

H. FIRAT

*Program sorunları
üzerine konferanslar*

**Ulusal Sorun
ve
Devrim**

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EKSEN YAYINCILIK

Birleşik-militan mücadeleyi büyütmek için 7 Ekim’de alanlara!

Eylül ayıyla birlikte Türkiye’de sosyal hareketliliğin canlandığı bir döneme daha girmiş bulunuyoruz. 1 Eylül Dünya Barış Günü eylemleriyle başlayan dönem, 4+4+4 saldırısına karşı yapılan 15 Eylül gösterileriyle devam etti. Sırada Alevilere yönelik asimilasyoncu baskı politikalarına ve saldırılara karşı örgütlenecek 7 Ekim mitingi var. Temel eğitim alanındaki gerici politika ve uygulamalar, doğrudan devamı olmasa bile 7 Ekim’i 15 Eylül’e bağlayan asli bir gündem olarak öne çıkıyor. Yine de bu eylemleri birbirine bağlayan esas sorun, işçi sınıfından kamu emekçilerine, Kürt halkından Alevilere, gençlikten emekçi kadınlara dek tüm kesimleri hedefleyen çok yönlü saldırılar ve buna eşlik eden faşist baskı ve terördür.

Sınıf ve kitle hareketi payına kayıplarla geçen bir dönem...

Dinci-gerici iktidarın halihazırda icraatlarında ciddi bir engelle karşılaşmadığı halde bu denli saldırganlaşması esasta gelecek kaygısından besleniyor. Bilindiği gibi 2012 yazında düzen cephesinde siyasal atmosferin hararetini yükselten gelişmelere karşın, Kürt hareketini dışta tutarsak, sosyal hareketlilik planında kayda değer bir gelişme yaşanmadı. AKP sınırları alabildiğine zorlamasına rağmen, sınıf ve emekçi kitle hareketindeki zayıflık olduğu gibi sürdü. Dinsel gerici koalisyonun hedefleri çerçevesinde temel eğitim alanında gündeme getirilen gerici hamleler dahi uzun bir dönem cılız tepkilerle karşılandı. Bir süreklilik taşısa da parçalı-tekil mevzi direnişler biçiminde süregiden sınıf hareketi ise halihazırda sermaye cephesini zorlayacak bir düzeyde değil.

Bu tablonun sonuçları savaş ve saldırganlığın gündemi belirlediği bir dönemde örgütlenen 1 Eylül Dünya Barış Günü eylemlerine de kaçınılmaz olarak yansıdı. 4+4+4 saldırısına karşı nihayet örgütlenebilen 15 Eylül gösterileri bu tabloyu esası yönünden değiştirmiş olmasa da başlangıç açısından anlamlı bir tepki olarak ele alınabilir. Fakat bu kadarının dinci-gerici iktidarı durdurmaya yetmeyeceği açıktır. Suriye ve bölge halklarına yönelik pervasız saldırganlık, Kürt halkına yönelik baskı, terör ve tutuklamaları tamamlayan şoven histeri dalgası, Alevi emekçileri hedef alan mezhepsel baskı ve saldırılar hız kesmeden sürmekte, sınıf ve emekçi kitlelere dayatılan karanlık fatura sürekli kabarmaktadır.

Dinci-gericiliğin dümenine tam olarak yerleştiği sermaye cephesinin başka bir gelecek planı veya alternatifi de yoktur. Geçtiğimiz aylar boyunca yaşanan gelişmeler, düne kadar AKP’nin yanılısamasına kapılanlarda bile bu konudaki her türlü naif beklentiyi ortadan kaldırmış bulunuyor. Öncelikle sermaye devletinin bölge politikası tam bir iflas yaşadı. Yeni Osmanlıcı öykünmenin Suriye’ye yönelik saldırganlıkla hayat bulan manevraları, hüsrandan oluşan bir tablo yaratmaktan öteye geçemedi. Aynı dönemde Kürt sorunu ekseninde yaşanan gelişmelerle birlikte AKP, 10 yıllık hükümet döneminin en ağır sıkışmasıyla karşı karşıya kaldı.

Dış politikadaki iflas ile Kürt sorununda derinleşen açmaz, geri dönülmez süreçler olarak işlemeye, dinci-gerici iktidarı giderek artan oranda zorlamaya devam ediyor. Görüldüğü kadarıyla her iki alanda da farklı bir manevra seçeneği ya da şiddetten başka bir politik yönelimi de yok. Daha doğru bir deyimle aslında farklı bir seçenek şansı da yok. Tarihin geleneğine uygun olarak tüm zorbalara gibi zorlandıkça daha fazla saldırganlaşıyor. Sona yaklaştıkça çareyi faşist baskı ve terörde, şiddet ve zulmün dozunu arttırmakta görüyor.

Alevi düşmanlığı AKP’nin genlerinde var...

AKP gibi Alevi düşmanı ideolojiden beslenen bir akım, haliyle Alevi kitlelerine yönelik baskı ve saldırılarda da geçmişe rahmet okutacak bir performans sergiliyor. Reha Çamuroğlu, İzzettin Doğan gibi Alevi burjuvalar üzerinden yaratılmaya çalışılan yanılısamalara karşın seçim propagandalarının en şaşmaz ögesi hep Alevilik karalaması oldu. Gerek 2010 referandumunda yargı üzerinden, gerek son genel seçimlerde Kılıçdaroğlu-Tekin ikilisi üzerinden yığınlardaki ilkel düşmanlıklara oynamakta bir beis görmedi. Nerede bir “kötülük” varsa, Alevilikle de bir yanından ilişkilendirilmeye çalışıldı. Öyle ki Suriye’ye yönelik saldırganlığa toplumsal destek için dahi yine Alevi düşmanlığından medet umuldu. Yığınların bilincinde mezhep düşmanlığını körüklemenin Malatya-Sürgü’deki gibi olaylara dönüşmesi ise bütün bunların mantıklı bir uzantısıydı. Geline yerde Aleviler tarafından fiili mücadelelerle kazanılmış mevziler ve haklar da parça parça gasp edilmeye çalışılıyor. Bunlar bir yana, toplumsal yaşamı sünni inancı temelinde şekillendirme gayreti zaten başlı başına inançsal bir zulüm uygulaması olarak süregeliyor.

Sermaye düzeninin mayası “tek devlet, tek bayrak, tek dil, tek din”le karılmıştır...

Fakat bütün bunların hiç de AKP ile başlamadığı unutulmamalıdır. Sorunun kaynağı tek devlet, tek dil, tek bayrak, tek din anlayışı üzerine kurulmuş sermaye düzenidir. Alevi emekçiler dönem dönem gevşemeler olsa da her dönem baskıya, horlanmaya, asimilasyona tabi tutuldular. Çorum, Maraş, Sivas gibi vahşi kıyınlar sermaye düzeninin gerekleri, bizzat

sermaye devletinin açıktan koruma ve kollaması altındaki karanlık aygıtlarınca gerçekleştirildi. Kaldı ki zamanında yeşil kuşak projesi uyarınca dinci-gericiliğin önünü alabildiğine açanlar, din dersini zorunlu hale getirenler, Alevi köylerine zoraki cami yapanlar tekelci Türk burjuvazisinin çıkarları doğrultusunda 12 Eylül darbesini yapanlardan başkaları değil. Kendi elleriyle büyütüp gerçek iktidar olmasını sağladıkları dinci akımın şimdilerde generallere “balyoz” gibi şoklar yaşatması, bu gerçekleri ortadan kaldırmıyor.

Dolayısıyla sınıf ve emekçi kitleleri, Kürt halkını, gençliği, emekçi kadınları, Aleviler de dahil farklı inanç sahiplerini hedef alan faşist baskı ve terörün bugünkü yürütücüsü AKP karşıtı mücadele, temelde tekelci sermaye düzeniyle devrimci bir hesaplaşmaya bağlanmak durumundadır. Zira sömürü ve kölelik düzeni yerinde durdukça ne padişahlar biter ne de Hızır Paşalar. İnanç ve vicdan özgürlüğünden, mezhepsel baskı ve ayrıcalıkların son bulmasından yana olan alevi emekçiler, burjuva öğelerin manüplasyonlarına ve tepkileri düzen sınırlarında tutma gayretlerine bu gerçeğin ışığında yaklaşmalıdırlar.

Topyekün saldırılar karşısında birleşik mücadele bir zorunluluktur...

Kuşkusuz gelinen yerde düzenin sivri dişi olarak parlamak dinci akımın tekeline geçmiş bulunuyor. AKP elde ettiği devlet gücüne ve toplum bünyesinde yarattığı kurumlaşmalara yaslanarak iktidarını pekiştirirken özel bir ayırım yapmıyor. Karşısında tehdit olarak gördüğü her kesime şiddet ve baskıyla yönelmesi ise ister istemez toplumsal mücadele dinamikleri arasında köprüler yaratmaktadır. Devrimci temelde değerlendirilebildiği koşullarda sosyal mücadele açısından önemli bir olanaktır bu. Bu açıdan 7 Ekim, başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere dinci gericiliğin hedefindeki kitlelerin üzerlerindeki ölü toprağını silkelemeleri ve saldırılar karşısında birleşik mücadeleyi büyütmelelerinin anlamlı bir vesilesidir. 7 Ekim’in kendinden ibaret kalmaması, saldırılara karşı güçlü bir mücadele halkasına dönüşmesi, ezilen Alevi kitleler kadar işçi sınıfı ve emekçilerin de sorumluluklarına sahip çıkması ve söz konusu olanakları değerlendirmesiyle mümkün olabilir.

Bir yanda kirli savaş, bir yanda Oslo ve “Barış” tartışmaları

Kürt sorunundaki gelişmeler, geçmiş deneyimleri tekrarlamayı sürdürüyor. Gerillanın hakimiyetini ve moral üstünlüğünü koruduğu görülürken hükümet cephesi medyanın da desteğiyle hayali seferler düzenleyerek kendince psikolojik bir savaş yürütmeye çalışıyor. Bir yanıyla da linç girişimleri ve “KCK” adı altında operasyonlarla kirli savaşı tırmandırıyor. Kürt hareketi ise bu saldırılara karşı “misliyle karşılık verme” çağrılarını yaparak kendi cephesini koruyor.

Ancak haftanın öne çıkan temel gündemi tüm bu savaş atmosferinin ortasında Oslo görüşmeleri oldu. CHP’nin gündeme getirdiği Oslo sürecine dair AKP cephesinden hayli olumlu açıklamalar gelmesi, akıllara yeni bir sürecin mi başlatılacağı sorularını getirdi. Öyle ki Öcalan’la dahi görüşülebileceği çeşitli ağızlardan açıklıkla ifade edildi. Son olarak KCK Yürütme Konseyi üyesi Zübeyir Aydar’ın açıklamaları da Oslo sürecini aydınlatır nitelikteydi.

Gerilla hakimiyeti sürüyor

HPG’nin Kürdistan’da askeri ve bağlantılı olarak da moral üstünlüğünü bir süredir koruduğu artık devlet yetkililerince dahi kabul ediliyor. Öyle ki her söz alan TSK’nın ne yapması gerektiği ve bu çıkmazdan nasıl kurtulacağı yönünde fikir yürütüyor. Üstelik “artık karakollardan çıkacağız” benzeri itiraflarla yenilgi ve acz de kabul ediliyor.

HPG özellikle Hakkari, Şırnak, Van ve Diyarbakır’da bu hafta da bir dizi eylem gerçekleştirdi. Eylemlerin ağırlıklı kesimini yol kontrollerinin oluşturduğu görüldü. Yol kontrolleri, manevi bir otoritenin tahsis edilmesi için bugün PKK’nin tercih ettiği temel eylem biçimlerinden biri. Üstelik bu eylem, burjuva basının kirli propagandasından da en az etkilenen eylemlerden, zira demagoji malzemesi yapmak için “teröristler yol kesti”den öte bir şey söylenemiyor. Yol kesme ve kontrollerin kimi noktalarda 24 saati bulması ise bölgedeki gerilla hakimiyetinin bir başka göstergesi.

PKK çeşitli karakollara ve askeri noktalara yönelik de eylemlerini sürdürüyor. Eylemlerde kimi zaman karakollara malzeme taşıyan araçlar da hedef alınarak TSK’nın daha da çaresiz kalmasına sebep olunuyor. Özellikle karakol baskınlarında çok sayıda askerin öldüğü HPG’nin duyurduğu bilgiler arasında yer alıyor.

Bununla birlikte PKK, Ovacık savcısı Murat Uzun’u vurarak eylem biçimini çeşitlendirdi. Eylemin ardından açıklama yapan HPG, Uzun’u “Kürt halkına karşı düşmanlığı ve faşist uygulamalarıyla tanınan, devletin hukuk terörü olan soykırım operasyonlarında halkımıza karşı aktif rol alan” biçiminde tanımladı.

Burjuva medyanın Kürdistan seferi!

PKK’nin eylemleri karşısında açmaza giren devletin, operasyon yapmaktan daha iyi bildiği bir şey varsa o da kuşkusuz ki kara propagandadır. Bugün de sermaye devleti medya eliyle bunu fazlasıyla yapıyor. “Terörle mücadelede yeni strateji”, “PKK’ya büyük

darbe geliyor!”, “PKK’ya tam saha pres başlıyor!”, “Mutlak hakimiyet, tam pres!” manşetleri tabloyu anlatmaya yeterli. Gazetelerin süslü cümlelerle anlattıkları ise akıllara OHAL uygulamalarını getiriyor.

TSK’nın açıklamalarına göre “PKK’nin üs olarak seçtiği” bölgeler başta olmak üzere asker, alan hakimiyeti sağlama amacıyla bölgesel operasyonlar yapacak. Öncelikli olarak Hakkari ve Şırnak’ta başlatılan operasyon ilerde genişletilecek. Yine açıklamalardan tüm bölgelerin çembere alınacağı ve gerillanın hareketsiz kılınmaya çalışılacağı anlaşıyor.

Ancak tüm bu şatafatlı cümlelerle sunulan operasyon hazırlıklarına rağmen TSK’nın Kürdistan’da ciddi bir etkinlik gösteremediği de açık. Son haftalarda yapılan operasyonlar ağırlıklı olarak hava bombardımanından oluşuyor. HPG verilerine göre gerilla kaybı hayli az.

Ancak saldırgan tutumundan da vazgeçmeyen sermaye devleti, Güney Kürdistan’a askeri operasyon yapmak için kullandığı tezkerenin uzatılması için de çalışmalara başladı. Bakanlar Kurulu’nun onayladığı tasarı, 1 Ekim’de açılan meclisin ilk gündemi olacak.

Kentlerde linç ve hukuk terörü

Askeri anlamda basiretsiz kalan devlet, mesafeyi özel harp yöntemleriyle kapatmaya çalışıyor. Bingöl’de yüzlerce kişiden oluşan dinci-gerici gruplar taş, sopa ve sandalyelerle Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) Bingöl İl Başkanlığı’na saldırırken, BDP’liler linç edilmek istendi. Sonradan, AKP’li Belediye Başkanı Serdar Atalay’ın önceki akşamdan itibaren anons ve mesajlarla, saldırıya zemin hazırladığı ortaya çıktı. Üstelik saldırıyı protesto etmek için iki gün sonra yapılmak istenen miting bu kez devlet terörünün hedefi oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

21 Eylül 2012 | Bingöl

Yine BDP Çerkezköy İlçe Örgütü binasının girişine, “Türk’e kefen giydirmek hangi yiğidin harcıdır” yazısı yazıldı. BDP Ataşehir İlçe binasına da saldırı düzenlendi. Camlar ve kapı kırıldı, içerideki afişler parçalandı.

Kürt halkına yönelik saldırının temel bir ayağını ise yine KCK operasyonu adı altında yürütülen hukuk terörü oluşturuyor. Son gerçekleştirilen operasyonda 70’e yakın kişi KCK üyesi oldukları iddiasıyla gözaltına alındı. BDP, KESK, İHD ve kadın örgütlerine yönelik operasyonda alınanlar arasında BDP Mersin il eş başkanları, DİHA muhabiri, İHD Mersin Şube Başkanı ve sendikacılar da yer alıyor.

Devlet terörü, açlık grevini sürdüren Kürt tutsakları da hedef aldı. Silivri Cezaevi’ndeki Kürt tutsaklara önce “Açlık grevi yapamazsınız. Yaparsanız, hücreye konulacaksınız” dayatmasında bulunuldu. 25 Eylül gecesi ise operasyon yapan jandarma sürüsü, tekme ve coplarla mahkumları darp ettikten sonra 10 tutukluyu hücreye kapattı. Tutsakların hücrelerde her tür imkandan yoksun biçimde tutulduğu biliniyor. Tutuklularsa açlık grevini sürdüreceklerini ifade

ediyorlar.

Devletlilerin savaş ve “barış”ı

Tüm bu kirli savaş atmosferinde CHP’nin yayınladığı Oslo belgeleri, yeni bir tartışmaya da sebep oldu. Belgelerin açıklanmasının ardından CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu Oslo sürecini belli yönleriyle destekleyen bir açıklama yaptı. Kılıçdaroğlu, *“Eğer silah bırakılacaksa elbette PKK ile görüşmeler başlayabilir”* diyerek bir platform ortaya koydu. Ancak CHP içerisinde açıklamaya tepki gösteren bir kesim de ortaya çıktı. Tartışmanın özünde ise Oslo olumlanırken sürecin yürütülüşü eleştiriliyordu.

Oslo tartışmalarına pek çok cepheden açıklama geldi ancak en ilgi çekici olanı Başbakan Tayyip Erdoğan’ın “Oslo görüşmelerini ben başlattım” yönlü açıklaması oldu. *“Srilanka’yu yerle bir edip terörü çözdüklerini söylüyorlar. Biz ise hukuk çerçevesinde olayı çözmek istiyoruz”* diyen Erdoğan Oslo sürecinin tıkanmasının sebebinin Kürt hareketi olduğunu ve bilgileri PKK’nin sızdırdığını iddia etti.

Erdoğan’ın aynı konuşmasındaki *“İmralı ile görüşmeler yine olabilir”* sözleriyle birlikte Adalet Bakanı Ergin, *“Öcalan da sürece dahil olabilir. Bunu yapmamaları bir eksikliktir”* şeklinde konuştu. Kuşkusuz ki bu konuşmaların başına-sonuna Kürt hareketine yönelik hakaretler eklenmişti ancak verilen mesaj da bir o kadar netti.

Kürt hareketinin savaş ve “barış”ı

Kürt hareketi cephesinden yansıyan açıklamalar, ağırlıklı olarak sermaye devletinin faşizan politikalarına ve saldırılarına karşı mücadele çağrısını öne çıkarmakta. Özellikle Bingöl’de yaşanan linç girişiminin ardından Kürdistan Halk İnişiyatifi *“Saldırıları devam ettiği taktirde bizde Kürdistan’da yaşayan ve görev yapan devlete bağlı tüm kesimleri hedef alacağız”* diyerek Kürt halkına net bir çağrıda bulundu. BDP Bingöl Milletvekili İdris Baluken ise şunları kaydetti: *“BDP’ye yapılan saldırı meşru savunmayı, meşru müdafaa hakkını doğurmuştur. (...) Bingöl halkı bir sürece yayılacak şekilde saldırıya katılanlardan hesap soracaktır. Halkın kararlılığı nettir.”*

Sebahat Tuncel de *“sokaklar kiminse iktidar onundur”* açıklamasıyla önümüzdeki döneme dair bir vurgu yaptı. Bu sözlerin bir yanı ajitatif olmakla birlikte Kürt hareketinin dönemsel yaklaşımı gözönüne alındığında somut bir eylem hattına da işaret ettiğini görmek zor değil.

Bununla birlikte Kürt hareketi cephesinden Oslo tartışmalarına dair de açıklamalar gelmekte gecikmedi. KCK Yürütme Konseyi üyesi Zübeyir Aydar, BBC Türkçe’ye Oslo süreci ve Kürt sorununa dair açıklamalarda bulundu. Aydar, 2009’da Oslo görüşmeleri sırasında KCK tutuklamalarının başladığını, Habur’dan giriş yapanların tutuklanmaması için “devlet sözü” verilmiş olmasına rağmen sözün tutulmadığını ve 2011’de operasyonların başlatıldığını söyleyerek görüşmelerin devlet tarafından zora sokulduğunu belirtti.

Görüşmelerin sızdırılmasına da değinen Aydar, sorumlunun Kürt sorununun çözülmesini istemeyenler ya da Gülen Cemaati olabileceğini söyledi. PKK’nin ise kesinlikle görüşmeleri zora sokacak bir tutum takınmadığını belirtti. Bununla birlikte Aydar, görüşmelerin yeniden başlamasını istediklerini ve masaya şartsız oturacaklarını söyledi.

Yeni Özgür Politika’ya yazan KCK Yürütme Konseyi üyesi Cemil Bayık ise *“AKP hükümeti her sıkıştığında, kendisine eleştiri geldiğinde kendisine demokratik imajı vermeyi ve Kürt sorununda bazı*

adımlar atacağı beklentisi yaratmayı bir taktik tarz haline getirmiştir” sözleriyle AKP’nin açıklamalarına temkinli bir üslupla yaklaştı. *“Kürtler artık özgür ve demokratik yaşamlarını Türk devletinin insafına bırakmıyor”* diyen Bayık *“Artık oyalama, aldatma, zaman kazanma zamanı değil, köklü çözüm yaratma zamanıdır”* sözleriyle çözüm talebini somutladı.

Sermaye devleti çözümsüzlük içinde debeleniyor

Gelişmeler ele alındığında bir yandan operasyonlar ve kirli savaş varken diğer yandan dillendirilen Oslo ve Öcalan’la görüşme tartışmaları ilk bakışta tezat ve çelişkili görülebilir. Ancak ulusal talepler ekseninde yürütülen demokratik bir mücadele çerçevesinde gelişmeler değerlendirildiğinde tablo daha net biçimde görülmekte. Dün asıp-kesmek dışında bir şey söylemeyen sermaye devletine inkar ve imha dışında söz söyleten, Öcalan ile görüşmeyi gündeme alıp

Oslo’yu sahiplenmeye iten kuşkusuz ki Kürt hareketinin devlet üzerinde kurduğu baskıdır.

PKK de zaten özellikle son dönem programını buna göre kurmuş ve fiili meşru mücadeleyi yükselterek, devleti askeri ve siyasal alanda köşeye sıkıştırarak masaya oturtmayı önüne koymuştur. Bugün bu aşamada olunduğunu söylemek mümkün olmaz ancak yaratılan basıncın masa tartışmalarını gündeme getirmesi, hareketin kendi sınırlarında başarı sağladığı anlamına gelmektedir.

Fakat sermaye devleti, Bayık’ın da doğru biçimde değerlendirdiği gibi ne zaman sıkışsa ortaya böyle projeler atarak günü kurtarmayı adet edinmiştir. Biraz hakimiyeti eline geçirdiği ve otoritesini kurduğunda ise baskı ve zoru tırmandırarak yumuşama ortamını ters yüz etmekte ustadır. Bu aslında sadece Türk sermaye devletinin değil, bütün olarak kapitalist sistemin özelliğidir ve tüm demokratik kazanımlar için de bir biçimde geçerlidir. Bu açıdan Kürt sorununun çözüleceği yönlü ham hayallere kapılmamak gerekir.

Anayasa Mahkemesi’ne bireysel başvuru üzerine

Anayasa Mahkemesi’ne bireysel başvuru hakkının tanınması ilkesel olarak doğru bir uygulama olmakla birlikte öncelikle getirilme amacı bakımından değerlendirmek gerekir. Bu yolun açılmasının temel nedeni ve amacı, yani bunu getirenlerin asıl niyeti Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne yapılan çok sayıda başvuruyu ve mahkûmiyeti azaltmaktır. Türkiye hep AİHM’ne en çok başvuru yapılan ve en çok mahkûmiyet alan ülkelerin başında gelmiştir. Amaç bu kötü sicil görüntüsünü düzeltmektir. Yani hareket noktası hak ihlallerini önlemek değil, uluslararası mahkûmiyetleri ve eleştiriye azaltmaktır. Niyet böyle olunca pratiğinin de insanlarımızın haklarını alabilmeleri yolunda bir adım olacağını düşünmek temelsiz bir iyimserlik olur.

Kısa dönemde AİHM’ne başvurma imkânı bir süre ortadan kalkmıştır. Kişiler önce Anayasa Mahkemesi’ne başvurup bir karar aldıktan sonra “hak ihlali giderilmemiş ise” ancak o zaman AİHM’ne başvurabilecektir. Anayasa Mahkemesi’ne başvurmadıklarında iç hukuk yolları tüketilmediği gerekçesiyle başvuruları reddedilecektir. Böylece önümüzdeki birkaç yıl içinde iktidar sahipleri *“bakın AİHM’ne başvuruları çok azalttık, ihlal kararları da çıkmıyor, uluslararası itibarımızı artırdık”* diye övünecek ve prim toplamaya çalışacaklardır.

Büyük olasılıkla bu sürenin sonunda çoğunlukla anlamlı bir sonuç çıkmadığı için AİHM başvuruları yeniden yükselecektir. Çünkü sadece mahkeme kurmakla ve kararları yargıç sıfatıyla görevlendirilen kişilerin vermesi ile “hukuk güvenliği”nin sağlanamayacağını biliyoruz/yaşıyoruz. Önemli olan verilen kararların ve uygulamanın kendisidir. Bunun en güncel örneği cezaevleri için kurulan “infaz yargıçlığı” kurumudur. Teorik olarak çoğunlukla olumlu bir gelişme gibi değerlendirilen bu kurumlar mahpus haklarında bir ilerlemeye yol açmadı. Tersine idarenin onay ve meşrulaştırma makamı olarak getirildiği geçen pratiklerinde görüldü. Mahpusların neredeyse hiçbir itirazını kabul etmeyen bu hâkimliklerin idareyi hukuk kurallarına göre hareket ediyormuş gibi göstermekten başka sonucu olmamıştır.

Diğer yandan Anayasa Mahkemesi başvurusu gibi imkânların tanındığı diğer ülkelerin çoğunda hukuk sisteminin yani genel mahkemelerin ve idarenin hak ihlallerini çok büyük oranda engellediğini görüyoruz. Bu nedenle buralarda başvuru sayısı az olduğu halde Anayasa Mahkemeleri bireysel başvurular ile tıkanma yaşamıştır. Kısa sürede bizde de tıkanma yaşanması kaçınılmazdır.

Türkiye’de gerçekten görece de olsa bağımsız bir yargı pratiği olmadığı, asıl temel hak ve ihlallerin de bundan doğduğu düşünülürse umutlanmak için bir sebep olmadığını da görürüz. İdarenin ve yargının zihniyeti, hukuk ve adalet algısı değişmedikçe gerçek bir ilerleme de beklenemez. Gazetecileri, mahkemeleri hüküm vermeden önce terörist olarak ilan eden başbakanı, kitapları ve resimleri bomba olarak gören içişleri bakanları, her gün halkın değişik kesimlerine şerefsizler, alçaklar diye hakaret eden bir iktidarı olan/içselleştiren ülkede hem de onların belirlediği/atadığı ve yargıç payesi verdiği bürokratlarının hak ve özgürlükleri genişleteceğini ve geliştireceğini düşünmek saflıktan da öte olur. Sadece Anayasa Mahkemesi’nin temel haklar konusunda bugüne kadar verdiği kararları incelediğimizde bile iyimser olmak için küçük bir ışık bile göremiyoruz. Özgürlükçü olmayı bırakalım neredeyse mevcut hakları koruyan kararları bile yoktur.

Öyleyse bireysel başvuru hakkı temel hakları sürekli olarak ihlal edilen ezilen kesimlerin önünde ancak yeni bir mücadele engeli /alanı olarak işleyecektir.

Av. İbrahim Ergün

Sabra Tekstil’de işçileri silahla yaralayan güvenliğe 3 yıl sonra dava açıldı!

3 yılda hazırlanan iddianame, 3 satırdan ibaret gerekçelendirme...

Sabra’da neler yaşanmıştı?

Sabra Tekstil’de işyerinin önünde bildiri dağıtmak isteyen 2 işçinin silahla yaralandığı saldırının üzerinden 3 yıldan fazla zaman geçti. Patronların, sınıfın örgütlü mücadelesinden duydukları korkunun ve korkuyla bulaşık tahammülsüzlüğünün göstergesi olan Sabra Tekstil olayında yeni gelişmeler yaşanıyor. Ancak bu gelişmelerin değerlendirmesine geçmeden önce, Sabra Tekstil’de yaşananları hatırlamak, hafıza tazelemek gerekiyor.

8 Haziran 2009 günü, Haramidere’de kurulu bulunan Sabra Tekstil fabrikası önünde, Esenyurt bölgesinde toplanacak Tekstil İşçileri Kurultayı’nın çağrı bildirisini dağıtmak isteyen iki işçi önce fiziki saldırıya uğramış, ardından da işyerinin özel güvenliği Zeki Tekin tarafından silahla yaralanmışlardı. Bu saldırının ardından Mehmet Ergül ve Tahsin Alıcı uzun bir süre tedavi gördü. Tahsin Alıcı’nın vücudunda iki kurşun ve yanı sıra bacağına kırıklar olduğu tespit edildi. Mehmet Ergül’e isabet eden kurşunun ise vücudunun üst bölgesine saplandığı, kısacası bu işçinin ölümünden şans eseri kurtulduğu görüldü. Tedavisi aylarca sürdü.

Bu saldırının hemen akabinde, Haramidere’de, fabrikanın kurulu bulunduğu alanın önünde bir basın açıklaması düzenlendi. Ancak – daha sonra adını Alaattin Karadağ cinayeti ile de duyuran ve işkence, yargısız infaz olaylarında İstanbul’da öne çıkan karakollardan biri olan– Esenyurt Polis Merkezi’ne bağlı güçler, basın açıklaması başlamadan önce kitleye azgınca saldırdı. Rastgele ateş açılarak dağıtılmaya çalışılan kitle, dağılmadı, basın açıklamasını gerçekleştirdi ancak polisin ilk müdahalesinde 4 kişi gözaltına alındı.

Emine Burcu Eker, Sergül Tarhan, Melek Can ve Deniz Edemir, gözaltı işlemlerinin görülmesi için o tarihlerde yeni kurulan ancak suç listesi hızla kabaran Esenyurt Polis Karakolu’na götürüldüler. Eker, Tarhan, Can ve Edemir, karakolda açıkça işkenceye maruz kaldılar. Dahası karakola gelen avukatları da polisin aynı saldırgan tavrı ile karşılaştı ve darp edildiler. Bu darp olayının üzerine İstanbul Barosu ilgili karakola Avukat Hakları Merkezi temsilcisi atayarak yaşananların tutanakla da tespit edilmesini sağladı.

Ertesi gün Büyükçekmece Savcılığı’nca ifadesi alınan bu dört devrimci, nöbetçi savcı tarafından, demokratik bir basın açıklamasına katılmalarına ve bir gün önce iki işçi arkadaşlarının sokak ortasında vurulmuş olmasını protesto etmelerine rağmen mahkemeye sevk edildiler. Bu dört devrimciye yönelik saldırgan tavırlar, adliye aşamasında da sürdü. Polisler tarafından saatlerce kelepçelerle tutulmak istendiler, su içmek, yemek yemek gibi hakları gasp edilmek istendi. Avukatların müdahalesi ile bu sorunlar çözülmüş olsa da, Savcılığın buradaki tavrı, başlangıçtan itibaren edilgendi. Kolluğun amiri konumundaki savcı; avukatların çabası olmasa idi, bu hukuksuz ve işkence kapsamına giren uygulamaları görmezden gelme eğilimindeydi.

Savcılıkça dosyanın sevk edildiği Büyükçekmece Nöbetçi Sulh Ceza Mahkemesi ise dosyayı

incelemeksizin ve CMK’nın tutuklu yargılama ile ilgili hükümlerini dikkate almaksızın dördünü de tutukladı. İşin ilginç yanı nöbetçi mahkeme, bir gün önce silahla iki işçiyi yaralamasına, suçunu itiraf etmesine rağmen, Zeki Tekin’in tutuksuz yargılanmasına karar vermişti!

Basın açıklamasına katılan 4 kişinin tutuklu yargılanmaları ile ilgili verilen karar özel bir önem taşımaktaydı. Bu karar, hukuk mekanizmasının tarafını açıkça belli etmekten çekinmediğinin bir göstergesiydi. Zeki Tekin serbest kalırken, O’nun şehir eşkiyalığını, sınıf düşmanlığını protesto edenlerin, önce polis terörü ile karşılaşmaları ve ardından tutuklu yargılanmaları, hukuk mekanizmasının iç işleyişinin ve adaletten ne anladığının özeti olarak hafızalara kazındı.

Tutuklanan devrimciler, 15 Temmuz’da çıkartıldıkları ilk duruşmada serbest bırakıldılar. Aleyhlerinde “polise mukavemet”, “2911 sayılı yasaya muhalefet” suçlarından dava açıldı. Ancak onların ilk duruşmasının görüldüğü bu tarihte, silahlı yaralama şüphelisi / hatta ikrarcısı Zeki Tekin hakkında hala dava açılmamıştı.

İki işçinin yaralanmasını protesto ettiği için yargılanan bu 4 devrimcinin davasında nihayet 2012 yılının Mart ayında karar çıktı ve dördü de beraat etti. Ancak ne ilginçtir ki, bu tarihte de Zeki Tekin hakkında açılmış bir dava bulunmamaktaydı.

En nihayetinde 12.06.2012 tarihinde, yani olaydan tam 3 sene sonra Zeki Tekin hakkında bir iddianame hazırlandı yani yıllar sonra Savcılık makamı, suçunu itiraf etmiş sanığın yargılanması sürecini başlatmış oldu.

3 yılda hazırlanan 3 satırlık iddianame

Zeki Tekin hakkında iddianamenin hazırlanmasının 3 yıl sürmesinin hiçbir açıklaması bulunmamaktadır. Zira ortada açık bir suç üstü hali vardır. Olayın yaşandığı tarihin üzerinden 1 hafta geçmesi ile birlikte esas delillerin tamamı toplanmıştır. Yaralanan işçilerin hastane raporları ve ifadeleri dosyadadır, tanıkların beyanları yine daha o tarihte dosyadadır, sanığın beyanı dosyadadır, yaralama eyleminde kullanılan suç aleti / silah adli emanettir. Savcılığın bu dosyayı 3 yıl boyunca elinde tutmasının ve iddianameyi sürekli ötelemesinin hiçbir akıl alır gerekçesi bulunmamaktadır.

3 yıl sonunda hazırlanan iddianamenin hukuki niteliğine bakıldığında 3 yıl boyunca zaten hiçbir iş / ek soruşturma yapılmadığı da görülmektedir. 3 yılın sonunda 3 satırlık bir iddianame hazırlanmıştır. Ancak iddianamenin 3 yıl boyunca hazırlanmasının asıl nedeninin, Zeki Tekin’in cezasının indirilebilmesi için uygun bir senaryo yaratmak olduğu da iddianame metni ile anlaşılmıştır. Zira bu iddianamede, yaralanan işçiler, Tahsin ve Mehmet de “sanık” olarak yargılanmaktadır. Zira iddianameye göre bu işçiler, bildiri dağıtırken Zeki Tekin’e sopalarla, bıçaklarla saldırmıştır! İddianame devamını getirmese de, bu cümlelerin ardından, “Zeki Tekin de, mecbur kendisini savunmuştur.” ifadesinin geleceği açıktır.

İşte 3 yılda hazırlanan iddianame metni;

“Suç tarihinde müşteki şüpheliler Mehmet Ergül ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tahsin Alıcı’nın bildiri dağıtmak üzere şüpheli müşteki Zeki Tekin’in güvenlik müdürü olduğu işyerine girmek istemeleri nedeniyle tartıştıkları sırada, şüpheliler Mehmet ve Tahsin’in, Zeki’nin üzerine bıçak ve sopalarla yürüyerek yaralamaya teşebbüs etmesi üzerine, şüpheli Zeki’nin Adli Emanet’in/..... sırasında kayıtlı ruhsatlı tabancasını çıkararak ateş etmek suretiyle, Tahsin’i kemik kırığı oluşturacak şekilde, Mehmet’i ise basit tıbbi müdahale ile iyileşmeyecek şekilde kasten yaraladığı, dinlenen taraf ve tanık ve adli rapor ile anlaşıldığından (...)”

İddianame bütünüyle yukarıdaki alıntıdan ibarettir. 3 yılda salt tek sayfalık bir iddianame hazırlanmış, bunca geçen süre zarfında deliller değerlendirilmemiş, sanık Z. Tekin’in suçunu örtbas etmek adına ortaya attığı tek taraflı iddiaları doğrulayan tek bir somut delil olmamasına rağmen Tahsin ve Mehmet de sanık sandalyesine oturtulmuştur.

Elbette Tahsin ve Mehmet’in sanık sandalyesine oturtulmaları Z. Tekin’in bu basitlikteki bir iddianame içeriği ile dahi tartışmasız açığa çıkan suçundan cezalandırılmasını engellemeyecektir. Zira silah ortadadır, Mehmet ve Tahsin hakkındaki sağlık raporları ortadadır. Ancak bu yeterli değildir. Zeki Tekin’in işlediği suçun kasten adam yaralama olarak nitelendirilmesi, özellikle yaralanan işçilerden Mehmet Ergül’ün durumu düşünüldüğü yerde kabul edilemez bir nitelemedir. Aksine burada adam öldürmeye teşebbüs suçunun bütün koşulları bulunmaktadır. Halihazırda dava Asliye Ceza Mahkemesi’nde açılmıştır ancak suç vasfının değiştirilmesi ve davanın görevsizlikle Bakırköy Ağır Ceza Mahkemesi’ne gönderilmesi gerekmektedir.

Bütün bunların yanı sıra Z. Tekin’in her koşulda

ceza alacak olması, Tahsin ve Mehmet'in böyle bir olay sonucunda sanık sandalyesine oturtulmalarının hukuksuzluğunu ortadan kaldırmaz. Tahsin ve Mehmet olay yerinde yaralanmıştır. Ve oradan hastaneye kaldırılmışlardır. Öyleyse, sopalar, bıçaklar nerededir? Mehmet basit tıbbi müdahale ile giderilemeyecek şekilde yaralanmışken, hayati tehlike içerisindeyken, Tahsin bacağından iki kurşunla vurulmuşken, kurşun kemiklerini kırmış ve yürüyemez durumdayken, "suç delillerini mi karartmışlardır!?", "bıçakları, sopaları mı gizlemişlerdir?". Yoksa bu sopalar, bıçaklar, Z. Tekin'in hayal ürünü müdür?

Z. Tekin, kendini biraz olsun kurtarabilmek için böyle bir senaryo uydurabilir, ancak 3 yıldır o savcıdan bu savcıya gezinen dosyayı inceleyen hukukçular bu senaryoyu destekleyen deliller olmaksızın olayın mağdurlarını nasıl sanık sandalyesine oturtabilir?

İşte iddianame bu sorulara yanıt vermeyen bir iddianamedir. Duruşmada da Z. Tekin'in cezalandırılması kadar, bu sorulara yanıt aranması önem taşımaktadır. Yargı mekanizması söz konusu işçiler, emekçiler, devrimciler, toplumun her nev'i muhalif kesimleri olduğunda, delilsiz iddianame hazırlamaktan kaçınmazken, tüm suç delillerinin ortada olduğu durumlarda 3 yıl iddianame hazırlamamanın açıklamasını yapmak zorundadır.

Tüm sürecin özeti: Bildiri her türlü suç aletinden keskindir!

Tahsin'in, Mehmet'in elinde sopa, bıçak ya da başka bir yaralamaya müsait araç yoktur, onların elinde sadece bildiri vardır. Sabra Tekstil olayı göstermiştir ki bildiri her türlü suç aletinden keskindir. Çünkü bu iki işçinin ellerindeki bildiri, cehennem koşullarında, güvencesiz, düşük ücretlerle uzun saatler boyunca çalışan tekstil işçilerine birlik olma çağrısını taşımaktadır. Çünkü bu iki işçinin ellerindeki bildiri, sömürünün kader olmadığını haykırmaktadır. Çünkü bu iki işçinin elindeki bildiri, bugüne kadar alışılmış gidişata bir dur demek, fabrikalarda, üretim alanlarında süren kuralsızlığa ket vurmaya bilinci ve iddiası taşımaktadır. Bu yüzden bildiri bütün suç aletlerinden keskindir, bu yüzden üç satırlık bildiri dahi patronlar tarafından kurşunlarla karşılanmaktadır. Bu yüzden o bildiriyi taşıyanların yaralanmasını protesto edenlere polis saldırmaktadır. O bildiriyi taşıyanlar hiç bir delil yokken, sudan gerekçelerle sanık sandalyesine oturtulmaktadır. Çünkü bu bildiri sadece Sabra Tekstil'deki düzeni bozmamaktadır.

Sabra Tekstil davasının ilk duruşması 22 Ocak 2013 günü, yani olaydan tam üç buçuk yıl sonra Büyükçekmece 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülecektir. Sabra Tekstil'deki saldırının yalnızca Mehmet ve Tahsin'i hedef almadığı, bütün bir işçi sınıfı mücadelesine yöneldiği düşünüldüğü yerde, bu davanın takibi özel bir önem taşımaktadır. Zira özellikle Sabra Tekstil sürecine ilişkin hatırlatmalar dikkate alınır, 2009 senesinde yaşananlar patron, polis ve yargının kolkola hareket ettiği bir tabloya işaret etmektedir. Bu kolkola girmiş tabloya rağmen suçlular cezalandırılabilir, ancak bu sonuç açık ki hukuksal mücadele ile toplumsal mücadelenin de kolkola girmesi, sıkı sıkıya kenetlenmesi ile mümkün olabilecektir!

Av. Şerife Ceren Uysal

Patron kurşunladı, polis terör estirdi, mahkeme tutukladı...

Hukuk terörü sürüyor!..

Dün; işçilerin üzerine ateş açtığını kabul eden Zeki Tekin'i serbest bırakan mahkeme, saldırıyı protesto eden işçileri tutuklamıştı...

**Bugün; yaralanan işçiler, saldırgan Zeki Tekin ile birlikte aynı suçtan yargılanıyor...
İşte Sabra davası, işte burjuva hukukunun adaleti!**

9 Haziran 2009'da, Esenyurt'ta bulunan Sabra Tekstil'e bildiri dağıtmaya giden devrimcilerin üzerine patronun adamları önce sopalarla saldırmış, ardından ateş açarak iki devrimci işçiyi yaralamıştı. Aynı gün saldırıyı protesto etmek için biraraya gelen ve "Haramidere'nin haramisi işçi sınıfına hesap verecek!" şiarıyla fabrikaya yürüyen devrimcilerin önüne ise bu kez polis barikatı çıkmış ve önce havaya ateş açan polis ardından kitleye saldırarak 4 kişiyi gözaltına almıştı. Patron, polis işbirliği mahkemede de sürmüş ve 4 devrimci tutuklanmış, bu sırada işçilerin üzerine ateş ettiğini kabul eden Zeki Tekin ise serbest bırakılmıştı.

3 yıl önce yaşanan bu olay, o gün sınıf devrimcileri tarafından çok yönlü bir kampanyaya dönüştürülmüş, düzenin gerçek yüzünü, patron-polis-yargı işbirliğini teşhir eden bir örnek olarak işlenmişti. 3 yılın ardından Zeki Tekin ile ilgili hazırlanan iddianame ise bu çürümüş düzeni bir kez daha tüm çarpıcılığıyla karşımıza çıkardı, zira bu kez Zeki Tekin haydutu ile birlikte saldırıda yaralanan işçiler de "sanık" sıfatıyla yargılanmaktaydı.

Hazırlanan iddianame, burjuva hukukunun gerçek anlamını tüm açıklığıyla ortaya koymaktadır. Kağıt üzerinde ne yazarsa yazsın, işçi sınıfı ve burjuvazinin çıkarları karşı karşıya geldiğinde adı üzerinde burjuva hukuku her dem patronlar sınıfının safında yer almaktadır. Nasıl ki polisler Sabra fabrikasının önünde gövdelerini siper ettiler, düzenin savcılarını-hakimlerini de aynı şekilde Sabra'nın eli silahlı haramilerini savunmak için seferber olmuşlardır.

Bildiri dağıtmanın, pankart açmanın, basın açıklamasına katılmanın onlarca yıl hapis cezasına sebep olabileceği, taş atan çocukların yaşları büyütülüp onlarca yıl zindana kapatıldığı bu coğrafyada devrimci işçilere kurşun sıkmanın cezası yoktur. Bu çıplak gerçek, burjuva hukukundan medet ummanın kofluğunu da göstermektedir. Bugün asalak patronlar ve onların tetikçilerinden hesabı ne savcılar, ne de hakimler sorabilir. Bunu yapabilecek olan yalnızca işçi ve emekçilerin fiili-meşru mücadelesidir. Buradan yola çıkarak 22 Ocak 2013'te görülmeye başlanacak olan Sabra davasının takipçisi olmak ve her aşamasında kirli düzeni ve mahkemelerini teşhir etmek tüm ilerici ve devrimci güçlerin görevidir.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

26 Eylül 2012

Sabra sürecinde tutuklanan iki sınıf devrimcisi ile konuştuk...

“Sömürücü asalakları yargılayacağımız günler gelecek!”

Sabra Tekstil’de devrimci işçilere yönelik patron-polis-yargı terörünün ardından açılan davada polis saldırısına uğrayan devrimci işçiler de eli kanlı katillerle birlikte yargılanıyor.

Sabra’da polis-yargı terörünün ardından tutuklanan E. Burcu Eker ve Melek Can ile Sabra süreci ve dava üzerine konuştuk.

-Patron-polis terörünün yaşandığı Sabra’da neler yaşandı? Siz bu saldırıdan nasıl etkilendiniz?

E. Burcu Eker: Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultayı bildirilerini bu fabrika önünde işçilere ulaştırmak isteyen devrimci işçilere patron ve adamları silahlarla vahşice saldırmışlardı. Saldırı sırasında iki devrimci işçi bacağından ve omzundan yaralandı ve tedavileri aylarca sürdü.

Saldırının ardından Esenyurt İşçi Platformu ve BDSP bu saldırıyı protesto etmek için basın açıklaması yapacaktı ve biz de o basın açıklamasına katılmak için fabrikanın olduğu sokağın başında toplandık. Fabrikaya doğru yürüyüşe geçtiğimiz sırada ise bu kez fabrikayı, özünde sömürü düzenini korumakla görevli sivil polisler barikat kurmuş önümüzü açmıyorlardı. Bu sırada ateş açılmaya başlandı. Polisler hemen önümüzdeydi ve pervasızca ardarda havaya ateş ediyorlardı. Bu silah seslerini duymamızın hemen ardından kolluk güçleri Deniz Edemir’i sürüklemeye başladı. O sırada beni de saçımдан sürükleyerek çevik kuvvet aracına bindirdiler. Kitleye de gaz ve coplarla saldırıyorlardı. Bu sırada farkettim ki, fabrika bahçesinin içerisinde 20’ye yakın eli sopalı adam bekliyor. Yani polis engel olamazsa diye patronun fedaileri saldırmak için ağızları köpük içinde hazırda bekletiliyorlardı.

Ardından gözaltı ve mahkeme süreci başladı. Avukatlara dahi hakaret ve şiddetin olduğu Esenyurt Karakolu’nda bizlere uygulanan şiddetten bahsetmek yersiz. Keza üst arama uygulaması zorla ve vahşice gerçekleştirildi. Bu sırada sağ bileğimden oluşan çatlak, adli doktorlar tarafından kayda geçilmediği gibi, hapishane doktoru tarafından da görmezden gelindi ve tutukluluk süresince bilek kemiğim yanlış kaynamış oldu.

Tutuklama kararına o an şaşırılmışım ama bu şaşkınlığın son anda hakimın önüne konulan notu göremediğimden ve bu kadarını tahmin edemediğimden kaynaklanıyordu. Karar aslında çoktan verilmişti...

Yargılama süresince dışarıdan yürütülen kampanyanın da etkisiyle ilk duruşmada tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldık.

Bizler tutuklu yargılandık ancak, platform çalışanlarına kurşunlar yağdıran bekçi köpekleri serbest dolaşmaktaydı. Patron patronluğuna devam etmekteydi. Ve fabrikada aynı sömürü koşulları sürmekteydi. Burjuva hukukunun ve yasalarının ne kadar “demokratik, eşitlikçi” olduğu gibi “ne kadar “burjuva çıkarları” için yazıldığı da ortadaydı. Ve

devrimci basın dışında tüm bu süreci yansıtan yoktu. Yani burjuva medya da “burjuva” çıkarları için kör-sağır-dilsizdi.

Melek Can: Bütün fabrikalarda kurlsız, güvencesiz çalışma koşulları hüküm sürüyor. Sınıf devrimcileri bu gidişata dur demek için çalışmalar yapıyor. İşçilerin birliğini sağlamak için mücadele ediyorlar. Sabra Tekstil de sömürünün had safhada yaşandığı bir fabrika. Patronlar, işçilerin insanca yaşam ve çalışma talepleri ile karşlarına dikilmesini engellemek için fabrika önlerinde dağıtım yapan işçileri istemiyor. Bunun için ya silahlı güvenlik bulunduruyorlar ya da içerde kendi tetikçileri olarak besledikleri azıllı katilleri buluyor. Sabra Tekstil’de de azıllı katil sürüsü bulunuyormuş.

Haberi okuduğumda ve basın açıklaması yapılacağını öğrendiğimde basın açıklamasının yapılacağı yere gittim. Polis önümüze dikilip basın açıklaması yapmamızı engellemeye çalıştı. Bunu havaya ateş edip sonra da silahı üzerimize doğrultup ateş edeceğiz tehdidi ile yaptı. Daha ileri gidip insanları öldürmesi an meselesi idi. İlk bir genç arkadaş gözaltına alınmış. Polisin elinden almaya çalışan diğer arkadaş da onun peşine gözaltına alındı. Bu zincirleme ile dört kişi gözaltına alındı, biri de bendim. Bizi ilkin çevik minibüsüne bindirmeye çalıştılar. Polisin bizi yakaladığı yerden çevik minibüsüne gidene kadar bir polis kolumuza girdi, diğer polis ise bir yandan küfür edip bir yandan da copladı. Tekmeleyip yere düşürdüler. Ben o ara kaburgama cop darbesi aldım. Koluma indirilen cop darbeleri sonucu kolum kapkara oldu. Çevik minibüsünde de sözlü sataşma küfürler eksik olmadı. Genç arkadaşı ezmeye, geriye kalan üçümüzü de sindirmeye çalıştılar. Çevik minibüsündeyken Sabra Tekstil’in içinde ellerinde sopalar ile bekleyen bir grup olduğunu gördüm. Belli ki Sabra’nın patronu polis işe yaramazsa kendi tetikçilerini sürecekti meydana. Emniyet Müdürlüğü’ne götürüldüğümüzde o iğrenç “ince arama” denilen şeyi yapmaya çalıştılar. İnce aramaya karşı direndiğimiz için arama odasına erkek polis sokacakları tehdidi ve küfürler devam etti. Sonra nezarete atıldık. Ertesi gün savcılığa çıkmak için bizi nezaretten çıkardıklarında ters kelepçe takmaya çalıştılar. Direnince de öndeki arkadaşın kollarını arkadan tuttular sonra iri kıyım bir polis tarafından suratına avcunun içi ile vurdu. Bizi Adliye’ye götürdüler, savcılığa ifade verdik. Yalnız üç sivil polis biz savcının yanına girerken çıkıyorlardı. Savcı bizi mahkemeye sevk etti. Hakimın odasından da üç sivil polis çıktı. Aynı polisler bizim tutuklanmamız için gerekli tertibatı hazırladılar. Nöbetçi mahkeme tarafından tutuklandık.

Patron terörüne iş yerlerinde devamlı maruz kalıyorum. Polisleri eylemlerden biliyordum. Bir de sokak ortasında öldürdüğü insanlardan...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Demokrasinin” bu coğrafyada “ne güzel” uygulandığının ilk pratiğini yaşadım Sabra’da. Aslında kimin hangi tarafta olduğu açıktı. Bir eksikle, yargının bu kadar işin içinde olduğunu bilmiyordum. Bunu da yaşadığım bu süreç ile görmüş oldum. Ama bu süreçte safımı da belirlemiş oldum. Bu sistemin bize ait olmadığını ve kendi demokrasimiz gelene kadar mücadele etmemiz gerektiğini öğrendim.

- Sabra Tekstil’de yaşanan polis terörü ve tutuklama saldırısının ardından dava açıldı ancak saldırıya uğrayan sınıf devrimcileri de sanık olarak yargılanıyor. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Melek Can: Bu sistemde patron terörünün yasal olduğunu, polisin her istediğini yapabilecek güce sahip olduğunu, koruyanların da devlet olduğunu gördükten sonra saldırıya uğrayan sınıf bilinçli işçi arkadaşlarımızın sanık olması çok da tuhaf gelmedi açıkçası.

E. Burcu Eker: Sınıf devrimcisi olarak, varolan kurulu kapitalist düzende, işçi ve emekçilerin çıkarlarını savunan biriyim.

Bugün işçiler patronları tarafından şiddete ve tacize mahkum bırakılıyorsa; binlercesi inşaatlarda pres makinelerinde, tersanelerde, ellerini, kollarını, yetmedi hayatlarını yitiriyorsa; milyonlarcası günün 12 saati, patronun araba modelini yükseltmesi için çalıştırılıyorsa ne Sabralar bitecek ne bizler Sabralar’ın karşısına çıkmaktan vazgeçeceğiz.

Burjuvaziyi ortadan kaldıracak ve sınıfların olmadığı bir dünya yaratacak olan proletarya, dün olduğu gibi yarın da tarih sahnesine çıkacak ve sömürü düzenini yerle bir edecektir. Ve bizlerin de bu sömürücü asalakları yargılayacakları günler çok uzak değildir.

Teşekkür ederim.

AKP iktidarı iğneden ipliğe her şeye zam yaptı

Zamların kaynağı kapitalizme karşı mücadeleyle!

AKP iktidarı ekonomide her şeyin yolunda gittiğini döne döne ifade ediyor. Bir yandan rekor kıran büyüme rakamlarıyla övünüyor. Öte yandan krizin teğet geçtiği Türkiye söylemine dört elle sarılıyor. Cari açığın da rayına gireceği masalını okuyor. Cari açığın bedelini emekçilere ödetmeyeceği konusunda sözler veriyor. Son yapılan zamlarla tüm bu söylemlerin koca bir yalan olduğu açıkça ortaya çıkmış bulunuyor.

İğneden, ipliğe zam sağanağı...

8,5 milyar bütçe açığı olduğu gerçeğini Maliye Bakanlığı itiraf etti. Bütçe açığının kapatılması için harekete geçen Maliye Bakanlığı, her zaman olduğu gibi faturayı işçi ve emekçilere çıkarttı. İğneden ipliğe her şeye zam geldi. Maliye Bakanı bir yandan da yapılanın zam olmadığını, fiyatları güncelledikleri söylemiyle zamlara yönelik olarak işçi ve emekçi tepkisini frenlemeye çalıştı. Özel Tüketici Vergisi ve KDV oranlarında önemli artışlar yapıldı.

Zam paketi ile iğneden ipliğe her şey zamlandı. Otomobil, akaryakıt, içki ve topu harcına yüklü zam yapıldı. Yapılan zamlarla yıllık bütçeye 9,5 milyar dolar katkı sağlanması hedefleniyor. Benzinde ÖTV artışı yüzde 35,4'e ulaştı. Otomobilde ÖTV artışı yüzde 3 zamlı, yüzde 40'a çıktı. Bu artışla birlikte örneğin 40 bin liradan satılan bir otomobilin içerisindeki vergi 15 bin 257 liradan 16 bin 132 liraya yükseldi.

Hükümet, bu zam paketini 2012 bütçesindeki açığın bir bölümünü karşılamak için hazırladı. Zamlar hafta başında yürürlüğe girdi. Yeni yılla birlikte yeni bir zam sağanağı daha yaşanacak. MTV'den birçok ÖTV ve harçlara kadar iğneden ipliğe tüm ürünlerin vergisi yılbaşından itibaren yeniden zamlanacak.

AKP iktidarının zam gerekçeleri ve gerçekler!

AKP iktidarı sözcüleri zamları meşrulaştırmak için ağız birliği içinde açıklamalar yaptılar. Recep Tayip Erdoğan,"Kardeşim sigara içmezsin olur biter. Alkolü biraz daha az tüketirsin olur biter (...)" dedi. Maliye Bakanı Mehmet Şimşek ise, tüm bu yapılanların "zam değil güncelleme" olduğunu söyledi. Bir TV kanalındaki programa katılan Bülent Arınç ise yapılan zamlarda mutlaka bir hikmet aranması gerektiğini ifade etti. Yani zamların halkın sağlığını korumak için yapıldığı yalanına sarıldı. Maliye Bakanı kışın doğalgaz fiyatlarında yeni artışlar olabileceğini söylemeyi de unutmadı.

AKP iktidarı zamların gerekçesi olarak iki nedeni öne çıkardı. AKP iktidarının zam gerekçelerden birincisi, her zaman olduğu gibi personel harcamalarıydı. İkincisi ise sosyal güvenlik harcamalarıydı. Bu gerekçelerin bahaneden ibaret olduğu çok geçmeden ortaya çıktı. Yalın gerçeklerin ortaya çıkmasında Maliye Bakanlığı Muhasebat Genel Müdürlüğü verileri önemli rol oynadı.

Maliye Bakanlığı Muhasebat Genel Müdürlüğü verilerine göre bütçe açıklarının artışında rol oynayan etmenlerden birini kirli savaş politikaları çerçevesinde devasa oranda artan silah alımları oluşturuyor. Zira son iki ay içinde kirli savaş için kullanılan silah, araç ve gereçlerin alımı için harcanan para, önceki 6 ayı çoktan aştı.

Temmuz ve Ağustos aylarında bütçeden kirli savaşta kullanılan silahların alımı için yapılan harcamalar ilk altı ayda yapılan harcamaları katladı. Kirli savaşın finansı çerçevesinde örtülü ödenekten aktarılan kirli savaş kaynağında da devasa artışlar yaşandı. Ocak-Haziran döneminde kirli savaş için ayrılan örtülü ödenek 431 milyon lirayken, son iki ayda ayrılan örtülü ödenek miktarı yaklaşık 157 milyon liraya çıktı.

Zamların kaynağı kapitalizme dur demek için...

12 Eylül karşı devriminden bu yana Türkiye kapitalizminin güçlenmesi, bu güçlenmenin faturasının işçi ve emekçilere ödettilmesi için "yüksek faiz, düşük kur" para politikası kesintisiz olarak uygulandı. Türkiye sıcak para cennetine döndü. Zira uluslararası sermaye için Türkiye güvenli bir limandı. Bir yandan da iç ve dış ticaret dengesi bozuldukça, bozuldu. Özellikle de son on yıl içinde dinci partinin hükümet olduğu yıllarda cari açık ayyuka çıktı.

Genelde sermaye hükümetleri, özelde AKP hükümeti cari açığı azaltmak için her seferinde faturayı işçi ve emekçilere çıkardı. Bu faturanın içinde zamlar önemli bir kalem olarak yer aldı. Bu nedenle vergiler ve tüm alanlarda zam artışları hızlandı. İşçi ve emekçilerden alınan vergiler devasa oranda arttı.

Kapitalist sistemde her şeyin seyrini belirleyen sınıf mücadelesidir. Zamlardan elde edilen

gelirlerden, toplanan vergilerden hangi sınıfın ne kadar pay alacağını belirleyecek olan temel öge sınıflar mücadelesidir. AKP iktidarının zamlar konusundaki pervasızlığının kaynağı işçi ve emekçilerin zamların kaynağı olan kapitalizme karşı mücadele noktasında yeterli bir örgütlülük ve güç yaratamamış olmasıdır. Bu nedenle ekonomik krizin faturası her seferinde emekçilere ödetilebiliyor. Bu nedenle toplanan vergilerin aslan payı emekçilerden alınıyor.

İşçi ve emekçilerin birleştiği ve örgütlü bir güç olarak hareket ettiği koşullarda AKP iktidarı zamlar konusunda pervasız davranmaktan kaçınmaya mahkum olacaktır. Yaşanan tarihsel süreç, dünyada ve Türkiye'de sermaye iktidarlarının, işçi sınıfının örgütlü gücü karşısında sosyal harcamaları arttırmak, bütçeden eğitime, sağlığa, ulaşım vb. daha fazla pay ayırmak zorunda kaldığını göstermektedir.

Sınıf hareketi zayıflamaya başlayınca sermaye devleti kaşıkla verdiğini kepçeyle almakta gecikmemektedir. Nitekim burjuvazi devrim korkusuyla uyguladığı "sosyal devlet" politikasını devrim korkusu ortadan kalkınca hızla değiştirmiş, uyguladığı neo-liberal politikalarla işçi sınıfının sosyal ve ekonomik haklarına saldırmış, ekonomik ve sosyal yıkımda önemli bir araç olan zamlarda sınır tanımamıştır.

Burjuvazi hem işçi sınıfının ürettiği artı-değere el koyarak onu sömürmekte, hem de zamlar ve vergiler yoluyla açlığı ve sefaleti derinleştirmektedir. Gerçek çözüm, tüm sorunların ve dolayısıyla zamların da kaynağı olan kapitalizme karşı mücadeleyi büyütme. Ancak o zaman emekçiler zamların yıkıcı sonuçlarından kurtulabilirler. Elde edilen tüm kaynaklar savaş için değil emekçilerin parasız eğitim, sağlık, konut, ulaşım gibi ihtiyaçlarının karşılanması için kullanılabilir. Sermayenin zam yağmuruna karşı işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlenmek ve mücadeleyi büyütmekten başka çaresi yoktur.

Türkiye ekonomisi "sisli ve virajlı bir yol"

AKP iktidarı son zam furyasıyla birlikte bir taraftan bütçede verilen açığın, silahlanmaya, militarizme ve kirli savaşa harcanan paraların faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yüklerken, öte taraftan "istikrardan" ve Türkiye'nin "büyüyen" ekonomisinden dem vurmaya devam ediyor.

3. İstanbul Finans Zirvesi'ne konuşmacı olarak katılan Başbakan Yardımcısı Ali Babacan "Türkiye her fırtınaya karşı korundu. Finans kurumları ayakta kaldı. Kamu maliyesinin güçlü oluşu, borçları ve bütçe açığının gerilerde olması ülkeyi korudu. Dışarıda fırtına koparken, yer yerinden oynarken Türkiye'de büyüme ve istihdam var. Finans kurumları gayet iyi durumda." sözleriyle, bir kez daha ezber tazeledi. Sermaye açısından çizilen bu iyimser tablonun gerisinde ise yoğun emek sömürsünün yanı sıra emekçilerin sırtına yüklenmiş vergi yükü ve ardı arkası kesilmeyen zamlar yer alıyor. Bütçe planlaması doğrultusunda gündeme gelen son zam dalgası dahi Babacan'ın çizdiği pembe tablonun kimin açısından olduğunu gözler önüne seriyor.

Sürekli "büyüme" ve "istikrar" dan bahseden AKP şefleri gerçekte küresel çapta yaşanan iktisadi krizin basıncını gün be gün ensesinde hissediyor.

Bugüne kadar işçi sınıfının yoğun sömürsü ve arkası gelmeyen zamlar üzerinden krizi "yöneten" sermaye iktidarının zam yağmurları da hız kesmiyor. Son olarak akaryakıt, otomotiv, tapu harcı ve alkollü içkilere yapılan zamların ardından önümüzdeki aydan itibaren sigara, elektrik ve doğal gaz da zam yapılması bekleniyor. Zamlar ve vergi yükü üzerinden "Sisli ve virajlı" yolda ekonomiyi ayakta tutmaya çalışan burjuvazi, işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamlarını her geçen gün daha da çekilmez hale getiriyor.

Sermaye ve uşakları, sendikal hakların gaspında “mutabakat”a vardı...

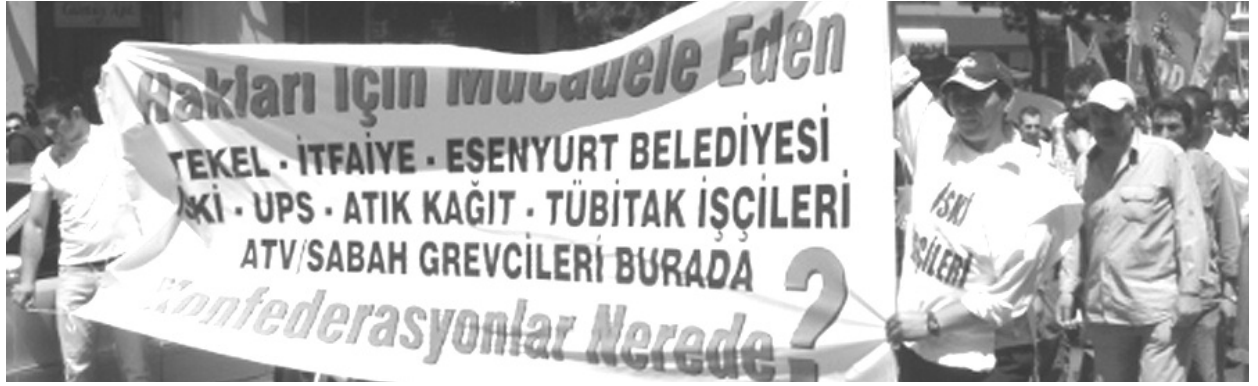
Hak ve özgürlükleri savunmanın tek yolu fiili-meşru mücadeledir!

Yüzbinlerce işçinin toplu sözleşme hakkını fiilen gaspeden sermaye ve uşakları (Hükümet, TOBB, TİSK ile Türk-İş ve Hak-İş yöneticileri), geçtiğimiz günlerde biraraya gelerek güya bir anlaşmaya vardılar. Anlaşmayla birlikte gaspa vesile edilen işkolu barajlarına ilişkin yasal düzenlemeler, kararlaştırıldığı biçimiyle, önümüzdeki günlerde meclisten geçirilecek. “Mutabakat”a göre işkolu barajı yüzde 3’e çekilirken, kademeli bir geçiş süreci öngörülüyor. Yani işkolu barajı ilk 4 yıl için yüzde 1, daha sonraki iki yıl için ise yüzde 2 olacak. Bu geçiş evresinin ardından ise baraj belirlenen orana çekilecek.

Sermaye ve uşak takımı arasında yapılan bu anlaşmanın işçi sınıfı payına zerrece bir olumlu tarafı bulunmuyor. Çünkü yüzde 10 barajı kağıt üzerinde oldukça düşürülmüş görünse de, gerçekte sendikal işçi oranları bundan böyle SGK verileri üzerinden hesaplanacağı ve yeni sendikalar yasasına göre bazı işkolları birleştirileceği için yine çok sayıda sendika barajın altında kalacak. Şu haliyle DİSK’in verdiği bilgiye göre baraj yüzde 1 olduğunda, Türk-İş’ten 4, DİSK’ten 3 ve Hak-İş’ten 1 sendika barajın altında kalıyor. İşkollarının birleştirilmesi halinde ise tablo daha da ağırlaşmakta. Bu durumda kimi işkolları için baraj bugüne göre gerçekte yüzde 24 civarına çıkarken toplam 18 işkolunun 6’sında hiçbir sendika barajı aşamıyor. Bu durumda da yine yüzbinlerce işçinin toplu sözleşme hakkı gaspedilmiş olacak.

İşte sermaye ve hükümeti ile Türk-İş ve Hak-İş bürokratlarının “mutabakat”ı toplu sözleşme hakkının gaspının onaylanmasından başka bir anlam taşıyor. Ancak Türk-İş yöneticileri böylelikle büyük ölçüde amaçlarına ulaşmış oluyorlar. Çünkü en başından itibaren bu ağa takımı barajın düşmemesini, ya da daha doğrusu dinamik ve mücadeleci sendikaların yolunu kapatacak oranlarda tutulmasını istiyorlardı. SGK verileri üzerinden yapılacak hesaplamayla birlikte kendi üyeleri olan sendikaların bazılarının yetkisinin düşmesi de umurlarında değildi. Keza onların derdi, sendikal hak ve özgürlüklerin önündeki engeller değil koltuklarıydı. Koltukları da bu engellerin varlığına bağlıydı. Öyle ki Türk-İş’in ağa takımı için bu barajın yüksekliği her şeyden önce de Türk-İş içerisindeki muhalif sendikaların (özelde SGBP’de ortaklaşmış sendikaların) bastırılması anlamını taşıyordu. İşte hesaplar böyle yapılırken Türk-İş’in ağa takımının tutumu da, kapitalistler ve hükümet kadar, hatta bazı durumlarda onlardan çok daha fazla gasptan yana oldu. Bu nedenle başından sonuna kadar tüm süreci kapalı pazarlıklara endeksledi ve işçi sınıfından bir tepki görmeden bu tutumunu da sonuna kadar sürdürdü.

İşçi sınıfı karşısında yapılan suç ortaklığı bununla sınırlı kalamazdı. Zira sermaye ve hükümet de hesapları uğruna kıvranan, hemen hiçbir pazarlık gücü olmayan ağa takımının bu durumundan yararlanmaya baktı. Bu da her şeyden önce kıdem tazminatı başta olmak üzere sınıfa yönelik yeni saldırı tasarıları için bu ağa takımından güvence almak oldu. Hükümetin toplu sözleşme yasası ile birlikte kıdem tazminatı konusunda

“ taraflar anlaşsın biz yerine getirelim” tutumu da, oynanan bir oyundan başka bir şey değildir. Pazarlık masasının bir ucunda ağa takımının istediği türden bir toplu sözleşme yasası varken, diğer ucunda sermaye ve hükümetin ağzının sulandığı tarihsel haklar konulmuştur. Şu haliyle toplu sözleşme konusunda bir anlaşmaya varıldığı söylendiğine göre işçi sınıfının “grev nedeni” saydığı hakların gaspı için gün sayıldığına da kuşku duyulamaz.

İşçi sınıfı bir yandan grev ve toplu sözleşme hakkından diğer yandan ise tarihsel önemde kazanımlarından olmak üzeredir. Ama işte, tarihinin bu en ağır saldırı hamlesi karşısında, saldırının şiddeti düşünüldüğünde neredeyse kılını kıpırdatmamaktadır. Kuşkusuz ki bu durumdan dolayı öncelikle sorgulanması gereken güçler, ağa takımıyla da sorunu olan, aynı zamanda mücadeleden ve sendikal demokrasiden yana olduğu iddiasındaki sendikal güçlerin (somutta DİSK ve SGBP yönetimleri) pratiği olmalıdır. Unutmamak gerekir ki bulundukları sendikaların barajların altında ezilecek olması da bu güçlerin sorumluluğunu arttırmaktadır. Ama onlar dikkate alınmayacak basın açıklamaları ve bazı eylemler dışında bugüne kadar hemen hiçbir şey yapmadılar. Bugün ise artık saldırı yasalarının olgunlaştığı bir evrede mücadele etme niyetlerini bazı eylem kararlarıyla birleştiriyorlar. DİSK Başkanlar Kurulu’nun aldığı kararlar uyarınca ilk olarak önümüzdeki günlerde Çalışma Bakanlığı önünde bir oturma eylemi gerçekleştirecek. Aylar sonra nihayet toplanan SGBP Başkanlar Kurulu ise Türk-İş yönetimini sert bir şekilde eleştirdiği sonuç bildirgesinde bölge toplantılarına yeniden başlayacağını duyurdu.

Bugüne kadar tutumları itibarıyla, SGBP’nin suskunluğu ve DİSK’in etkisiz mücadele pratiğinin gerisinde, -kuşkusuz ki farklı düzeylerde- gözlerinin hükümet, sermaye ve ağa takımı arasındaki pazarlıklara dikilmiş olması bulunmaktadır. Özellikle SGBP cephesinden durum böyledir. Türk-İş yönetimi barajın yüksek tutulması konusunda açık bir tutum sahibiyken SGBP yönetimi suskun kalmış ve mücadeleyi ortak zeminde sürdürme iddiasını orta yerde bırakmıştır. Oysa yapılması gereken bir yandan işbirlikçi ve ihanetçi sendikal çizgiye karşı kıyasıya mücadele etmek, diğer yandan ise mücadele iddiasının gereğini yapmak, ortaya bir mücadele programı koymak ve uygulamaktır. Bunu yapma gücü ve iradesi gösteremeyenler, Türk-İş ağalarının da örneğinden yararlanarak, <http://rantey.org>

SGBP’nin bu tutarsız ve beklemeçi tutumunun gerisinde, aynı zamanda, önemli bazı bileşenlerinin konum ve anlayış bakımından Türk-İş ağalarından farksız olmaları yatmaktadır. Bu da Türk-İş yönetimine rağmen harekete geçme iradesinden yoksunluk demektir. Mücadeleci kimlikleriyle bilinen diğerleri ise, bu kaypak güçleri sürüklemeye ve onlarsız hareket etme gücü gösteremedikleri ölçüde SGBP hareketsizliğe mahkum kalmaktadır. Bu gerçek SGBP’nin son toplantısının kararlarıyla da teyit edilmektedir. Zira mücadele görevlerinin bu denli net ve acil olduğu bir durumda, SGBP Türk-İş yönetimini eleştirirken mücadele adına yeniden bölge toplantıları yapmaktan başka bir iş koyamamıştır.

SGBP ve DİSK yönetimlerinden beklenen, ilk olarak sermaye ve ağa takımı arasındaki her türlü pazarlığı ve “mutabakat”ı kesin olarak reddetmek, ikinci olarak sendikal hak ve özgürlüklerin önündeki tüm engellerin kaldırılması için mücadelenin ihtiyacına uygun toklukta ve kararlılıkta bir eylem programı açıklamak, üçüncü olarak bu programı uygulamak üzere tabanın enerjisini açığa çıkaracak bir sorumlulukla davranmaktır. Tabanın enerjisini açığa çıkarmaktan kastımız, mücadelenin tabandan, her düzeyde tüm sendikal ve sendikasız işçilerin katıldığı platformlar yoluyla örgütlenmesidir. Bu ise söz ve karar hakkının tabana bırakılması, yerelerde ve daha temelde fabrikalarda işçilerin mücadele ve eylemleri birleşik bir tarza örgütlemesi demektir. İlgili sendika yönetimleri bu yönde teşvik edici, yol açıcı ve kolaylaştırıcı olduklarında sorumluluklarını büyük ölçüde yerine getirmiş olacaklardır.

Fakat ne olursa olsun çözücü halka ilerici ve öncü sınıf güçleridir. Hesap soracak, ara kademe sendika yönetimlerini sürükleyecek, mücadelenin doğru bir çizgide ve kararlı bir yoldan ilerlemesini güvenceleyecek onlardır. Bunun için buradan tüm ileri ve öncü işçileri, sendikal hak ve özgürlüklerin önündeki engellerin kaldırılması (barajların kalkması, örgütlenme ve grev yasalarına son verilmesi, lokavtın yasaklanması talepleriyle) hedefiyle mücadeleyi büyütmeğe çağırıyoruz.

Son olarak belirtelim, grev ve toplu sözleşme hakkının önündeki yasal engelleri kaldırmanın en önemli gereklerinden biri de, sermaye ve uşakları tarafından konulan bu gayri-meşru yasaları tanımamak, beraberinde ise fiili ve meşru mücadele yolundan yürümektir. Böyle davrandığında işçi sınıfını hiçbir gerici kuvvet tutamaz.

2012-2014 MESS Grup TİS süreci üzerine Birleşik Metal-İş Trakya Şube Başkanı Fedai Duvan ile konuştuk...

“Kararlı bir mücadele vermeliyiz!”

- Eylül ayı itibarıyla 2012-2014 Grup Toplu Sözleşme süreci başlamış oldu. Ancak bu sözleşme süreci bir dizi sorunla birlikte başladı. Süreci kısaca özetler misiniz?

Şubat ayından beri yetkiler verilmiyor. Yani sadece DİSK’e bağlı sendikaların değil bütün sendikaların yetkisi verilmiyor. Bugün Türk Metal’in internet sitesinde Türk Metal başkanının açıklamalarını okudum. Yumuşak bir geçiş olsun diyor. Başbakan randevu istedik diyor. İşlerinin çok olduğunu biliyoruz ama bizimde sabrımız bir yere kadar diyor. Çağrı mahiyetinde randevu istiyor. Biz Türk Metal başkanının tutumunu biliyoruz.

Birleşik Metal olarak TİS sürecinin bu dönem çok zorlu geçeceğini biliyorduk. Yani yetki sorunu olmasa bile böyleydi. Buna bir de yetki sorunu eklenince daha zor şartlarda sürece başladık. Bu şartlarda daha farklı bir mücadeleye bürünmek lazım. MESS’e üye olan işyerlerinde komisyon toplantılarını yapıyoruz. Bizim şubede sadece SİO MESS’E üye.

Geçen dönem Birleşik Metal olarak eleştiriler de aldık. Ne yani grevi uygulayacak mısınız? diye. Nitekim uyguladık da. Biz bu süreçte şunu gördük; nasıl bazı zamanlarda işçiler bizim dediklerimizi yapmıyorsa bazı patronların da MESS’in dediklerini yapmadığını gördük. Bu süreçte bize gelip aman anlaşalım dediler. Bu süreçte işçiler daha çok ekonomik temelde bakıyorlar. Özellikle bu süreçte temsilcilerin işçilerin komisyonlarda Türk Metal’in kuyrukçuluğunu bırakmamız lazım diyerek kararlılık göstermesi süreci belirledi. İşçilerin bu çıkışlarını geçen sözleşmede biz yakaladık. Biz geçen dönem Türk Metal’in imzaladığı sözleşmeden gelirler düzeyinde daha iyi bir sözleşme imzaladık. Bizce başarılı bir süreç oldu.

Tabi bu olumlu bir süreç başlattı. Bu dönemde hazırlıklarımız çok ciddi sürüyor. Yaklaşık 2,5-3 ay öncesinden MESS’e bağlı işyerlerinde çalışmalarımız sürüyor. Komisyonlar oluşturduk. Toplantılarımız sürüyor. Biz de Trakya Şube olarak MESS’e üye olan bir işyerimizde komite olarak toplandık. Önümüzdeki süreçte geniş bir işçi toplantısı yapacağız.

Bir de şöyle bir şey var. Pevrul Kavlak bu süreçte çok atıyor. Biz işçinin hakkını şöyle alacağız, böyle alacağız biçiminde abartmaları, Türk Metal’in örgütlü olduğu işyerlerinde işçilerde çok büyük bir beklenti yaratmış durumda. İşçilerde müthiş bir sessizlik ve beklenti var. Bu sene önceki gibi olmayacak. Ne olacak bunu da konuşmak lazım. Yıllardan beri MESS’in dediğiyle hareket eden sermayeye kafa kaldıramayan, siyasi iradeye karşı koyamayan sendika bugün çok farklı bir durumda. Türk Metal patronların karşısına BOSCH’taki süreci tekrar yaşamak istemiyorsak, bizimle iyi bir sözleşme imzalayın diyerek çıkacaktır. Pevrul Kavlak gidip MESS başkanının elini öpüp ne olursunuz bize istediğimiz zammı verin diye aman mı dileyecek! Eskisi gibi olmayacak diyorlar. Türk Metal bu söylemlerin altında kalabilir.

Bir de sektörde çok kriz yok gibi gözükse de kimi işyerleri iflasın eşiğinde. Özellikle Avrupa’da ciddi bir kriz yaşanıyor. Ekonomik durumda MESS

patronlarının buna yanaşma ihtimalini azaltıyor.

Yetki sorunundan kaynaklı MESS Türk Metal’e dedi ki biz görüşmüyoruz. Ne yapacaklar? Birleşik Metal olarak gerekirse eylemli bir süreç başlatacağız.

Sarı sendika yalanla iş yapıyor. İnternet sitelerine yazmışlar. Mahle Mopisanda sıfıra sözleşme imzalanmış. Yalan! Üstelik sen değil misin yıllardır işçilere sıfır zammı dayatan, sözleşmede olmadığı halde fabrikalarda esnek çalışmayı uygulatan. Bir kere işçi hakları için meydanlara çıkmayan, asıl ucuz sendikacılık yapan sensin demektir.

İşçiler sendikacılara çok fazla güven duymuyor. Bunda sarı sendikaların çok büyük payı var. Biz dürüst sendikacılık yapmaya çalışıyoruz. Ancak çok zorlanıyoruz. Bu süreçte işçilerin mücadelelerine sahip çıkmalıyız. Aksi takdirde işçiler bize de inanmayacak. Biz sınıfsal temellere dayanan, işçilerin ekonomik haklarını veren kararlı bir mücadele vermeliyiz.

Şubemiz Termo Teknik’te bir süreç yaşadı. Çelik-İş sendikası bizden bir işçi bile alamadı. İşçilerin sınıfsal bilinçten uzak olduğunu, işçilerin içinin boşaltıldığını gördük. Bizden işçileri genel müdür aldı. İşçiler kendi gerçek çıkarlarını göremedi, patron temsilcilerinden korktu ve işini kaybetmek istemedi böyle oldu. Bu durumda sarı sendikaların da önemli bir payı var. Bu sendikaların işçilerin bilinçlerini bulunduran ve onları yozlaştıran bir görev görüyor. Sendika işçi aidaatlarına rant olarak bakıyor. Bunu da işçilerin içinde söylemekten geri durmuyor.

İşçilerin önünde bu sözleşme sürecinde iki seçenek var. Ya Türk Metal’in kurduğu düzene karşı ayağa kalkacaklar. Ya da daha da içe kapanıp sömürünün

artışını izleyip daha fazla ezilecekler.

Biz sendika olarak Bosch sürecinde Türk Metal üyesi işçilere gerekli mesajı verdik. Bosch üyelik sürecindeki kararlılığı ben yaşadım. Öyle bir geldiler ki grup grup. Sonrasında bazı sıkıntılar oldu. Bunu biliyorsunuz. Ancak biz Bosch’ta yetkili sendikayız. Er ya da geç sözleşme imzalayacağız.

Birleşik Metal olarak yetkiye takılmadan mücadeleyi başlattık. Önümüzdeki süreçte de buna uygun adımlar atmaya devam edeceğiz.

Kızıl Bayrak / Trakya

Güven Elektrik’te bekleyiş sürüyor...

Gasp edilen hakları için Cankurtaran Holding önünde direnişlerini sürdüren Güven Elektrik işçileri ile sınıf dayanışması büyüyor.

İşçiler İş-Kur’a yürüdü

Gasp edilen haklarını almak için Cankurtaran Holding önünde direnişlerini sürdüren Güven Elektrik işçileri 25 Eylül günü, Şişli’de bulunan İşkur’a toplu şikayet dilekçesi verdiler.

Direnışçi işçiler holding binası önünden Şişli’de bulunan İşkur’a yürüyüş gerçekleştirdiler. En önde bulunan bando takımının ritimlerinin yanı sıra düdüğü ve alkışlarla coşkulu bir şekilde süren yürüyüş çevreden pek çok kişi de alkışlarla destek verdi.

Toplu bir şekilde İşkur’a giren Güven Elektrik işçileri burada şikayet dilekçelerini bıraktılar. Ardından direniş alanına geri döndü. Eyleme MİB üyeleri de destek verdi.

MİB’den sınıf dayanışması

Metal İşçileri Birliği (MİB), kıdem tazminatlarının gasp edilmesine karşı direnen Güven Elektrik işçilerine direnişin 16. gününde ziyaret gerçekleştirdi. 25 Eylül günü, Cankurtaran Holding önündeki direniş alanına yürüyen MİB üyeleri direnişçi işçiler tarafından coşkuyla karşılandılar. Burada Birleşik Metal-İş Sendikası 2 No’lu Şube Başkanı Yılmaz Bayram bir konuşma yaptı.

Metal İşçileri Birliği adına yapılan konuşmada, direnişlerin, sadece metal işçilerine değil tüm işçi bölüklerine umut taşıdığı ifade edildi. İşçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırıların hazırlandığı bir süreçte HEY Tekstil, Kiğılı, Roseteks ve İzmir Senkromet’te direnen işçilerin olduğu, bunu güçlendirmek gerektiği ifade edildi.

MİB’in tüm direnen işçilerin yanında olduğu söylenerek direnişlerin ortaklaştırılmasının ve direnişlerde daha farklı eylemlerin hayata geçirilmesinin önemi vurgulandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Zalimin zulmüne direniyoruz” kampanyası ya da DİSK’in “dostlar alışverişte görsün” eylemleri üzerine...

Sermaye hükümeti AKP’nin sınıfa dönük saldırılarını artırdığı bir dönemde Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) da “Zalimin Zulmüne Direneceğiz” başlığı altında bir kampanya başlatmıştı. Kampanyanın Eylül ayına ilişkin eylem programının açıklandığı basın toplantısında DİSK Genel Sekreteri Adnan Serdaroğlu, yaz dönemi boyunca yürüyüşler, imza kampanyaları, basın açıklamaları ve iş yeri toplantıları gerçekleştirdiklerini belirtirken Eylül ayı boyunca da yine bir dizi broşür dağıtımı ve Çalışma Bakanlığı önünde oturma eyleminin yapılacağına dair açıklamalarda bulundu. Ekim ayında meclisin açılışı ile ülke genelinde “toplantılara ve yürüyüşlere” devam edileceğini belirtti.

Sermaye iktidarının iktisadi ve siyasal saldırılarında gemi azağına aldığı bir dönemde DİSK’in açıklamış olduğu “mücadele programının” bu saldırıları durdurabilecek ya da ona karşı ciddi bir muhalefeti oluşturabilecek bir hatta sahip olmadığı aşikârdır. Sınıfın tarihsel kazanımlarının gasp edilmesinde bugüne kadar gelmiş geçmiş tüm hükümetleri geride bırakan ve bu bakımdan sermayenin gözdesi konumunda olan AKP’nin “zulmüne” böylesi bir eylemsel hatla direneceği iddiası ham bir hayalin bir sonucu değil ise zevahiri kurtarma çabasının ürünü olabilir ancak.

Zira emperyalizmin istekleri doğrultusunda bölgesel tetikçilik rolüne soyunulduğu ve bu çerçevede içeride de siyasal gericiliğin ayyuka çıkarıldığı, ekonomide ise kapitalist krizin etkilerinin daha da şiddetli bir şekilde görüleceği bir dönemden geçmekteyiz. Bu yüzden de “güvencesizliğin, taşeronlaştırmanın, esnek üretimin yaygınlaştırılmasına, torba yasasına, kıdem tazminatının gasp edilmeye çalışılmasına, sendikal yasaklara” karşı direnmenin ve mücadele etmenin içeriği, yolu, yöntemi sadece basın açıklamalarıyla, bildiri dağıtımlarıyla sınırlandırılmaz.

Sınıfın üretimden gelen gücünün kullanılmasına dönük planlamadan yoksun her türlü “mücadele programının” ne bir inandırıcılığı olacaktır ne de gerçekten direnme ve çözüm iradesini açığa çıkaracaktır. Bu koşullarda yapılan eylemlerin tek işlevi genel kurullara dolgu malzemesi olmaktan öteye geçmeyecektir. Nitekim DİSK’in 21 Eylül’de düzenlendiği Bölge Temsilciler Kurulu’ndan yansıyan tablo da bu durumu doğrulamıştır. DİSK Genel Başkanı Erol Ekici, kampanyaya ilişkin özeleştiri verirken; başta kendisi olmak üzere tüm şube ve üyeler düzeyinde gevşek davranıldığını, dağıtılması planlanan birçok broşürün hala genel merkezde alınmayı beklediğini belirtmiştir.

Elbette böylesi bir mücadele hattı ne DİSK üyelerini ne de saldırının esas muhatabı sınıf kitlelerini harekete geçirmeye yetecektir. Mücadele hattının üretim alanlarından giderek toplumun en geniş çevresine doğru örgütlemek yerine kent merkezlerinde bildiri ve broşür dağıtımına daraltıldığı bir noktada bu işin örgütleyici ve uygulayıcısı öznelere bile işin

ciddiye alınmaması sonucunun doğması anlaşılırdır. DİSK yönetimi, saldırıların boyutuna ve buna karşı verilecek mücadelenin önemine ilişkin başta kendi üyelerinde bir ciddiyet ve inandırıcılık sorunu yaşıyorsa bunun nedenlerini her şeyden önce kendi mücadele ve önderlik anlayışında aramalıdır.

Bugün kapsamlı saldırılarla karşı karşıya kalınmakla birlikte sınıf hareketinde mücadeleye dair önemli bir potansiyel ve dinamik de mevcuttur. Her gün yeni bir direniş, örgütlenme ve hak arama eylemlerine dair haberler, sermayenin saldırıları karşısında sınıf bölüklerinin hiç de susup kalmadığını, verili bilinçleri çevresinde mücadele ettiklerini göstermektedir. Sermaye sınıfının topyekün saldırılarına karşı birleşik, militan bir mücadele örgütlenme sorumluluğu ise sınıfın ileri örgütlü kesimlerinin omuzlarındadır. Sınıfın en geniş kesimlerini harekete geçirmeye dönük böylesi bir mücadelenin başarısı ise sınıf kitlelerine kendi gücünü gösterecek eylemsel bir hattın örülmesini ve bu doğrultuda güven verici bir pratiği gerektiriyor. Bu yüzden de mücadelenin filizleneceği esas alanlar üretim alanları ve sanayi havzaları olabilmelidir. Sistemin can damarı olan kar mekanizmasını vurmaya hedeflemeyen hiçbir eylemsel hattın ne bu saldırıları püskürtme imkânı olacaktır ne de kitleleri bu doğrultuda mücadeleye teşvik edecektir. Ancak bu eksende kurgulanacak bir eylemsel hatta “yürüyüşlerin, basın açıklamalarının ve broşür dağıtımının” bir anlamı olabilir ve mücadeleye katkıları olabilir.

Sorun DİSK’in mevcut gücüyle bunu ne oranda başarabileceğiyle değil, bu yönde bir bakış ve mücadele pratiği içerisinde olup olmadığıyla alakalıdır. Zira sınıf hareketinde yaşanan gerilemenin ve sınıfın onlarca yıldır yaşadığı kayıpların gerisinde sendikalar hâkim olan uzlaşmacı-reformist anlayış yatmaktadır. Sınıf kitlelerine güven verecek, onları militan bir mücadeleye sevk edecek devrimci bir mücadele anlayışının önemi sadece genel kurul salonlarında seçimlere dönük söylevlerde anılıyor, hatırlanıyor. DİSK’in yeni yönetimi de tıpkı kendisinden öncekiler gibi bu iddialarla yönetime talip olmuşken verili pratik ileri sürülen iddialarla tam bir tezat oluşturmaktadır.

AKP’nin tam bir özgüven içerisinde grev yasaklarını hayata geçirdiği, Toplu İş İlişkileri Yasa Tasarısı’nı sendikaların üzerinde adeta demoklesin kılıcı gibi salladığı bir dönemde “zalimin zulmüne direneceğiz” kampanyası çerçevesinde somutlanan “mücadele programı” ne sınıfın ihtiyaç duyduğu mücadele anlayışına denk düşüyor ne de önceki yönetimlerin ötesinde bir pratiğe.

DİSK’in böylesi bir dönemde sınıf kitlelerine umut veren bir mücadele pratiğiyle ortaya çıkmasının başta Türk-İş’e üye olan sınıfın ileri örgütlü kesimlerinde de yankı yaratması hiç de yabana atılacak bir ihtimal değildir. Henüz 15-16 Haziran’ları yaratan sosyal mücadelenin keskinleştiği süreçler içerisinde değiliz ama başta Avrupa’da olmak üzere sınıftan yana esen sert rüzgârların bu topraklarda da uğuldayacağı süreçlerin öngünlerindeyiz. Bu yüzden de DİSK’e “devrimci” kimliğini yeniden kazandıracaklarını iddia edenlerin, mevcut saldırılara karşı bir mücadele programını oluştururken sadece kendi güçleri üzerinden değil harekete geçirebileceği sınıfın diğer bölükleri üzerinden de hesap yapması gerekir. Sorun bunu karşılayacak bir önderlik pratiği içerisinde olup olunmayacağı noktasında düğümleniyor. Bu düğümü çözecek olan başta sınıf devrimcileri olmak üzere DİSK’in içerisinde yer alan sınıf bilinçli ileri, öncü işçiler olacaktır.

D.Çağlar

Yasaklara, barajlara karşı yürüyüş

DİSK’e bağlı sendikaların İzmir yerelindeki şubeleri 19 Eylül günü gerçekleştirdikleri yürüyüşle ‘Sendikalar Yasası’nı protesto etti. Eylem için Basmane Meydanı’nda toplanılıp AKP il binasına yürüdü.

AKP il binası önüne gelindiğinde basın açıklamasını DİSK Genel Başkanı Erol Ekici okudu.

12 Eylül’ün devam ettiğini söyleyen Ekici, bu sorunlara sessiz kalmayacaklarını ifade etti. DİSK’in düzenlemiş olduğu kampanyalardan söz etti. DİSK olarak bu baskılara teslim olmayacaklarını, meşru direnme haklarını sonuna kadar kullanacaklarını ifade etti.

Eyleme BDSP, Senkromeç direnişçisi Muharrem Subaşı, KESK’e bağlı sendikaların şube başkanları da destek verdi.

Eylemde Metal İşçileri Birliği’nin çıkarmış olduğu broşürler dağıtıldı.

İnsanca yaşam mücadelesini büyütelim!

TBMM Uzlaşma Komisyonu bünyesinde oluşturulan alt komisyonunun 21 Eylül günkü toplantısında, asgari ücretten vergi kesintisi yapılmayacağı kararı alındı. BDP'nin önerisiyle gündeme gelen ve düzen partileri CHP, MHP, AKP'nin de onay verdiği bu karara göre yeni Anayasa'nın sosyal güvenlik ve adil ücret maddesine "asgari ücretten vergi alınamaz" maddesi konuldu.

Komisyonunda, "Herkes çalışma, dinlenme, insan onur ve haysiyetine uygun yaşam sürdürmesini sağlayacak düzeyde bir adil ücret hakkına sahiptir. Hiçkimse yaşına ve gücüne aykırı işte çalıştırılmaz. Devlet, çalışanların yaptıkları işe uygun adil bir ücret elde etmek, sosyal yardımlardan yararlanmak, yaşam düzeyini yükseltmek ve çalışanları ve işsizleri korumak, işsizliği önlemeye elverişli bir ekonomik ortam yaratmak, iş güvenliğini korumak için gerekli tedbirleri alır. Asgari ücretin tespitinde çalışanların geçim şartları ile ekonomik durumu gözönünde bulundurulur. Asgari ücretten vergi alınamaz" fıkraları üzerinde mutabakat sağlandı.

Maliye Bakanlığı verilerine göre Türkiye'de asgari ücretli sayısı 5 milyona yakın bulunmaktadır. Bu nedenle bu konu aileleriyle birlikte yaklaşık 20 milyon kişiyi doğrudan etkilemektedir. Bu nedenle meclisteki 4 partinin uzlaşarak yeni anayasada asgari ücretten kesilen vergiyi kaldırma kararı, milyonlarca asgari ücretli işçide bir beklenti yarattı. Kuşkusuz asgari ücretin vergiden muaf tutulması işçi sınıfının savunduğu taleplerden biridir. Görünürde bu yönlü bir adım atılmış görünmektedir, ancak sermaye sınıfı bu adımı kendi çıkarına göre kullanma niyetindedir.

Şöyle ki, şimdiki brüt asgari ücret 940.50 lira, neti 739.79 liradır. Asgari ücrette 200.71 liralık kesinti yapılıyor. Kaldırılacak vergi tutarı ise 125 liraya denk geliyor. Her ne kadar bu uygulama "asgari ücretliye müjde" başlıklarıyla medyada yer alsada akıbetinin bu yönlü olacağı kuşkuludur. Zira sermaye çevrelerinin bu konudaki yaptığı açıklamalardan patronların buna göz diktiği şimdiden anlaşılmıştır.

Konuya ilişkin açıklama yapan Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Genel Sekreteri Bülent Pirler, bu verginin işverene kalması gerektiğini ifade etmektedir. "Kararı memnuniyetle karşılıyoruz" diyen bu kapitalist, "Bu hep temenni ettiğimiz ve çok önemseydiğimiz bir gelişme. Devamında ne olacak, bu miktar kime kalacak, oturup bakmak lazım. Bu konuda üçlü bir uzlaşma komisyonu kurulabilir. Ancak bizim buradaki öngörümüz bu miktarın işverene kalması şeklindedir." dedi.

Ayrıca TİSK yaptığı yazılı açıklamada, asgari ücret tartışmaları üzerinden, işçi sınıfı zararına olan kirli hesaplarını da açığa vurmuş oldu. TİSK, toplu iş sözleşmesi uygulamayan işyerleri açısından asgari ücretle çalışan bir işçinin işletmeye aylık maliyetinin 924 TL'yi, toplu iş sözleşmesi uygulayan iş yerlerinde asgari ücretle çalışıyor görünen bir işçinin aylık maliyetinin, toplu görüşmeler gereğince yapılan yan ödemelerin eklenmesiyle yaklaşık ortalama bin 600 TL'yi bulduğundan yakınmaktadır.

Bu durumun toplu iş sözleşmesi uygulayan ve

uygulamayan işyerleri arasında ciddi haksız rekabet yarattığına değinerek, "Toplu iş sözleşmesi uygulayan ve uygulamayan işyerleri için farklı düzeyde asgari ücret belirlenmeli" önerisinde bulundu.

Ayrıca asgari ücrete zam döneminde de ne yapılması gerektiğine dair direktiflerini de verdi. Yeni dönemde uygulanacak asgari ücretin "enflasyonu yükseltici rol oynamaması, işsizliği artırmaması, işçi ve işvereni kayıtdışına itmemesi, uluslararası alanda sanayicinin gücünü zayıflatmaması ve toplu iş sözleşmesi uygulayan iş yerlerindeki ücret dengelerini alt üst etmemesi gerektiği" savunuldu. Tüm bu sorunlar kapitalist sömürü politikalarının doğrudan sonucu olduğu halde bu sömürücü asalak, faturayı sefalet ücretine mahkum işçilere kesmekten geri durmamaktadır.

Patronların bu pervasızlığı şaşırtıcı değildir. Biliyoruz ki, patronlar fırsatını bulduklarında işçi sınıfının elindeki haklara göz dikiyorlar. Ulusal İstihdam Stratejisi kapsamında yeni saldırı planlarının gündemde olduğu bir süreçte asalak kapitalistler daha fazla sömürü ve kölelik istiyor. Bu doğrultuda, işçi sınıfının elinde bulunan kırıntı haklar dahi sermayenin iştahını kabartıyor.

Sermaye sınıfı, asgari ücretin vergiden muaf tutulmasından umduğu kirli hesapların yanında ayrıca bölgesel asgari ücret uygulamasını da istiyor. Uzunca bir süredir sermaye örgütleri ve hükümetin gündeminde bulunan bölgesel asgari ücret uygulamasıyla sömürü ve kölelik daha da derinleştirilmiş olacaktır. Sendikalar tarafından yapılan açıklamalara göre bu uygulamayla asgari ücretin en az

% 20-30 daha azalacağı ifade edilmektedir. Görüldüğü gibi önümüzdeki süreçte sermaye ve devleti, işçi sınıfı için daha fazla sömürü, daha fazla yoksulluk demek olan saldırılara hazırlanmaktadır.

Tüm bu saldırılara karşı yapılması gereken işçi sınıfının fabrikalardan doğru yükselteceği örgütlü mücadeledir. Ancak bu mücadele sayesinde sömürü ve kölelik politikalarına karşı çıkılabilir, insanca çalışma ve yaşam koşulları elde edilebilir.

Türk-İş yöneticisi devrimcilere saldırdı!

Türk-İş 4. Bölge Temsilcisi Edip Gülnar

bültenin toplatması olup olmadığına bakmak istemesi sonucu bekletilen SİDER çalışanlarının yanına gelen Türk-İş 4. Bölge Temsilcisi Edip Gülnar kendisinin izni olmadan niçin dağıtım yapıldığını sordu.

Devrimci faaliyet için kimseden icazet almayacaklarını belirten devrimcilerin karşısında sendika ağası ve yanındaki yalakaları saldırganlaşarak fiziksel saldırıda bulundu. SİDER çalışanları saldırıyı, bürokrasinin teşhirini yaparak karşıladılar. Polis ise sendikacıları kollayarak kirli bir işbirliği sergiledi.

Karayollarının özelleştirilmesine karşı Yol-İş sendikası ülke genelinde eylemler yapacağını duyurmuştu. Adana'da da bu eylemler kapsamında ve özel olarak "bazı büyükşehir belediyelerinin sınırlarının değiştirilmesi ile 13 ilde büyükşehir belediyesi kurulması ve bazı kanunlarda değişiklik yapılması hakkında kanun tasarısı taslağı" ile ilgili AKP il binası önünde 17.30' da bir eylem gerçekleştirildi.

Eyleme destek olmaya gelen sınıf devrimcileri ise bu kez sendika bürokratlarının saldırısına uğradı. Yol-İş'in eylemine destek veren, ayrıca Adana İşçi Bülteni'nin Eylül sayısını işçilere dağıtan Sanayi İşçileri Derneği (SİDER) üyeleri dağıtım sonrasında sendikal bürokratlarının saldırısına hedef oldu.

Bülten dağıtımını sonrası Güvenlik Şube polisinin bültenin toplatması olup olmadığına bakmak istemesi sonucu bekletilen SİDER çalışanlarının yanına gelen

Termo Teknik örgütlenme deneyimi ışığında...

Günü değil, geleceğimizi kurtarma bilinciyle mücadeleye!

Termo Teknik'te 90'lı yılların başında Otomobil-İş Sendikası'nda örgütlenme süreci başladığında, patronun baskısı ile Termo Teknik işçileri "madem sendika istiyorsunuz, alın size sendika!" denilerek Hak-İş Konfederasyonu'na bağlı Çelik-İş Sendikası'na üye yapıldı. İşçiler o günden bu yana fabrikada ağır ve güvencesiz koşullarda, düşük ücretlerle çalışmak zorunda bırakıldılar. Termo Teknik işçileri bunların yanı sıra sendikalı oldukları halde hiçbir söz hakkına sahip olamayarak sendikanın anti demokratik ve işbirlikçi uygulamalarına maruz kaldılar.

Fabrikada Çelik-İş Sendikası'nın yaklaşık 20 yıllık bir saltanatı bulunuyor. Patron tarafından getirilen bir sendika olmasından kaynaklı, her ay kesilen sendika aidatları dışında işçiler nezdinde varlığı yokluğu belli değil. Bütün bu tablo ve Çelik-İş Sendikası'nın patrona hizmette kusur etmeyen yapısından dolayı işçilerin yıllara dayanan birikmiş tepkileri vardı.

2012'ye kadar süreç bu şekilde sürdü. 2012'de artık yeter diyen Termo Teknik işçileri, fabrikada söz sahibi olmak istiyoruz, haklarımızı istiyoruz talebiyle sarı sendika Çelik-İş'ten ayrılarak Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olmak için örgütlenmeye başladı. Birleşik Metal-İş Trakya Şubesi'nin yönlendirmesiyle öncü işçilerden oluşturulan komiteyle başlayan süreçte; düzenli toplantılar, eğitim çalışmaları, bilgilendirme toplantıları, birebir işçi örgütlenmeleri yapıldı.

Ancak ne yazık ki yaklaşık bir yıldır iletişim halinde olunan ve 4 ay düzenli komite çalışmasına dayanan Termo Teknik örgütlenme süreci olumsuzlukla sonuçlandı. İşçilerin yasal olarak Birleşik Metal-İş üyesi olmalarına 2 gün kala devreye giren patron vekilinin özel uğraşları sonucu, işçiler Birleşik Metal-İş'ten istifa ederek yeniden Çelik-İş'e geçtiler.

Üyelik aşaması ve birkaç hatırlatma!

Sendikal örgütlenme süreçlerinde, kendi yapısından kaynaklı patronu masaya çekme isteği anlaşılır bir durumdur. Ancak masaya nasıl gelindiği bu noktada çok önemlidir. Birleşik Metal-İş'in böylesi süreçlerde müzakereye öncelik verme, buradan doğru bekleme davranma yaklaşımlarının çok da iyi sonuçlar doğurmadığını Termo Teknik deneyimi üzerinden bir kez daha görmüş olduk.

Birleşik Metal-İş Trakya Şubesi Termo Teknik örgütlenme sürecinin en başında olumlu bir pratik sergiledi. Dört ay boyunca 30-35 kişiden oluşan komite ile düzenli toplantılar yapıldı. Bu toplantılarda süreç işçilerle birebir örgütlendi. İşçilere Birleşik Metal-İş'in sendikal yapısı ve anlayışı üzerinden bilgilendirmelerde bulunuldu. Haftalık yapılan düzenli toplantılarda üyelik aşamasının ayrıntılarına kadar komiteyle birlikte konuşuldu, tartışıldı ve

planlandı. Bu özverili ve yoğun çalışma sonuç verdi ve işçilerin yaklaşık %70'i Birleşik Metal-İş'e üye yapıldı.

Üyelik aşamasından yaklaşık 1 ay önce Çelik-İş Sendikası temsilcileri ve yöneticileri içerdeki çalışmadan bilgileri olmalarına rağmen sürece kayda değer müdahalede bulunamadılar. Çelik-İş Sendikası bu süreçte 3-5 kişiyi dışta tutarsak hiçbir işçiyi yanına çekememiştir.

Birleşik Metal-İş'in üyeliklere geçilmesi ile birlikte patron temsilcileri ile yapılan görüşmede patronun tarafsız kalacağına dair söylemleri, işçilerin de (başta komitenin) bu söylemlere sıkı sıkıya tabi kalmasıyla 15-20 gün kaybedildi. Böylelikle çoğu işçide bir rehabet havası oluştu. Bunun oluşmasının temel nedeni ise Birleşik Metal-İş'e hakim olan pasifist mücadele anlayışı ve şu ana kadar oluşturduğu kültürdür. Oysa ki o 15-20 gün boyunca komitenin önüne olmazsa olmaz olarak eylemli bir süreç konulabilir, bu süreç işçilerin lehine çevrilebilirdi. Termo Teknik örgütlenme deneyiminden çıkarılacak en önemli sonuçlardan biri budur.

Bir benzerini Bosch sürecinde de yaşadık. Birleşik Metal-İş'in tüm şubelerinden "Bosch'un Almanya'dan doğru kısıpaca alındığı, Almanların sendika değiştirmede tarafsız kalacağı vb." söylemleri öne çıkmıştı. Bu durum işçiler arasında da yayılmıştı. Ancak MESS'in sürece müdahalesi ile ilk anda oluşan "güçlü tablo" dağılmış, azımsanmayacak sayıda işçi Türk Metal'e geri geçmek zorunda kalmıştır.

Birleşik Metal-İş'in genel mücadele çizgisi üzerinden bunları söyleyebiliriz. Bunlar belirleyici nedenler olmakla birlikte, sürecin olumsuz sonuçlarını bunlarla açıklamak yeterli olmayacaktır. Kaldı ki Birleşik Metal-İş'in bir dizi "başarılı

örgütlenmesi" bu anlayışla oluşmaktadır.

Örgütlenme sürecinde komite niteliğinin önemi

Bu sürecin olumsuz tablosunun temel sorumlularından biri olarak da komiteyi göstermek yanlış olmaz. Sürecin en başından beri örgütleyici ve yönlendirici komitedir, işçi inisiyatifidir. Zorlu bir sürece rağmen olumlu işleyen gidişatın son günlerinde komite patrona karşı net bir tutum alamamış, sendikanın tüm müdahalelerini bu yanılla boşa düşürmüştür. Son iki günde daha da ileri giderek işi ihanete dahi varırmıştır. Burada kimi komite bileşenlerinin işçilik ve insanlık onurunu ayaklar altına alan tutumları son derece belirleyici olmuştur.

Patronun oyalayıcı tutumu işe yaramış, son iki günde de darbeyi vurmuştur. Patron komitedeki kimi unsurlara üç-beş kuruş verip satın alarak, diğerlerini de işten atmakla tehdit ederek ve Birleşik Metal-İş'i teröristlikle itham ederek bütün kirli yüzünü göstermiş oldu. İşçilerde yeni yeni oluşmaya başlayan sınıf bilincinin kolonlarına saldırarak süreci rahat bir şekilde tersine çevirmiştir. İşçileri en başından sendika değiştirmek için ikna etmeye çalışan komite üyelerinin bu onursuz duruşu ile işçilerin bilinci bulandırılarak, işçiler arasında bozgun havası yaratılarak, gelebilecek örgütlü tepkinin önü patron tarafından kesilmiş oldu.

Denebilir ki bu durum çok önden kestirilemezdi? Bu komite doğal seçimle oluşmuş ve öncülük yeteneği taşıyan işçilerden oluşan bir komiteydi. Talepleri salt ekonomik temellerde olmayan daha da ileri söylemlerde bulunan son derece net bir komiteydi.

Önden böyle bir tablo çizen komitenin özellikle

temel unsurlarında bulunan olumsuzlukların boyutunu önden kestirip ona göre hareket edilmesini beklemek haksızlık olur. Fakat bunu daha da netleştirmek, güçlendirmek adına mücadele yöntemlerini çeşitlendirmenin daha akıllıca olacağını düşünüyoruz. Örneğin özellikle de komite bileşenleri başta olmak üzere ev çalışmalarına yönelinmesi daha da güçlendirici ve işlevsel olacaktı. Bu şekliyle patronun veya sarı sendikanın işçilerin ailelerini arayarak yürüttüğü karalama kampanyası boşa düşürülebilirdi.

Sınıf bilinci almamış işçinin hem patrone, hem aileden gelecek baskıya yenik düşmesi çok daha kolaydır. Ağırıklı olarak böyle bir bilinçte olan komitenin belirleyiciliği mücadele dinamizmini de direkt olarak etkiler. Burada Birleşik Metal-İş Sendikası eylemli süreci çok daha öncesinden ortaya koysaydı komitenin söylemden çıkarak fiili olarak somut tablosunu görmüş olacaktı. Sonuçtan doğru baktığımızda eylem yapılmasına en fazla karşı çıkan işçilerin onursuzluğun en fazla içinde olan işçiler olduğunu görmekteyiz. Eylemli bir süreç safların daha erken netleşmesini sağlayabilirdi. Süreci bir programa bağlı olan eylem hattıyla örmenin olmazsa olmaz olduğunu Termo Teknik örneğinde de görmüş olduk.

Yanı sıra komitelerde önceliği sınıf adına politik kaygıları olanlara vermek, en azından bu potansiyeli taşıyan işçilerden oluşturmaya çalışmak mücadelenin geleceği için son derece önemlidir. Yine komiteye bu süreçlerde asgari düzeyde de olsa bir sınıf eğitimi vermek işçilere onur ve emeğin değerini anlatmak adına çok önemli bir yerde duruyor. Toplumsal konumunun bilincine varan işçi ancak onun gereklerini yerine getirebilir. Aksi durumda böylesi yalpalamalar ve ihanetlerle karşılaşmak an meselesidir. Patronun her türlü saldırısına karşı işçileri sınıf bilinciyle ayık tutmak gerekiyor.

Sınıf mücadelesinde öyle anlar vardır ki o anda kesinlikle müdahale etmen gerekir. İşte patronun komitedeki işçilere para yedirdiği an da bunlardan biridir. Sınıf bilincinden uzak, sadece ekonomik kaygılarla hareket eden işçilerin bu onursuzluğa ortak olmaları anlaşılır. Ancak bu anda bir tane bile olsa komite üyesinin çıkıp bu onursuzluğa karşı işçileri silkeleyememesi de önemli bir eksikliktir. Kararsızlık anları mücadelelerde özellikle dönemeç noktalarında belirleyici olmasından kaynaklı çok hassas ve tehlikelidir. Böylesi bir durum karşısında, bu olumsuz tabloyu tersine çevirmek için yapılacak şey güçlü bir ajitasyon ya da eylemle durumu tekrar leyhe çevirmeye çalışmaktır. Sinter’de fabrika işgali, Çelmer’de işçilerin direnişi bitirelim kararsızlığı yaşadığı sırada gündeme gelen işgal o kritik anlarda yapılan müdahalenin sonucu olmuştur.

İşçilerin özellikle de komite bileşenlerinin eylem içerisinde güç kazandığını bir an olsun bile unutmamalıyız. Attığımız her adım, söylediğimiz tüm sözler işçilerin örgütlü tutumu olan eylemi açığa çıkarmak ve onu güçlendirme kaygılarına hizmet edebilmelidir. İşçilere eylem yaptırıyoruz denilerek girilen örgütlenmelerin sonucu hep hüsrana olmuştur. Burada belirleyici güç öncü olmalıdır. Termo Teknik’te inisiyatifin büyük bölümünü işçilere vermek kuşkusuz anlamlıdır. Fakat bu örnekteki gibi işçilerin geri bilinçlerinin belirleyici olduğu bir mücadele ile sonuç alınamayacağı da açıktır.

En kötü sendika sendikasızlıktan iyi midir?

Kimilerinin politik programa dönüştürdüğü icazet dolu bu söylem bir kez daha Termo Teknik sürecinde mahkûm oldu. Düşünün ki Çelik-İş Sendikası 20 yıllık sendikal sürecinde bir gün bu fabrikada eylem yapmamış. Bırakın işçi çıkarlarını, patronla birlikte kol kola girip işçilerin elinden onurlarını almayı başarmış. Bu durumda patron kadar sendikanın da temel önemde bir etkisi var kuşkusuz. Patron ve Çelik-İş Sendikası’nın oldukça senkronize bir şekilde hareket ettiğini ve bu yanıyla başarılı olduğunu söylemek yerinde olur.

Son gün bir işçi sendikada şube başkanına şunu söyleyebiliyor “Başkan sen de patronla-müdürle yemeğe çıksaydın iyi olurdu!” İşte en kötü sendikanın yarattığı işçi modeli budur. “İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır” söylemine fersah fersah uzak, bir o kadar yabancı bir işçi modeli yaratılmış burada.

İşçilerin ekonomik çıkarları ile sınıfsal çıkarlarını birbirinden mekanik bir şekilde ayırarak söylenen ve program haline getirilen sendikal anlayışların işçilere kimliksel olarak bir şey kazandırmadığı gibi ekonomik olarak da bir şey kazandırmadığını bu örnekten de bir kez daha görmüş olduk.

Sonuç olarak; Birleşik Metal-İş’in genel örgütlenme anlayışının sorgulanması gerektiğini yeniden ortaya koyan bir süreç geçirmiş olduk. Termo Teknik’te sınıf bilinçli işçilerin eksikliği, işçilerin yaşadığı kimliksel dejenarasyon, sendikanın süreci daha öncesinden eylemli bir hatta yürütmemesi yer yer işçinin bu yönlü geri yanlarına tabi kalınması sonucu süreç kaybedilmiştir. Şimdi yapılması gereken ise bu hata ve eksiklerden ders çıkararak yolda daha sağlam ve net yürümektir. Günü değil, geleceğimizi kurtarma bilinciyle mücadeleye devam etmektir.

Trakya BDSP

Goldaş işçileri hakları için nöbette!

7 aydır maaşlarını alamayan Goldaş işçileri gasp edilen ücret alacaklarını almak için direnişe başladılar. 24 Eylül’den beri Yalınkaya Holding önünde bekleyişlerini sürdüren işçiler, son iki senedir doğru düzgün üretimin olmadığını, maaşlarını düzensiz aldıklarını ve bu yüzden patronla sorun yaşadıklarını belirtiyorlar. İşçiler, yaşanan sorunlara rağmen patronun büyümeye devam ettiğini söylüyorlar. Direnişleri üzerine Goldaş işçisi Yüksel Karabulutoğlu ile konuştuk.

- Direnişe geçme sebebinizi anlatabilir misiniz?

Yüksel Karabulutoğlu: 7 aydır maaşlarımızı alamıyoruz. 5 senedir de zam almıyoruz. Patron bizi iki haftalık ücretli izne çıkardı. Ama o iki haftalar uzadı. İşbaşı yapmamız dört aydır erteleniyor. Çalışmıyoruz, maaşlarımızı alamıyoruz ama sigortalarımız yatıyor. Sigortaları da devletle başı ağrımaya diye yatırıyor. Çünkü sigortalarımızı yatırmazsa bizi işten çıkartması gerek. Bizi de işten çıkartmıyor. En yeni çalışan benim, benim de 6-7 sene oldu. En düşük tazminat benimki, o da 7-8 bin TL. Yani tazminatlarımızı da maaşlarımızı alamıyoruz.

Sorunlarımız son iki senedir başladı. Maaşlarımız önce gecikmeli, sonra da yarım yatırılmaya başladı. Sonra da hiç alamamaya başladık. Bayramda dahi maaşlarımızı vermediler. Ben 7 senedir buradayım. İki kere zam aldım, 850 TL maaşım var. Benim emekliliğim geldi. Ama muhatap bulup süreci başlatamıyorum.

- Holding önüne gelmeye nasıl karar verdiniz?

Yüksel Karabulutoğlu: Bize söz verildi. 20 Eylül’e kadar iki aylık maaş yatırılacak dendi. Bu söz gerçekleşmeyince biz de buraya geldik. Aslında geçen aylarda da buraya gelmiştik. Bize sözler verdiler, ama hiçbir söz yerine getirilmedi. Muhatap bulamıyoruz. En son, müdürle görüştük. Ekim ayının sonuna kadar her şey normale dönecek dendi. Ama bize de daha önce 1 Ekim’de işbaşı yapılacak denmişti.

- Bundan sonrası için planlarınızdan bahsedebilir misiniz?

Yüksel Karabulutoğlu: Maaşlarımız verilmezse eylemimize devam edeceğiz. Patronun evinin önüne, onu rahatsız edecek başka başka yerlere gidebiliriz.

Ayrıca arkadaşlarla konuşup dava açma kararını vereceğiz. Toplu olarak dava açmamız daha avantajlı. Ama daha önce mahkemeye verip kazanmış arkadaşlarımız var. Onlar da daha alacaklarını alamadılar.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Goldaş’ta işçiler maaşlarını istiyor

İstanbul Merter’de bulunan Goldaş Kuyumculuk’ta 6 aydır ücretlerini alamayan yaklaşık 100 işçi maaşlarını alabilmek için Yalınkaya Holding önünde eylem başlattı.

6 ay önce patronun kendilerini ücretli izne çıkarttığını ancak 6 aydır maaşlarını alamadıklarını belirten işçiler patronun ne kendilerini kovduğunu ne de maaşlarını verdiğini belirtiyorlar. Goldaş patronunun pek çok dolandırıcılığı olduğunu söyleyen işçiler şimdi de işçileri dolandırmaya çalıştığını belirtiyorlar. Patronun kendilerini sürekli oyaladığını, bunun üzerine Yalınkaya Holding önünde beklemeye başladıklarını belirten Goldaş işçileri maaşlarını istiyorlar.

25 Eylül günü de direnişteki Texim işçileri ve Teksif Sendikası Goldaş işçilerine destek ziyareti gerçekleştirdi. Akşamüzeri de Küçükçekmece BDSP Goldaş işçilerini ziyaret ederek süreçleri ile ilgili bilgi aldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

PSAKD Genel Başkanı Kemal Bülbül ile 7 Ekim mitingi üzerine...

“Haklarımızı demokratik m alacağımızı düşünüyo

- 7 Ekim’de gerçekleştirilecek mitingın talepleri nelerdir?

- 7 Ekim’de gerçekleştireceğimiz mitingın öncelikli talebi yapılacak yeni anayasada eşit yurttaşlık talebimizin kabul edilmesi, anayasadaki inkarcılığın, ırkçılığın, Türk-İslamcı anlayışın kaldırılması, Türkiye’nin etnik ve inançsal anlamda çoğulculuğunu kabul eden ve bunu ifade eden, çoğulcu-demokratik bir anayasanın olması, daha sonra Diyanet İşleri Başkanlığı’nın kaldırılması. Laik-demokratik bir ülkede böyle bir kurumun olmayacağını herkes biliyor ama yaklaşık 90 yıldır bu ülkede, sosyal, kültürel inançsal yaşamın üzerinde vesayeti olan bir Diyanet İşleri Başkanlığı var. Bu kurumun kaldırılmasını istiyoruz. Cemevlerimizin yasal güvenceye kavuşmasını istiyoruz. Alevi köylerine cami yapılması uygulamasına son verilmesini ve 1925’te çıkarılan bir kanunla kapatılan tekke ve dergahlarımızın bize geri verilmesini istiyoruz. Madımak Katliamı’nı unutmamak, unutturmayacağız diyoruz ve Madımak Otel’inin utanç müzesi olmasını istiyoruz. Şu anda AKP hükümeti orada bir anı ya da bilim kültür evi diye uygulama yapmış, biz bunu kabul etmiyoruz. O otelin utanç müzesi olmasını istiyoruz. Türkiye’de şiddet ortamının kalkması, toplumsal barışın sağlanmasını talep ediyoruz. Bununla birlikte kendi demokratik taleplerimizin yanında emek dünyasına dair taleplerimiz var. Sendikasılaştırmaya son verilmesi, eşit işe eşit ücret talebinin kabul edilmesi vb. bu ana başlıklarda sıralayabiliriz taleplerimizi.

-Son dönemde başta Malatya Sürgü olmak üzere bir dizi bölgede Alevilerin evleri işaretlendi. Alevi kurumlarına yönelik saldırılar gerçekleşti. Bu saldırılar çoğu zaman hükümet ve yerel yöneticiler tarafından “münferit” ya da “duyarlı vatandaş” tepkileriyle karşılandı. Sizce bu saldırıların arka planı nedir?

-Saldırıların arka planı geleneksel devlet anlayışıdır. Bu anlayış Türk-İslamcılık üzerinden etnik ve inançsar kimlikleri yok edip tek tip toplum yaratma çabası içerisinde. Nitekim bunu Başbakan bir konuşmasında “tek din” diye ifade etti. Sonra birileri dil sürçmesi olduğunu iddia etti ve düzeltmeye çalıştı. Bu bir devlet politikası, AKP de bu politikanın yürütücüsüdür. Ayrıca son dönemde AKP hükümeti, Başbakan’ın Madımak hakkında verilen zamanaşımı kararına “hayırlı olsun” demesinden tutalım, cemevlerimize ucube demesine kadar, yerli yersiz bu konuyu dile getirip hakaret etmesinden, bir milletvekilinin talebi üzerine Diyanet fetvalarına dayanarak TBMM içerisinde cemevi olamayacağını söylemesine kadar pek çok örnekle tutumunu sürdürüyor. Diyanet’in

her zamanki tavrından, yargıtaın cemevleriyle ilgili vermiş olduğu “Cemevleri diye ibadethaneler yoktur” kararından esinlenen, bunu talimat bilen sokaktaki ırkçı-faşistler Alevi toplumuna saldırıyı görev biliyorlar. Dolayısıyla bizim de buna karşı bir şeyler yapmamız gerekiyor. Bu tesadüfen oluşmuş bir tablo değil. Kimileri AKP için liberal-demokrat-statükoya karşı gibi tanımlamalar yaptılar. Biz AKP’nin Osmanlı’dan bu yana gelen Türk-İslamcı bir gelenek olduğunu, AKP’nin ne Türkiye’yi demokratikleştirmek, ne Alevi ne de Kürt sorununu çözmek gibi niyetinin ve birikiminin olmadığını düşünüyoruz. Açılımların ilki Alevi açılımıydı hatırlarsınız. Alevi açılımında geline nokta ortada, bir ilerleme sağlanmadı. Aksine daha ağır baskıcı, inkarcı bir politika geliştirilmiştir. Bu çerçevede mevcut politikalar hem devletin geleneksel politikalarıdır hem de hükümetin devlet adına uyguladığı politiklardır.

-İrkçi saldırıların ardından dava süreçleri de benzer tabloları ortaya çıkardı. Saldırıya uğrayanlar suçlu ilan edildi. Madımak gibi açık bir katliam dahi aklanma yoluna gidildi. Dava süreçleri biraz önce ifade ettiğiniz politikalar açısından nasıl bir yerde duruyor?

-Komedi bunlar. Sürgü’de mesela saldırganların tamamına takipsizlik kararı verilirken saldırıya uğrayan aile hakkında ceza istendi. Bu hukuk değil faşizmdir. Bugüne kadar yaklaşık 2-3 yıllık süre içerisinde geceleri kapı işaretleyenlerden bir tek kişi yakalanmış değil. İstanbul’da PSAKD Pendik Şubesi’ne iki kişi saldırdı bunlar yakalandı, bir tanesi resmi polis, o da savcılıktan serbest bırakıldı. Dolayısıyla bu tesadüf değil. AKP’nin yargıya verdiği talimatın bir konsepti. Bu çerçevede biz bunu hukuki bir süreç değil AKP’nin Türk-İslamcı politikalarının uygulama süreci olarak görüyoruz.

-Biraz önce de değindiğiniz gibi AKP hükümeti bir Alevi açılımı ortaya koydu ve bu projeye ilişkin siz de görüş belirtiniz. Bu konuda bazı Alevi yapılanmaları da hükümete destek verdi. Açılım planlarını nasıl değerlendiriyorsunuz? Sizce bu süreç neden başarılı olamadı?

- Bir kere açılım sözcüğü bile kapalılık olduğunu ifade ediyor. Bugüne kadar gördükleri yerde dağıtmak, bastırmak, engellemek gibi bir politikaları vardı. Bunun yanında da mesela Osmanlı tarihi, Selçuklu tarihi, Cumhuriyet tarihi. Üçüne de baktığımız zaman Alevilere dönük toplu katliamlar görürüz. Bu toplu katliamlar sadece insanları hedef almıyor. İnsanı insan yapan kültürel ve inançsal değerler de hedef alınıyor. İnsanla birlikte kültürel ve inançsal değerlerin hedef alındığı katliamlara uluslararası hukuk soykırım diyor. Alevi toplumuna dönük bir soykırım politikası uygulanmıştır ve bu politika Cumhuriyet’e Selçuklu’dan ve Osmanlı’dan miras kalmıştır. Dersim bir soykırım politikasıdır. Maraş katliamı ve daha sonrasında benzeri yerlerde gerçekleşen katliamlar da soykırım politikasıdır. Dolayısıyla Madımak da bir soykırımdır. Çünkü Madımak’ta bizim semahımız, sazımız, sözümüz, kültürel inançsal değerlerimiz hedef alınmıştır. Bunların olduğu yerde, tarihle yüzleşmeden, Madımak utanç müzesi yapılmadan açılım yapıyoruz diye yola çıkmanın hiç bir ciddiyeti yoktur. Nitekim Alevi açılımında geline nokta, Sivas katliamı sanıklarına zamanaşımı kararı vermek, cemevlerine “ucube” demek ve bize saldıranlara takipsizlik kararı vermek biçimine dönüşmüştür. Alevi açılımı diye bir şey yok. Nihai asimilasyon projesidir. Alevi açılımını güya sürdürdüklerini söylüyorlar. 4+4+4 dedikleri saçmalık bu projenin bir parçasıdır. Bütün okullar

PSAKD Çanakkale Şube Başkanı Metin Mutlu:

“Ödün vermeden devam etmeliyiz”

Metin Mutlu: Özellikle bu tür etkinliklerin çeşitli platformlarda, değişik zamanlarda, değişik illerde –özellikle İzmir, İstanbul, Ankara gibi büyük illerde- tertip edilmesi lazım. Katılımın oldukça yüksek tutulması lazım. Alevilerin bu tür barışçıl yaklaşımlarına mevcut hükümetin karşılık vermesi lazım. Anayasanın hazırlanmakta olduğu bu dönemde mutlaka ve mutlaka Alevilerin eşit yurttaşlık hakları yönünden tatmin edici bir biçimde yeni anayasada yer alması lazım. Özellikle cemevlerinin yasal statüye kavuşması, yok sayılan Alevilerin artık inanç nezdinde var sayılması, dolayısıyla bu tür insan hakları ihlallerinin artık bu ülkede olmaması açısından bu çağrılara mevcut hükümetin olumlu bir şekilde cevap vermesi lazım. Gerçi biz böyle bir şey beklemiyoruz bu hükümetten. Ama beklemesek de biz asla ve asla bu konularda ödün vermemeliyiz. Ödün vermeden devam etmeliyiz. Yılmadan bu tür etkinliklere, sesimizi duyurmak açısından, devam etmeliyiz diye düşünüyorum.

Kızıl Bayrak / Çanakkale

adele ile

z!"

imam hatip, bütün dersler din dersi olmuştur. Böylesi bir yerde hangi açılmıdan söz edilebilir ki?

- Miting sonrasında önünüzde nasıl bir mücadele hattı olacak?

- Mitingin sonrasına dair başlangıçta da söyledim temel olarak Anayasa üzerinden bir tartışma ve talepler yürütüyoruz biz. Biz bir mitingle her şeyin çözüleceğini düşünmüyoruz tabi. Amacımız kamuoyu yaratmak, bu konudaki algıyı açık tutmak, onun akabinde de yerelerde benzeri eylem, etkinliklerimiz, söyleşilerimiz, mitinglerimiz, yürüyüşlerimiz olacak. Mitingle ilgili taleplerimizin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini "bekleyip de görelim" diye bir politikamız yok. Mevcut AKP hükümetinin neyi ne kadar yapacağı ve ne kadar samimi olduğu ortada. Biz haklarımızı demokratik mücadele ile alacağımızı düşünüyoruz. Dolayısıyla miting için canlarımızı Türkiye genelinden Ankara'ya çağırdık. Mitingin sonrasında biz Ankara dışına dağılıp, yerelerde eylem ve etkinliklerimizi yapacağız.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Çok teşekkür ediyorum. 7 Ekim 2012 laik, demokratik Türkiye için, eşit yurttaşlık mitingimize etnik ve dinsel kökeni ne olursa olsun, demokrasiye, eşitliğe, adalete, özgürlüğe inanan ve bu konuda mücadele yürüten tüm insanlarımızı, dostlarımızı, canlarımızı bekliyoruz.

Kızıl Bayrak / Ankara

PSAKD Çiğli Şube Başkanı Zeynel Mertoğlu:

“Aleviler’in bir bütün içerisinde hareket etmesini sağlamaya çalışıyoruz!”

-Aleviler olarak 7 Ekim günü Ankara’da miting düzenleyeceksiniz. Bu mitingın amacından bahsedermisiniz?

7 Ekim Ankara mitingini ismi üzerinde olduğu gibi laik, demokratik Türkiye için eşit yurttaşlık mitingini. Bu miting demokrasi, laiklik, eşit yurttaşlık hakkı içindir. Bu miting AİHM ve Danıştay kararlarının uygulanması, zorunlu din derslerinin kaldırılması, Diyanet’in lav edilmesi, cemevlerinin resmi statüye kavuşturulması ve asimilasyon politikalarının son bulması içindir. Özellikle son süreçte Aleviler üzerindeki ötekileştirme politikalarını önlemek içindir. Bunun yanında özelleştirme, sendikasılaştırma, örgütsüzleştirme saldırısına karşı gelmek içindir. Anti-emperyalist mücadeleye destek içindir. Onun yanında 4+4+4 yasasına karşı, parasız eğitim, parasız sağlık sistemine destek amaçlı bir mitingdir. Türkiye’de ki devrimci-demokrat kamuoyunun Alevilerle bütünleşmesini amaçlayan bir mitingdir.

-Miting için ön hazırlık sürecinde neler yaptınız bilgi verirmisiniz?

Miting Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) ve Alevi Dernekleri Federasyonu’nun (ADF) ortaklaşa düzenlediği bir mitingdir. Bizim derneğimiz olan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Çiğli Şubesi de ABF’nin bileşenlerinden bir tanesidir. Türkiye genelinde ABF bileşenlerinden PSAKD Genel Merkezi ve Alevi Kültür Dernekleri Genel Merkezi (AKD) ABF’nin büyük bileşenlerindendir. Bu bileşenler merkezi anlamda 7 Ekim çalışmasını yürütmektedir. Ve diğer bağımsız dernekler ise ABF ile eşgüdüm içerisinde çalışmaktadır. İzmir’de ise ABF İzmir bileşenleri olarak 33 şube bulunmaktadır. Bu şubeler eşgüdüm içerisinde 7 Ekim çalışmasını devrimci ve demokrat kurumlarla sürdürmektedir. Bu süreçte merkezi olarak sendika, parti ve kitle örgütleriyle toplantılar düzenlendi. Broşürler ve afişler tasarlandı ve tüm şubeler ve kurumlara dağıtımı yapıldı. Ankara’ya gidiş-geliş içinde araçların temini için gerekli mercilerle görüşüldü. Mitinge kitlesel bir katılım sağlamak hedefimizdir. Merkezi anlamda ulusal basında 7 Ekim’in dillendirilmesi için çalışmalarımız devam ediyor. Yerel anlamda radyolar son bir hafta mitingın anonsunu yapacaklar.

-Bu miting ile Alevilerin yaşadıkları sorunların çözüleceğine inanıyor musunuz?

Bu miting Alevilerin demokratik haklarının dillendirildiği ve dillendirilmesi gerektiği bir eylemdir. Taleplerimiz daha önce Ankara, İstanbul ve İzmir’de ki mitinglerde vurgulanmış ama yerine getirilmesi şöyle dursun, mevcut iktidarın asimilasyoncu ve

inkarcı politikaları daha da şiddetlenmiştir. Bu gösteriyor ki taleplerin yerine getirilmesi bir yana Aleviler üzerine politikalar daha da artmıştır. Bana göre çözüm eylemlilikleri sonuç alınabilecek bir kapasiteye getire bilmektir. Örneğin en ufak talebimiz olan zorunlu din dersinin kaldırılması konusunda her sene Eylül ayında basın açıklaması ve miting yapılmasına rağmen somut bir kazanım elde edilmemiştir. Daha önce din dersini boykot kararı alınmıştı ama bu kararın arkasında durulmadı. Alevilerin taleplerinin hayat bulması için alınan kararların arkasında sonuna kadar durulması gerekir. Eylemliliklerin sürekli ve sonuç alınabilecek duruma getirilmesi gerekir. Bu miting önemlidir ama tek miting ile de Alevilerin sorunları çözülecek değildir. Bu sorun sadece Alevilerin değil, Kürtlerin, Türklerin yani her kesimin sorunudur. Doğal olarak sistem sorunudur.

-Bu mitingden sonraki programınız, yapacağınız nelerdir?

Bu miting özellikle son dönemde 4+4+4 yasası, Yargıtay’ın zaman aşımı kararı, cemevlerinin resmi statü kararı, Malatya’da ki olaylar, Adıyaman, Çiğli, Didim, Kartal, Pendik’te Aleviler üzerinde yapılan olaylar bizi bu miting sürecine getirdi. Bu mitingde mevcut taleplerimizi ve olayları protesto hakkımızı kullanmak ve Aleviler’in bir bütün içerisinde hareket etmesini sağlamaya çalışıyoruz. Bu mitingdeki haykırdığımız taleplerin gerçekleşmesi için çalışmalarımız sürecektir. Ayrıca ülkenin gündemi olan emperyalist savaşa, 4+4+4 yasasına, işçilere yönelik hak gasplarına karşı mücadelelerimizi devam ettireceğiz. Biz PSAKD olarak, demokratik Alevi örgütlenmesinin önünü açan taleplerin mücadelesinde olduğu gibi, devrimci ve demokrat kurumlarımızla hem anti-emperyalist mücadelede hem de farklı alanlarda ortaklaşacağımızı düşünüyoruz.

Kızıl Bayrak / İzmir

PSAKD Ataşehir Şube Başkanı Metin Arslan:

Alevilerin evlerinin işaretlendiği, baskı ve asimilasyon politikalarının hız kazandığı bir süreçte Alevi örgütleri olarak 7 Ekim’de Ankara’da kitlesel bir miting gerçekleştirmeyi hedefliyoruz. Ancak, mitingimizin talepleri arasında 4+4+4 gerici eğitim sisteminin kaldırılması, kadına yönelik şiddetin son bulması, Suriye’ye yönelik emperyalist müdahale planlarının durdurulması, Kürt sorununda inkar ve baskı politikalarına son verilmesi gibi bir dizi talep de bulunuyor.

Mitinge yönelik çalışmalarımız devam ediyor. AKP’nin kongresi nedeniyle 7 Ekim’e ertelediğimiz miting bizim için önemli bir adım fakat yeterli değil. 4+4+4’e karşı Ankara’da gerçekleştirilen mitingın de istenen sonuçları yaratmadığını yakın zamanda gördük. Yerelerde yürütülecek kampanyalar ve güçlü bir hazırlıkla gaz alıcı eylem biçimlerini değiştirebiliriz.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ulucanlar direnişi 13. yılında eylem ve anmalarla selamlandı!

26 Eylül 1999'da Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi'nde gerçekleşen katliam ve devrimci tutsakların gösterdiği direniş 13. yılında ülkenin birçok noktasında yapılan anmalarla selamlanırken, şehit düşen 10 yiğit devrimcinin unutturulmayacağı vurgulandı. Katil devletten hesap sorma kararlılığı eylemlerde öne çıkarken şehitlerden devralınan mücadele bayrağını yükseltme çağrısı yapıldı.

İstanbul

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 13. yılında Ulucanlar direnişini selamladı. Ulucanlar şehidi ve Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) Merkez Komite Üyesi Ümit Altıntaş'ın mezarı başında yapılan anmada katliam lanetlenirken, Ulucanlar'da dalgalanan devrim bayrağını yükseltme sözü verildi.

23 Eylül günü Karacahmet Mezarlığı Eski Cami önünde toplanan BDSP'liler, kızıl bayraklar ve Ulucanlar şehitlerinin resimleri ile Ümit Altıntaş'ın mezarına yürüdü. Yürüyüşte "Yaşasın Ulucanlar direnişimiz! Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir!/BDSP" pankartı taşındı.

Yürüyüşte Ulucanlar şehitleri sloganlarla selamlanırken sermaye devletinden hesap sorma kararlılığı haykırıldı.

Ümit Altıntaş'ın mezarı başındaki anma programı Ulucanlar'da ölümsüzleşenler şahsında tüm devrim ve sosyalizm şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı.

Saygı duruşunun ardından ilk sözü Ümit Altıntaş'ın annesi Songül Ana aldı. Songül Ana, konuşmasında Ulucanlar'da devrimcilerin top tüfek karşısında davalarına olan inançlarıyla durduklarını belirterek, şehit devrimcilerin kararlılıklarının ve cesaretlerinin altını çizdi. Mezar başlarında, ölen devrimcilerin yoldaşları olarak hep birlikte olduğunu ifade etti. "Sizleri sınırsız ana yüreğiyle selamlıyor ve sizlere inanıyorum" diyen Songül Ana, kızıl bayrakların yükseltileceği meydanlarda buluşmak çağrısı ile konuşmasını sonlandırdı.

Songül Ana'nın konuşması "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganıyla karşılandı.

Ardından Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu adına Ulucanlar direnişi üzerine bir konuşma gerçekleştirildi. BDSP temsilcisi, devrim şehitlerinin anmalarında konuşmanın zor olduğunu, Habip ve Ümit hakkında konuşmanın partiyi anlatmak anlamına geldiğini ifade etti. "Onlar partinin özü ve özetidir" diyerek, bunu yaşamları ve ölümleriyle gösteren devrimciler olduklarını ifade etti. Habip Gül ve Ümit Altıntaş'ın yaşamlarından kesitler sunarak 'düşünen nefer savaştan önderler' oldukları vurgulandı.

BDSP temsilcisi, Ulucanlar katliamının ülke ve dünya için önemli bir dönemde gerçekleştirildiğini belirterek sözlerine devam etti. Sermaye devletinin sosyal yıkım saldırıları dayattığı bir süreçte zindan direnişinin merkezi olan Ulucanlar Cezaevi'nin özel olarak hedef alındığını ifade etti.

BDSP temsilcisi, Habip ve Ümit'in değerlerini yükseltmek gerektiğine ve onların 'özü ve özeti oldukları' komünist hareketin 25. yılına vurgu yaptı. '87 yılında halkçı hareketlerden devrimci kopuşun

gerçekleştirildiğini ve 'yeni bir kimlik' iddiasının bu yiğit devrimcilerde şekillendiğini belirterek komünist hareketin 25. yılında devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağrısı yaptı. 25. yılın devrime hazırlanmak anlamına geldiğinin altını çizerek tüm sınıf devrimcilerini bu çağrıya cevap vermeye çağırdı.

Konuşma "Partiyi kazandık, partiyle kazanacağız!" sloganıyla karşılandı.

BDSP temsilcisinin ardından Esenyurt İşçi Kültür Evi tarafından şiir ve müzik dinletisi sunuldu. Dinletide devrim şehitleri şiirlerle selamlanırken Habip ve Ümit'in sevdiği türküler seslendirildi. İlk olarak Drama Köprüsü söylendi, ardından da Altın Çağ türküsü seslendirildi. Müzik dinletisi Avusturya İşçi Marşı'nın sıkı yumruklarla hep birlikte söylenmesiyle bitirildi.

Anma programının sonunda tek bir kişi kalıncaya dek devrim şehitlerini anmaya devam edileceği, Ulucanlar direnişinin sesinin taşınmasının sürdürüleceği ifade edilerek anma tamamlandı.

Anma programı baştan sona devrim şehitlerinin mücadelesini yükseltme ve devrime bağlılık kararlılığıyla gerçekleştirildi.

Ankara

Ulucanlar direnişi Ankara'da yapılan çeşitli eylem ve etkinliklerle selamlandı. 22 Eylül günü Mamak İşçi Kültür Evi'nde düzenlenen etkinlik Ulucanlar'da şehit düşen devrimcilerin ve ON'ları anmak için yapılan anma etkinliklerinin görüntülerinden oluşan slayt ile başladı. Devrim ve sosyalizm şehitleri adına saygı duruşunda bulunuldu.

BDSP adına yapılan konuşmada Ulucanlar Katliamı sürecine değinilerek katliamın arka planı anlatıldı. Devrimcilerin F tiplerine karşı direnişine de vurgu yapılan konuşmada, katliamın bir diğer hedefinin de Komünist Hareket olduğu belirtilerek Habip ve Ümit şahsında devrimci kimlik anlatıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

26 Eylül 2012 | Ankara

Devrimci kimlik Habip ve Ümit'in sözleriyle de açıklanırken genel olarak devrimcilerin anılmasının devrimci direniş çizgisinin onlardan öğrenmek ve onları aşmayı hedefleyerek gerçekleştirilebileceği vurgulandı.

Ardından devrim şehitleri üzerine şiir dinletisi gerçekleştirildi. Şiir dinletisi ve devrim şehitlerini anlatan müzik dinletisi ile anma etkinliği sonlandırıldı.

Komünistler Tuzluca'yı Mahallesi'nin sokaklarında yaptıkları eylemle de katliamı lanetledi, direnişi selamladı. Sık sık ajitasyon konuşmaları yapılan eylem, katliamın hesabının sorulacağı belirtilerek sonlandırıldı.

Ulucanlar önünde eylem

23 Eylül günü de Hamamönü'nde buluşan devrimci kurumlar (BDSP, DHF, Halk Cephesi ve Alinteri), buradan Ulucanlar Merkez Kapalı Cezaevi'ne öfkeli bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Katillerin utanmazca müze haline getirdikleri cezaevinin önünde bir kez daha devrim ve sosyalizm şiarları haykırıldı.

Eylem, Ulucanlar şehitleri şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde yitirilenler anısına saygı duruşuyla başlatıldı. Ardından basın açıklaması

gerçekleştirildi. Dönemin sosyal-siyasal tablosuyla birlikte ele alınan katliamın yüzyıllar geçse de unutulmayacağı ve hesabının er ya da geç sorulacağı vurgulandı. Açıklama, ON’ların anısına sahip çıkma vurgusuyla sona erdi.

Basın açıklamasının ardından Ulucanlar direnişçileri Fatime Akalın ve Başak Otlu birer konuşma yaptılar.

Tüm konuşmaların ardından eylem “Bize Ölüm Yok” marşıyla sonlandırıldı.

Cezaevi önündeki eylemin ardından otobüslerle Karşıyaka Mezarlığı’na geçildi ve burada Önder Gençaslan, Mahir Emsalsız ve İsmet Kavaklıoğlu’nun mezarları başında anma gerçekleştirildi.

Eyleme Kaldıraç ve Devrimci Proletarya da destek verdi.

Yüksel Caddesi’nde yürüyüş

26 Eylül günü ise Yüksel Caddesi’nden Sakarya Caddesi’ne meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirildi. Gecenin karanlığının meşalelerle aydınlatıldığı eylemde öfkeli ve gür sloganlarla Ulucanlar’da gerçekleştirilen katliam lanetlendi.

Anma, Ulucanlar şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından eylemi örgütleyen kurumlar adına (Alinteri, BDSP, DHF, Halk Cephesi) ortak basın açıklaması okundu. Basın açıklamasıyla Ulucanlar’da yaratılan devrimci direniş geleneği ve siper yoldaşlığı selamlanırken güncel gelişmelerle birlikte mücadeleyi yükseltme ve örgütlenme çağrısı yapıldı.

Eylemin ardından ÇHD Ankara Şubesi de bir açıklama yaptı. ÇHD’nin açıklamasında şu sözler yer aldı. “Dönemin Başbakanı, İçişleri Bakanı, Jandarma Genel Komutanı, Emniyet Genel Müdürü, savcılar, infaz müdürleri birer ‘hiç’ olarak tarihten silindiler. Bir kısmı biyolojik ömürlerini, bir kısmı da siyasal ve bürokratik devirlerini tamamlayıp ortadan kayboldular. Çünkü tarih maşaların ve hizmetlilerin değil sadece onurları için direnerek katledilenlerin, işkence görenlerin ve bedel ödeyenlerin kayıtlarını tutar.”

Açıklama tüm hapishane katliamlarının lanetlenmesiyle sonlandırıldı.

Konuşmaların ardından Ulucanlar’a ithafen yazılan bir şiir okundu. Eylem “Bize ölüm yok” marşının okunmasıyla bitirildi.

Adana

Adana’da Ulucanlar Katliamı ve bu vahşi katliama karşı gösterilen direnişe dair 23 Eylül Pazar günü bir söyleşi gerçekleştirildi.

Kısa bir sinevizyon gösterimi ile başlayan söyleşide sermaye devletinin gerçekleştirdiği Ulucanlar Katliamı’nın gerisindeki tarihsel süreç anlatıldı. Katliamın bu topraklarda geçmişten bugüne devralınan devimci mirasa uygun olarak karşılandığı vurgulandı. Devletin F tipi politikasıyla amaçladıklarının teşhir edildiği söyleşide, devrimde ve devrimci örgütte ısrarın önemine dikkat çekilerek devrimci mücadelenin gerekliliğine vurgu yapıldı.

26 Eylül günü de BDSP tarafından İnönü Parkı’nda yapılan eylemle katliam lanetlendi.

Ulucanlarda ölümsüzleşen devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başlayan eylemde, Ulucanlar Katliamı’nın arka planındaki tarihsel süreç anlatılarak, bugün de hapishanelerde sessiz ölümün kol gezdiği, hasta tutsakların tedavisi yapılmayarak ölüme terk edildiği vurgulandı. Pozantı Çocuk Hapishanesi’nde çocuk tutsakların insanlık dışı işkencelere, tecavüzlere maruz kaldığı hatırlatıldı.

Eyleme İHD, DHF, Devrimci Proletarya ve Mücadele Birliği Platformu destek verdi.

Bursa

26 Eylül günü Fomara Meydanı’nda yapılan anma

etkinliği saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşu “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganıyla noktalandı.

Etkinlikte yapılan basın açıklamasında sermaye devletinin Ulucanlar Katliamı’nı gerçekleştirerek sosyal ve siyasal bir yıkım programının önünü açmak istediği vurgulandı. Ecevit’in Amerika yolunda kullandığı sözlerle bu gerçeği itiraf ettiği hatırlatılarak, bu vahşi katliam karşısında sergilenen görkemli devrimci direniş anlatıldı. Ulucanlar’da kan ve can bedeli bir direnişle tarih yazan devrimci tutsakların unutulmayacağı vurgulandı.

Basın açıklaması “Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!” sloganıyla sona erdi.

Anma etkinliğini BDSP, Partizan, DHF, SDP/Dev-Lis, ESP ve SODAP birlikte örgütledi. Halk Cephesi de eyleme destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-Adana-Bursa

Ulucanlar direnişinin 13. yılında Habip yoldaş yaşıyor

Ulucanlar direnişinin yıldönümünde, direnişte büyük bir payı olan Habip yoldaşı ayrıca anmanın gerekliliği var. Çünkü devrime ve sosyalizme yürüyebilmek için, bugün, her zamankinden çok Habip olmanın zorunluluğu var. Bu yüzden yoldaşı, ilk tanıdığım yıldan itibaren anlatmaya çalışacağım.

Sorunlardan kaçmayıp, sorunlarla mücadele eden bir yoldaş

Habip yoldaşın, hapishaneye ilk girişi, tam da tasfiyecilerin, hareketi tasfiye etmeye çalıştıkları döneme rastlar. Habip yoldaş bu dönemde birikimli değildir. Teorik olarak ele alırsak, ben o gün yoldaşa göre çok daha birikimliydim. Ne var ki yaşanan sorunlar karşısında, o günkü düşüncelerimle devrim davasında daha kararlı gördüğüm harekete geçtim. Bunu devrimci kaygılarla yapıyordum. Ama özü itibarıyla yaptığım sorunlardan kaçmaktı. Bu kaçış komünist bir birey olmamı engelleyerek, zaaflarımı pekiştirdi. Oysa Habip yoldaşın tasfiyecilere karşı net bir tutumu oldu. Sorunlardan kaçmadı. Sorunlarla mücadele etti. Bu mücadelesini, tahliyesine çok kısa bir zaman kalmasına karşın, hapishaneden firar ederek dışarıda daha aktif olarak sürdürdü.

Habip yoldaşın çok hızlı bir gelişme göstermesinde, sorunlardan kaçmayarak sorunlarla mücadele etme kararlılığının payı büyük. Kişi sorunlarla mücadele ederken yetersiz bile kalsa, kendine olan özgüveni geliştiriyor. Sorunlardan kaçıldığında ise var olan özgüven bile zamanla tükeniyor. Habip yoldaş sorundan kaçmayıp mücadele ederken başarılı oldu da.

Yoldaş sıcaklığıyla sarılarak devrime kazanan bir yoldaş

Habip yoldaşı yıllar sonra Ulucanlar hapishanesinde gördüm. Teorik olarak ben onun ilerisindeyken, şimdi Habip yoldaş benden çok ilerideydi. Sorundan kaçanla, kaçmayanın farkını çok iyi gösteren bir durumdu. Yalnız bu mu? Habip yoldaşın gözlerinde gürül gürül devrim ateşi yanarken, benimkindelikler sönecek kadar cılızlaşmıştı. Böyle bir durumdayken Habip yoldaş bana sıkı sıkı sarıldı. Gözlerimde ve yüreğimdeki sönmek üzere olan devrim ateşini, sıkıca sarılarak

harladı. Sıfırdan devrim ateşini yakmak, sönmek üzere olan devrim ateşini harlamaktan çok daha kolaydır. Çıkarırsız bir sarılma değildi. Devrim çıkarına bir sarılmaydı. Ama ikirciksiz, yürekten ve sıkı sıkıya bir sarılmaydı. Ölümsüzleştikten sonra bile beni bırakmayan bir sarılmaydı. Ölüm orucunda her an yüreğimde hissettiğim bir sarılmaydı.

Bu sarılmayı ifade etmede güçlük çekiyorum, ama, en uygun ifade olarak tuttuğunu koparan bir sarılmaydı diyebilirim. Yani Habip yoldaş, örgütçülük konusunda tuttuğunu koparan bir yoldaştı. Bunu özel bir yetenekle değil, devrime olan bağlılığı ve samimiyetiyle yapıyordu.

Söz ve eylem birlikteliği olan bir yoldaş

Habip yoldaşın devrime olan bağlılığını, sözüyle eyleminin birlikteliğinden anlıyordum. Habip yoldaş bir şey söyledimi, onu yapmaya çalışır ve çoklukla yapardı da. An için, söylenmesi gerekeni değil, yapabileceklerini söylerdi. O an yapılması gerekse bile, yapılamayacak hiç bir şeyi, yaparım demezdi. Çıtaı düşürmez, gerçekçi olarak yükseltirdi. Misal, o an broşür çıkarılması gerektiği halde, ancak bildiri çıkarma koşulu varsa, broşür çıkarma işini iptal etmeden, bildiri çıkaralım der ve çıkarırdı. Broşür çıkaralım diyerek hiç bir şey çıkaramama gafletine düşmezdi. Broşür çıkarmayı hiç bir zaman silmez ve bu hedefe ulaşırdı da.

Habip yoldaşı birebir tanıyan herkes bilir, söz ve eylem birlikteliği onun kişiliğinin temeliydi. Firar etmek gerekir dediğinde, bunun uğraşı içinde mutlaka olur. Koşullarını oluşturduğunda, tahliyesine çok kısa bir süre kalsa bile firar ederdi. O bir şey söylediğinde, mutlaka, en azından yapma çabasına girerdi.

Ulucanlar katliamından bir kaç gün önce, saldırı olasılığı karşısında, rahatlıkla, gelsinler, diyordu. Yaşama sevdalıydı, ölüm orucu şehidi M. Hayri Durmuş’un dediği gibi, uğrunda ölecek kadar sevdalıydı. Ümit gibi, uğrunda tereddütsüzce öleceği davayı kazanmıştı da. Onun rahatlığı içindeydi. Kendisi ölümü kucaklasa bile davası büyüyecekti. Sözüyle eylemi bir olan Habip yoldaşı yaşatmak için, bizim de sözümüz, eylemimiz bir olmalı. Yoldaşların uğruna tereddüt etmeden ölümü kucakladıkları dava büyümeli.

M. Kurşun

BDSP'den 18 Kasım duyurusu

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, 23 Eylül günü İstanbul Kadıköy'deki Eminönü-Karaköy İskelesi önünde gerçekleştirdiği basın açıklaması ile 18 Kasım'da düzenleyeceği “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği” etkinliğinin duyurusunu yaptı. Eylemde, “Devrime hazırlanıyoruz” denildi.

Kızıl flamaların taşınan eylemde “18 Kasım'da İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği etkinliğinde buluşalım! / Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu” pankartı açıldı.

Kapitalist sömürüye, hak gasplarına ve baskıya karşı buluşuyoruz!

BDSP temsilcisinin okuduğu açıklama, şu sözlerle başladı: “*Emperyalist işgal ve savaşların dizginlerinden boşaldığı, yeryüzünün tüm zenginlikleri bir avuç asalağın elinde toplanırken milyarlarca insanın açlık ve sefaletle mahkum edildiği, doğal zenginliklerin ve kaynakların burjuvazinin kar hırsı ile barbarca yağmalandığı, doğanın acımasızca tahrip edildiği bir dünyada yaşıyoruz. Kapitalist sömürü düzeninin yarattığı bu tablonun tüm ağır bedelleri ise yıllardır döne döne biz işçilere, emekçilere ve ezilen halklara ödetiliyor. Zira emperyalist savaşlarda kanı akıtılan, sömürü çarkları içerisinde emeği yağmalanan, kriz ve bunalımların faturalarını omuzlayan, bir dilim ekmeğe, bir bardak temiz suya ve başını sokacak bir konuta dahi muhtaç kalan bizleriz.*”

Açıklamada, krizin yarattığı sosyal ve iktisadi yıkımın daha da derinleştiği, dünya ölçüsünde emperyalist paylaşım kavgalarının savaş haline dönüştüğü, buna bağlı olarak ülke içinde polis devleti uygulamalarının, burjuva gericiliğinin hayatın her alanına uygulandığı vurgulandı. Gericiliğin karşısında işçi ve emekçilerin, ezilen halkların dünya ölçüsünde sessiz kalmadığına dikkat çekilen açıklamada, birçok kıtada halk isyanları, grevler yaşandığı, bunun da sosyal mücadelelerin, sınıf ve kitle eylemlerinin örnekleri olduğunun altı çizildi.

18 Kasım'da “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği” etkinliğinde buluşalım!

Yaşanan bu tablo karşısında mücadeleyi büyütmenin önemine işaret edilen ve etkinliğe katılım çağrısında bulunulan açıklamada şu ifadeler yer aldı: “Bütün bu tablo ‘İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği’ ekseninde atılması gereken adımların önemini ve yakıcılığını ortaya koymaktadır. Bunun bilincine olan sınıf devrimcileri olarak, işçileri, emekçileri ve gençleri baskıya, sömürüye, zorbalığa, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadeleyi yükseltmek için 18 Kasım'da Kadıköy Caferağa Spor Salonu'nda yapacağımız ‘İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği’ etkinliğinde buluşmaya çağırıyoruz.”

Yaşanan toplumsal sorunların kaynağının kapitalist sistem olduğuna dikkat çekilen açıklamada kurtuluş için devrime hazırlanma çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara BDSP 11 Kasım'a hazırlanıyor

Komünist hareketin 25. yılında Ankara BDSP tarafından 11 Kasım'da gerçekleştirilecek olan “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği” etkinliğinin hazırlık toplantısı 23 Eylül Pazar günü yapıldı. Etkinliğin politik içeriğinin deklare edildiği toplantıda ayrıca pratik planlamalar da yapıldı.

Bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi tespitin yinelenildiği konuşmalarda İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarının önemi üzerinde duruldu. Avrupa'dan, Ortadoğu'ya kadar dünyanın kaynayan bir kazan olduğu ve kapitalizmin krizler içerisinde debelendiği söylenerek bu hareketlenmenin Türkiye'yi etkilememesinin mümkün olmadığı vurgulandı. Böylesi bir dönemde 25. yılını karşılayan komünist hareketin “Devrime hazırlanıyoruz” şiarını bayrak edindiği ve gerçekleştirilecek olan etkinliklerle devrimin güncelliğinin çağrısının tekrarlanacağı söylendi.

Etkinliğin içeriği üzerine yapılan tartışmaların ardından çalışma tarzına dair geliştirici konuşmalarla birlikte etkinlik programı özetlendi. Festivallerin yılları bulan deneyimine yaslanarak Ankara'nın merkezi bir biçimde kuşatılması ve etkinliğin şiarlarının kentin dört bir yanına taşınması gerektiği belirtildi. Bunun yanında “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarının nasıl ete kemiğe büründürüleceği ve etkinliğe gelen kitlenin bu şiarın politik anlamını kavraması ve sahiplenmesinin nasıl sağlanabileceği tartışıldı.

Etkinliğin bir konser biçiminin dışında tarihsel

anlam ve önemine uygun yapılabilmesi için alınacak önlemler noktasında kafalarda bilinç açıklığı yaratıldı. Tüm bunların ardından etkinliğin ön hazırlığına dair planlamalar yapıldı. Ankara'nın her yerine ulaşma hedefiyle hareket edileceğinin altı çizilerek tüm bu çalışmayı göğüsleyecek komiteler oluşturuldu. Etkinliğin çağrısını Ankara'nın ilerici-devrimci kamuoyuna taşıyacak bir komitenin yanı sıra bir de basın-yayın komitesi, bunların yanı sıra ayrıca Teknik, Sahne-kürsü, Salon, Kitle çalışması ve Stant komiteleri oluşturuldu.

Politik içeriği güçlü ve tok, aynı zamanda kitlesel bir etkinlik gerçekleştirme kaygısıyla etkinliğin her ayrıntısını planlayan tartışmaların yapıldığı toplantı iş bölümüyle sonlandırıldı.

Etkinlik Programı:

Tarih: 11 Kasım Pazar

Yer: Çankaya Belediyesi Vedat Dalokay Kokteyl Salonu (Kurtuluş Parkı İçİ)

Saat: 13.00

- *Efkan Şeşen
- *Abdal (Haluk Tolga İlhan)
- *Grup Günyüzü
- *MİKE Müzik Topluluğu
- *Ve Sanat Tiyatro Topluluğu
- *Sinevizyon Gösterimi

Kızıl Bayrak / Ankara

İzmir'de imza standları

Emperyalist savaşa ve kapitalist sömürüye karşı “Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!” kampanyası çerçevesinde yürütülen imza kampanyası açılan standlarla sürdü. Buca'da, Çiğli'de ve İzmir'in merkezi bölgelerinde standlar açılarak etkinliğin çağrısı yapılıyor.

Buca Şirinyer'de 21 Eylül günü stand açılarak imza toplandı. Faaliyet sırasında bir polisin provokasyon çabası da boşa düşürüldü. Aynı gün Çiğli Belediyesi önünde de stand açıldı. Sabah işe giden işçilere kampanyanın duyurusu yapılırken akşam mesai bitiminde yine aynı noktada işçi emekçilere seslenildi. 18.00-20.00 saatleri arasında açılan imza standında işçi ve emekçiler Suriye'ye emperyalist müdahaleye karşı “işçilerin birliği halkların kardeşliği” mücadelesini büyütmeye çağrıldı. Stantta megafonla sesli ajitasyon yapılırken, BDSP bildirileri de işçilere ulaştırıldı.

Sınıf devrimcileri 23 Eylül Pazar günü bir kez daha Şirinyer Tansaş önündeydiler. İşçi ve emekçilerin pazar alışveriş saatleri sırasında başlayan faaliyet ilgiyle karşılandı. Demokrasi havariliği yapan sermaye devleti ve onun sözcüsü AKP iktidarının el attığı temel hak ve özgürlükler tek tek dile getirilerek mücadele çağrısı yapıldı.

Sınıf devrimcileri 25 Eylül Salı sabahı ise işçilere fabrikalarının kapısında seslendi. Buca BEGOS'ta, emperyalist savaşlara ve kapitalist sömürüye karşı mücadele çağrısı yapan bildiriler ajitasyon konuşmaları eşliğinde işçilere ulaştırıldı. Aynı günün öğle saatlerinde ise BEGOS'ta imza standı açan sınıf devrimcileri tekrar BEGOS işçisinin karşısındaydı. Begos'ta açılan masa patronları da rahatsız etti. Ercan Nakış patronu fabrikasının yakınına imza masası açılmasından şikayetçi oldu.

26 Eylül Çarşamba günü ise “işçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarı Konak ve Karşıyaka'ya taşındı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Komünist hareket 25. yılını kutluyor!

“25. yıl: Devrime hazırlanıyoruz!” gecesine çağrı!

Yurtdışında partimizin kuruluş yıldönümü vesilesiyle her yıl merkezi bir gece yaptığımız bilinmektedir. Bu yıl da bu geleneği sürdüreceğiz, 24 Kasım 2012 tarihinde yeni bir merkezi gece gerçekleştireceğiz.

Bu yılki merkezi gecemiz komünist hareketimizin 25. yılına tekabül etmektedir. Ve haliyle bir 25. yıl etkinliği olarak gerçekleştirilecektir. Bunun kendisi merkezi gecemizi daha bir anlamlı ve önemli kılmaktadır.

Bu yılki etkinliğimizi “Devrime hazırlanıyoruz!” şiarı ile düzenlemiş bulunuyoruz. Demek oluyor ki, bugünden başlayarak etkinlik gününe dek ve etkinlik sırasında yoğun biçimde komünist hareketimizi, onun sahip olduğu temel nitelikleri, sahip olduğu üstünlükleri, geçtiğimiz sınavları ve büyük yalnızlıklara rağmen gerçek bir devrimci emekle yaratılan paha biçilmez birikimimizi anlatacağız. Döne döne çizgimizden, bu çizginin eseri olan “düşünen ve savaştan kadrolar”ından, oluşturduğumuz gelenek ve yeni kültürden söz edeceğiz.

Elbetteki hedef kitlemiz öncelikli olarak işçi ve emekçilerdir. Çokyönlü bir politik ve pratik faaliyet olarak hayata geçireceğimiz gece çalışmamız da haliyle işçi ve emekçilere dönük olacaktır. Öncelikle onlara sesleneceğiz. Çıkardığımız her materyal öncelikle onlara ulaştırılacaktır. Özellikle emekçi evlerini ziyaret edecek, komünist hareketimizin 25 yıllık emekle ördüğü yoğun devrimci sürecini onlara anlatacağız. Tok biçimde gecemize katılmalarını isteyeceğiz. Çünkü buna hakkımızın olduğuna inanıyoruz.

Etkinlik için binlerce afiş ve el ilanı hazırlamış bulunuyoruz. Bunların tümünü tüketeceğiz. Başta etkinliğimizin yapılacağı kent ve yakın bölge (NRW) olmak üzere uzak yakın demeden çalışma yürüttüğümüz tüm kentleri afişlerimizle donatacak, döne döne el ilanlarımızı dağıtacağız. Kısacası, çalışmamızın olmadığı yerleri de kapsayacak, gerçekten yoğun ve yaygın bir seslenme faaliyeti yürüteceğiz. Bu sayede gecemizi herkese duyuracağız. Bu arada, gece duyurusu için yaratıcı başka yol ve yöntemlere başvurmayı da ihmal etmeyeceğiz. Her yıl yaptığımız gibi, toplantılar, gece türü politik etkinlikler, emekçi düğünleri, ilercisi basın ve tv gibi imkanlardan da yararlanacağız.

Yurtdışındaki devrimci politik faaliyetin en alt düzeye indiğine, deyim uygunsa dibe vurduğuna bakmayacağız. Yığınların gerilediğine, yaygın apolitizme, politik toplantı ve etkinliklere mesafeli ve soğuk duruşlara, sol hareketin emekçiler içinde yarattığı güven bunalımına ve nihayet gece programımızda popüler piyasa sanatçılarının olmayışına aldırmayacağız. Şüphesiz ki bunların hepsi de ciddi güçlüklerdir. Fakat güçlükler de aşılmak içindir.

Biz her zamanki gibi bu kez de zoru seçtik ve zoru başarmaya karar verdik. Bilinir ki hareketimiz bir yenilgi ve yıkılışın ortasında doğdu. Yani komünist hareketimiz zor dönemin hareketidir. Biz de zor dönemin devrimcileriyiz. Yani zora ve zorluğa

dayanıklıyız. Yine bilinir ki, inandık, inat ettik, sabırlı olduk, soluğumuzu tuttuk, gerçek devrimci bir emek harcayarak bugünlere geldik. Çok emek harcadık ve sonuçta başardık. Yine başarabiliriz.

Başarabiliriz, zira, bunun için imkanlarımız var. Devrimci bir geçmişimiz var, ondan güç alıyoruz. Buna 25 yıl içinde eklediğimiz paha biçilmez devrimci bir birikimimiz var. İdeolojik, politik, örgütsel ve moral her konuda açıklıklara sahibiz. Toplumun en devrimci sınıfına yaslanıyoruz. Bu nedenle de güçlüyüz. İşçi sınıfına ve emekçilere güveniyoruz. Kendimize güveniyoruz. Bunlardan aldığımız güç ve cesaretle, çalışma boyunca tok bir biçimde onlara seslenecek, her şeyi onlarla paylaşacak ve etkinliğimize katılmalarını sağlayacağız.

Başarı için örgütlü, planlı ve hedefli bir çalışmanın şart olduğunu yılların tecrübesiyle biliyoruz. Yine öyle yapacağız. En küçük bir enerjiden yararlanacağız. Tüm güçlerimizi, çevremizi ve dostlarımızı örgütlü, planlı ve hedefli bir biçimde konumlandırmak ve harekete geçirmek yine temel hedefimiz olacaktır.

Çalışmamızın seyrini sık sık denetlemek, yeni planlamalar yapmak, yeni hedefler belirlemek, yaratıcı yol ve yöntemleri devreye sokarak çalışmadan en çok verimi almak bir diğer kaygımız olacaktır. Bireylerin koşuşturmasını ve bunun ifadesi çalışma tarzını kesin olarak terkedeceğiz. Tam tersine ortak masalar kuracağız, kolektif aklı devreye sokacağız ve ekipler halinde hareket edeceğiz.

Her zaman harekete geçirdiğimiz güçlerle yetinmeyeceğiz. Artık bir gençlik gücümüz var,

çalışmaya olumlu yönde çok şey katacak kadın yoldaşlarımız var. Bu kez genç yoldaşlarımızı ve emekçi kadın yoldaşlarımızı da harekete geçirecek, onlara seferberliği büyütme çağrısı yapacağız.

Her bakımdan başarılı ve doyurucu bir 25. yıl etkinliği gerçekleştirmek istiyoruz. Bu nedenledir ki sadece geceye hazırlık çalışmasını değil, gece gününün küçük büyük tüm işlerini, özellikle de programını amatör bir ruhla, ama profesyonelle gerçekleştirmeyi bu kez mutlaka başarmalıyız. Bunun için her şeyi ayrıntılı biçimde planlayacağız. Başarıyı en rasyonel bir iş bölümüyle güvenceye alacağız.

Zamanın ruhu artık bizden yanadır. Zaman adım adım devrime doğru akmaktadır. Devrim bizim için günceldir ve bu nedenledir ki, devrime hazırlanıyoruz. Gecemizin şiarının “Devrime Hazırlanıyoruz!” olarak belirlenmesi hiç ama hiç tesadüfî değil, tam tersine bilinçli bir tercihin ifadesidir.

Tüm yoldaşlarımız, komünist hareketimizin bugünlere gelmesinde küçük büyük emeği geçmiş tüm sempatizan ve taraftarlarımız, vakit geçirmeksizin, çalışmalarına başlamış bulduğumuz 25. yıl etkinliği için derhal seferber olmalıdırlar. Yurtdışına ve yurtdışı çevrelerine özgü ölçüleri kabul etmiyoruz. Her yoldaşımızdan, her taraftar ve sempatizanımızdan gerçek bir fedakârlık ve gerçekten devrimci bir çaba talep ediyoruz. Hep beraber ataleti, konformizmi ve bahaneciliği bir yana bırakmalı, kararlı biçimde başarıya kilitlenmeliyiz. Her yerde yoldaşça bir yarış içinde olup, ekip ruhu ile hareket edebilirsek eğer başarı kendiliğinden gelecektir. O halde ileri!

Türkiye Komünist İşçi Partisi - Yurtdışı Örgütü

Hareketimizin 25. Ekim Devrimi'nin 96. yılında; **Devrime hazırlanıyoruz!**

“Tarihin ve bilimin ışığında biliyoruz ki, ne kapitalizm kendiliğinden yıkılır, ne de devrimler her halükarda zafere ulaşır. Kapitalizmi yıkmak ve devrimlerin zaferini güvence altına almak bir devrimci hazırlık işidir. Kapitalizmi yıkmak kapasitesine sahip biricik sınıf olan işçi sınıfı devrimcileşmeden, devrimci bir partinin önderliği altında kenetlenmeden, tam da bu sayede tüm öteki emekçi katmanları kendi birleştirici ekseninde birleşik bir kuvvet haline getirmeden, ne kapitalizm yıkılır ne de proletarya devriminin zaferine ulaşılabilir.

Yine Lenin’in öğretilerinden ve Ekim Devrimi’nin tüm deneyiminden biliyoruz ki, hazırlık demek öncelikle devrimci bir teoriye dayanmak, bundan devrimci bir program ve stratejik çizgi süzmek demektir. Hazırlık demek, devrimci teorinin ve programın taşıyıcısı olacak ihtilalci temellere dayalı bir örgüt demektir. Hazırlık demek, devrimci teori ile silahlanmış devrimci örgütün devrimci sınıfı, işçi sınıfını sarıp sarmalaması demek. Bunlar, devrimci teori, devrimci örgüt ve devrimci sınıf bir araya geldi mi, bu birlik devrimci bir işçi sınıfı partisinde somutlandı mı, koşulları olgunlaşan devrimin zaferinin önünde hiçbir güç duramaz.

Bugüne kadar Türkiye’de, devrimci teorik tutarlılığı devrimci örgütte kararlılıkla birleştiren ve bunu da büyük bir inatla işçi sınıfı ile devrimci birleşmeyle taçlandırmaya yönelen bir devrimci siyasal akım olmadı. Bunu ilk kez olarak komünist hareket başarmıştır.”

AB ve ABD’de bankacılık krizi

Zombi bankacılık salgını

Volkan Yaraşır

Kapitalizm çürümüş ve asalak bir sistemdir. Sistem Chris Harman’ın adlandırmasıyla tam anlamıyla zombi bir karaktere sahiptir.

Canlı emekten “beslenen”, canlı emeği “emerek” onu ölü emeğe dönüştüren ve canlı emek üzerinde kurduğu tahakkümle “varlığını” sürdüren kapitalizm, ontolojisini zombilik üzerinden kurar.

“Yaşayan” ya da yürüyen bir ölüdür kapitalizm. Bütün irrasyonallitesiyle kendini var eden, “varlığını”, “ölümün” üstünden kuran bir sistemdir.

Marx kapitalizmin doğasını vampir örneği üzerinden açıklamıştı. Zombi metaforu günümüz kapitalizmini en iyi açıklayan tanımlamalardan biridir.

Zombi, ölümden gelen yaratık

Zombi Haiti ve Batı Afrika’da yaygın bir inanış olan voodoo’dan türetilmiş bir tanımlamadır. Bu inanışa göre Voodoo rahipleri yaptıkları büyülerle ölüleri yeniden hayata döndürebilmektedir.

Modern ve popüler zombi imgesi ise mistik bir kurgu ya da öge değil, bilimkurgunun bir korku üretimi ve korku imgesidir. Doğu toplumlarında zombi, gulyabani diye de bilinir.

Modern zombi imgesi, yürüyen ya da yaşayan ölümler üzerinden kurgulanır. Zombi bir anlamda ne ölüdür, ne de diridir. Bir yaşanmışlık formunda, ölümün varlığıdır zombi. “Diriliğini” ölümden alır, ölüm hali onu “hayata” döndürendir. Büyü, gücünü burada bulur.

Zombi ölümden gelen yaratıktır. Bu korku imgesi ölüm korkusunu tetikleyerek, ölüm korkusunu salgın haline getirerek güç ya da etki kazanır.

Zombilik bulaşıcıdır. Zombi tarafından yaralanan canlılar, enfeksiyon kaparak zombiye dönüşürler.

Enfeksiyon ve mutasyon zombiliğin temel özelliğidir. Zombi salgını, enfeksiyonla yayılır. Zombilik aynı zamanda enfekte olma halidir. Vampirin kanla beslenmesi gibi “modern” zombi de insan eti ya da insan beyniyle beslenir.

1990’ların ortalarında Japonya’da yaşanan ekonomik kriz bankacılık sisteminin çökmesine yol açtı. Bankacılık krizi devletin müdahalesiyle kontrol edildi. Japonya’da yaşanan bankacılık krizini tanımlamak için zombi bankacılık kavramı kullanılmaya başlandı. 2008 sonrası ABD ve AB’de senkronize bir şekilde yaşanan banka iflasları bu kavramı yeniden güncelleştirdi.

Zombi bankacılık

Kapitalizmin yapısal krizi derinleşiyor. AB’de kamu borç krizi ve bankacılık krizi bir iç senkron yaratarak yayılıyor. AB, hızla yapısal krizin odak coğrafyası haline geldi.

Kamu borç krizi özellikle kıtanın Akdeniz Havzası’nı şiddetle sarstı. Bu sarsıntı, merkez ülkeleri etkileyecek boyuta yükseldi. Bu sürecin bir başka yansıması, bankacılık krizinin yaygınlaşması oldu. Borç krizi ve bankacılık krizi birbirini tetikleyen, etkileyen ve birbirini şiddetlendiren bir boyut kazandı.

Borç krizi genişlerken, zombi bankacılık krizi de şiddetleniyor.

AB’de bankacılık krizi kritik bir eşiğe ulaştı. Zombi bankacılık krizi enfeksiyonel bir özelliğe sahip. Yaşanan kriz, AB’deki bankacılık sistemini bütünüyle enfekte edecek potansiyel taşıyor. Hatta kriz küresel finans sistemini de sarsabilir. Salgın tehlikesinin hızla ABD’yi sarması da yüksek bir ihtimaldir. ABD Merkez Bankası (FED), bu tehlikenin üzerinde durdu. AB’deki bankacılık krizinin yıkıcı sonuçlar doğurabileceğini vurguladı. Sürecin kontrol edilememesi sadece AB’de değil, ABD’yi de saracak yeni ve yıkıcı bir finans krizinin önünü açabilir.

Bu risk karşısında FED ve Avrupa Merkez Bankası (ECB) bugüne kadar bir dizi önlem aldı ve almaya devam ediyor.

2008’de yaşanan finansal kriz, yapısal krizin yeni bir evresine, depresyon aşamasına geçişi simgeledi. Yıkıcı bir bankacılık krizi şeklinde kendini dışa vurdu. ABD ve AB’de küresel dev tekellerin (Ford, Chrysler, General Motor gibi) çöküşü yaşandı. Bu dev tekeller ancak devlet müdahalesiyle kurtarıldı. Ayrıca bir dizi büyük banka ve sigorta şirketi iflas etti. Kapitalist devlet, ontolojisine uygun şekilde kamu bütçesini bu bankaları kurtarmak için devreye soktu. Böylece devletin kapitalist işleyişi sağlayan ve bu işleyişin en temel güvencesi olan bir aparat olduğu alenileşti. Krizi önleme yönündeki bu operasyonlar, bırakın krizi engellemeyi yeni bir kriz dalgasını, kamu borç krizini tetikledi. Özellikle krize yüksek kamu borçlarıyla giren ülkelerde durum daha vahim yaşandı.

Küresel düzeyde AB ve özellikle kıtanın Akdeniz Havzası kamu borç krizi odağına dönüştü. Yunanistan’da başlayan ülke iflasları, Portekiz ve İrlanda’yı sardı. Kamu borç krizi senkronu İspanya, İtalya hatta Fransa’yı etkileyecek boyuta ulaştı.

Bankalara yapılan olağanüstü likidite enjeksiyonuna rağmen bankacılık krizi engellenemedi. Kriz bulaşıcı bir şekilde kolayca yayılma alanı bulabiliyor. Uluslararası bankacılık krizi, bankaların

içine girdi. Spekülatif sermayenin ve bankacılık sisteminin temel özelliği, toksik maddelere bağımlılığı ve toksik maddeler üretmesidir. Kapitalist devlet tarafından bankalara yapılan büyük likidite transferleri bir nevi kara delik yaşanmasıyla “işlevsiz” kalıyor. Büyük spekülasyon hareketleri aynı zamanda olağanüstü, çekim gücü yüksek karadelikler olduğu unutulmamalıdır.

Her kurtarma ve likidite operasyonu bankalara bir dönem soluk aldırır da, bir dönem sonra krizin nüksedişi, daha ağır ve yoğun oluyor. Bu adımlar kamu borç yükünü hızla artırırken, borç krizini derinleştiriyor. Öte yandan bir iç sarmal oluşturarak bankacılık krizini tetikleyici işlev görüyor. Bugün özellikle AB’de yaşanan ve son derece kritik bir aşamaya gelen krizin mahiyeti bu boyuttadır.

ABD’de ise doların rezerv para olması, ABD’nin küresel ekonomi içindeki etkisi ve rolü, ayrıca FED’in muazzam likidite hamleleriyle kriz ötelenebilmekte, büyük kamu borcu yıkıcı sonuçlara yol açmamaktadır. Yine de bu konjonktür değişebilir, ABD bulaşıcı bir bankacılık krizi içine girebilir. Bu risk hızla artıyor. Özellikle AB’yi saracak sert bir bankacılık krizinin, ABD’ye bulaşma kapasitesi yüksek olacaktır.

Bankaların narkotik bağımlılığı

2008’de yaşanan finans krizinin yarattığı tahribatı engellemek için kapitalist devletler olağanüstü likiditeyi devreye soktu. 2008 yılında ABD, Avro Bölgesi, Japonya ve İngiltere piyasalara 11 trilyon dolar enjekte etti. Bu olağanüstü likidite enjeksiyonu bankacılık sisteminin “rahatlamasına” yol açmadı. Dört yıllık bir zaman içinde büyük likidite transferleri devam etti. Bankalar stres testleri karşısında iyi sınav veremedi.

ABD’de banka iflasları kapitalist devletin acil müdahaleleriyle engellendi. Yapılan likidite enjeksiyonu 2009’da 1.25 trilyon doları buldu. 2010’da 600 milyar dolara ulaştı. 2011’de ise 400

milyar dolar transfer edildi. 2012’nin ilk 6 aylık döneminde 267 milyar dolar para enjeksiyonu yapıldı. En son olarak FED geçen hafta aldığı kararla 1 trilyon dolarlık parasal genişleme politikası izleyeceğini açıkladı.

ABD bir taraftan büyük parasal genişleme politikası izlerken diğer taraftan likidite enjeksiyonlarıyla bankacılık krizini engellemeye çalıştı. Parasal enjeksiyonların yapıldığı koşullarda borsalar göreceli yükseliş yaşadı. Transferlerden sonra borsalarda hızlı düşüşler görüldü. FED’in yaptığı operasyonlara benzer hamleleri ECB gerçekleştirdi.

AB, kriz sürecini iki boyutta “yönetmeye” çalıştı. ECB batık bankaların kurtarılması için para enjeksiyonlarını gerçekleştirdi. Avrupa Finansal İstikrar Fonu (EFSF) ve Avrupa İstikrar Mekanizması (ESM) ise Yunanistan, Portekiz, İrlanda ve İspanya’nın kamu borç krizinin kontrol edilmesine yönelik faaliyetleri gerçekleştiriyor.

ECB 2010 yılında 1 trilyon dolar parasal enjeksiyon gerçekleştirdi. Bunu 2011 yılında 300 milyar doları geçen yeni bir enjeksiyon izledi. 2012 yılının ilk 6 ayında ise 125 milyar dolarlık bir başka likidite sağlandı. Bütün bu adımlar AB’deki durumu düzeltici hiçbir etki yaratmadı. Örneğin Yunanistan ve İspanya bankalarının “kurtarılmı” maliyetleri olağanüstü rakamlara ulaştı. Sadece İspanya bankalarının kurtarılması için 300 milyar dolara ihtiyaç var. Bu rakama kamu borç krizi dahil değildir.

Avrupa’da kamu borç krizi ve bankacılık sisteminde yaşanan krizin birbirini büyüttüğü hesaplanırsa, kıta düzeyinde likiditeye duyulan ihtiyacın olağanüstü boyutu ortaya çıkar.

Son dört yılda hem ABD hem AB, İngiltere ve Japonya’nın krize müdahaleleri küresel finans sisteminde gözle görülebilir hiçbir iyileşme sağlamadı. Parasal genişleme politikaları ve parasal enjeksiyonlar “iyileşmeden” öte bir bağımlılık yarattı. Hatta bu bağımlılık, “narkotik” bir bağımlılık biçimi kazandı.

Borsalar sisteme enjeksiyon yapıldıkça normale döndü, yükselişe geçti. Enjeksiyonlar durdukça borsalar hızla düşüş sürecine girdi.

Her müdahale yeni ve büyük spekülasyon dalgalarına yol açtı. FED, parasal genişleme hamleleriyle birlikte büyük likidite operasyonları gerçekleştirdi ve dört yıldan beri birkaç trilyona dolara ulaşan bu operasyonlardan 0 veya 0.5 oranında son derece düşük faiz talep etti. Kapitalist devletin bu hamleleri hiçbir sorunu çözmedi. Spekülatif anaför, yapılan müdahaleleri işlevsizleştirdi. Hatta yeni büyük spekülatif pratikler arttı. Toksik fonlar ve yönelimler genişledi. Reel ekonominin stabilizasyonu yönünde hemen hemen hiçbir iyileşme görülmedi.

“Yeni” spekülatif dalga

Bugün özellikle Avrupa’da bankacılık sisteminin işleyişi kilitlenme ve tıkanma noktasına geldi. En başta bankalar ayakta kalmak için kapitalist devletlere yakıcı bir ihtiyaç duyuyor. Zombi bankacılığın en temel özelliklerinden biri olan bu durum içine girilen süreçte bankalar arası borç sisteminin işlemez hale gelmesi ya da fonksiyonelliğini kaybetmesiyle daha da vahimleşiyor. Bankalar büyük yatırımcılara, spekülâtlörlere para aktarırken, kıta düzeyinde küçük ve orta büyüklükteki şirketler kredi almakta zorlanıyor.

Özellikle spekülatif pratiklerin hız kesmeden devamı, kredi sisteminde reel ekonominin ihtiyaçlarına cevap verecek problemlerin aşılamaması ve bankalar arası borç sisteminde yaşanan sorunlar, bugünden şiddeti ve etkisi yoğunlaşan bankacılık krizinin önemli semptomlarıdır. Ve sistemdeki yapısal ve yıkıcı sorunları işaretlemektedir.

Bankacılık sisteminde yaşanan problemleri salt erteleyici, geçiştirici palyatif çözümler krizin enerjisini

yükseltici mahiyettedir. Avrupa’yı bulaşıcı bir şekilde saran bankacılık krizinin ABD bankacılık sistemini enfekte etmesi yüksek bir olasılıktır. Bu gelişme aynı zamanda yeni ve yıkıcı küresel bir finans krizinin habercisi olacaktır.

Bugün Avrupa borç krizi ve bankacılık krizine yönelik alınan “tasarruf” tedbirleri, aynı şekilde ABD’nin 2012 yılında totalde 4 trilyon doları, 2013 yılında 2 trilyonu bulan “tasarruf” planları, özünde sosyal yıkım ve enkazlaştırma içermektedir.

Önümüzdeki günler zombi bankacılık salgınına gebe günlerdir. Bu arada başta Çin ve BRICS ülkelerinde yaşanacak sert ekonomik düşüşler, salgının şiddetinin yükselmesine neden olacak faktörlerdir.

Bankalar olası gelişmelerin farkında olarak

Katalonya ve İspanya

Her yıl 11 Eylül’de Katalonya, 1714 yılında kendi kendini yönetme hakkını kaybedişini andığı Ulusal Günü düzenler. Bu yılki etkinlik bilhassa özeldi. Tüm Katalonya’dan yüz binlerce insan sokakları doldurdu, bir Katalan bayrağı denizi altında bağımsızlık talep etti. Bazıları bir ila bir buçuk milyon kişi arasında bir sayı verdi. Kesin olarak bildiğimiz ise yedi milyondan biraz fazla sakine sahip bu ülkede böylesine büyük bir kalabalık daha önce toplanmamıştı. Çağrı, “Katalonya Ulusal Meclisi” adlı bir sivil gruptan gelmişti ve siyasi partilerle hiçbir doğrudan bağı yoktu. Tıpkı “los indignados” (öfkeli) 15M sivil platformu gibi bu, siyasi partilerin hayal edebileceğinden bile daha öteye gitti. Birçok yorumcu ve analist, bu güç gösterisinin Katalonya’nın siyasi dayanak noktasını geri döndürülemez şekilde değiştirdiğine inanıyor. Geleneksel iktidar sistemi, Katalonya’nın kendi kendini yönetme yeteneğini kabul etme eğilimindeyken her zaman tam bağımsızlık fikri ile arasına mesafe koymuştu. Son yıllarda İspanya’da bağımsızlık fikri ivme kazanıyor ve bu 11 Eylül ülkedeki siyasi çoğunluğun artık egemenlikten yana olduğunun şüphe götürmez kanıtıydı.

Tüm bunlar özellikle İspanya’yı derinden etkileyen bir krizin ortasında meydana geliyor. Ve Katalonya da sıkıntı yaşıyor. İşsizliğin %20’nin üstüne çıktığı, gençlerin %50’den fazlasının işsiz olduğu ve milli gelirin %20’sini aşan kamu finansman açığıyla Katalonya’nın İspanyol yeniden dağıtım politikalarına orantısız katkı yaptığı gizli duygusu, sürdürülemez bir aşamaya geldi. Katalonya, İspanya’da zenginlik yaratan bölgelerin başında geliyor, fakat bölgeler arasındaki vergi sistemindeki değişikliklerden sonra Katalonya’nın konumu değişti ve şimdilerde bölgeler arası dayanışmaya aldığından daha çok katkı yapıyor. Bu, bağımsızlık için basıncı artıran önceden var olan kültürel ve siyasi etmenlere eklendi. Bu etmenler arasındaki en önemlileri, Katalonya’nın bir ülke olarak tanınmaması, resmi bir dil olarak Katalanca’ya saldırılar ve statükonun neredeyse federal bir okuması anlamına gelen Katalonya Özerklik Statüsü’nün yeni ifadesinin 2010 yılında reddedilmesidir.

Kriz, kamu fonlarına baskı yaptığından dolayı, bağımsızlık ile özdeşleşme – sadece duygusal ve siyasi özdeşleşme değil aynı zamanda şimdi maddi ve ekonomik bir özdeşleşme - bağımsızlık taraftarı vatandaşların sayısını kayda değer ölçüde artırdı. Son aylarda İspanya’nın kurumsal siyasetinin gözden düşüşü çarpıcıdır. Demokratik kurumlar için egemenlik kaybı emsalsizdir. Dahası Halk Partisi (Partido Popular – PP), bu durumu devleti merkeze çekmek için kullanıyor, eski başkan Aznar ve Fundación FAES’in (Halk Partisi’nin think tank’i) bir tezine başvuruyor. Bu dönem zarfında Katalan hükümetindeki CiU liderleri (Katalan milliyetçisi merkez sağ partilerin bir koalisyonu) egemenliği ima eden beyanatlarıyla geleneksel muğlaklıklarını – Madrid ve Katalonya’da Halk Partisi ile sürekli anlaşmalar – incelttiler. Tüm bunların neticesi, daha önceleri muğlak “siyasi Katalancılık” terimi etrafında bir araya gelen geniş siyasi ve sivil çoğunluk bugün daha net bir egemenliğe doğru sürükleniyor.

Şayet cevap bağımsızlık ise soru nedir? Kimsenin onu nerede bulacağını bilmediği bir zamanda egemenlik talep etmek akla mantığa uygun mudur? Yeni ve zorlu bir safhaya giriyoruz. Diğer ülkelerin daha uzak görüşlü ve hassasiyetle yaklaştığı bir safhadır bu. Örneğin Quebec’te iki referanduma karşın konu ortaya atıldığında kimse hiddetlenmiyor. İskoçya’da Britanyalı ve İskoç parlamenterlerden oluşan komiteler İskoçya’nın olası ayrılığı hakkında bir referandum düzenleme sorununu tartışıyorlar. Katalan bağımsızlığı fikrinin oturduğu Avrupa çerçevesi nettir. Kimse kargaşa yaratmak istemiyor, fakat geriye birçok soru kalıyor.

Açıktır ki, 11 Eylül’de yürüyüş yapan binlerce protestocu için bağımsızlık, sonu gelmez bir son derece değişken soru ve problemler listesine bir çözüm olarak görülüyor. Bu anlamda halen her şey tartışılacak ve halen netleştirilecek. 11 Eylül’ün reddedilemez başarısından kim siyasi sermaye yapacak? Madrid ile Brüksel arasında kurumsal diyalog nasıl başlayacak? Bağımsızlık kesiti, iş, eğitim, sağlık ve barınma gibi ideoloji ve değerler ikilemleri ile nasıl birleştirilecek? Ne tür bir ulusal model ortaya çıkacak? Tüm bunda kazananlar ve kaybedenler kim olacak? Söz konusu olmayan tek şey ise Katalonya ve İspanya’da yeni bir siyasal dönem yoldadır.

(Joan Subirats, Barcelona Özerk Üniversitesi’nde siyasi bilimler profesörü.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

[OpenDemocracy sitesinden](#) [kizilbayrak.net](#) tarafından çevrilmiştir.

Almanya'da yerel seçimler ve devrimci politika

Stuttgart'ta Ekim'de yerel seçimler yapılacak. Muhafazakar gerici CDU'dan Schuster son 15 yıldır belediye başkanlığı koltuğunda oturuyor. Schuster bu seçimlerde aday olmuyor. Onun yerine CDU, bu kez kapitalist işletme sahibi Sebastian Turner'le bağımsız olarak seçimlere giriyor.

Geçen eyalet seçimlerinde, Fukişima felaketinin rüzgarını ve Stuttgart 21 karşıtlarının protesto eylemlerini arkasına alarak, CDU'nun yarım asırdan uzun bir süreye dayanan iktidarını devirerek eyalet hükümetini elinden alan Yeşiller, bu yerel seçimlere Fritz Kuhn'la giriyor. Seçimlerde ciddi bir iddiası olmayan SPD ise kadın aday Betina Wilhelm'i aday göstermiş bulunuyor.

Yeşillerin ihanetine uğrayan, aradığını bulamayan hayal kırıklığı yaşayan, ağırlıklı olarak anti-faşist ve küçük burjuva sol reformist kesimin ağırlığını oluşturduğu, değişik inisiyatifler ve MLPD'nin de içerisinde olduğu, sol ve devrimci partiler ise Hansen Rokenbauch'la bağımsız aday olarak seçimlere giriyorlar.

Seçimlerin önceden galibini söylemek oldukça zor olsa da, asıl çekişme iki gerici partinin, CDU ile Yeşillerin adayları arasında geçecek gibi gözüküyor. Belediye başkanlığını CDU'ya bırakmayalım gerekçesiyle, Yeşillerin adayına yüklenme olmazsa, Yeşiller eyalet hükümeti oldukları süre zarfında ortaya koydukları pratiklerinin cezasını çekecekler. Bu durum ise CDU'nun adayının seçilme şansını artıracaktır.

Seçmenlerin partilere göre dağılımı

600 bin nüfusa sahip Stuttgart, metal ve otomotiv endüstrisinin yoğunluk kazandığı bir kenttir. Bosch, Porsche ve Mercedes gibi Alman sanayisinin bel kemiğini oluşturan kapitalist işletmelerin merkezi bu kenttedir. Almanya'da göreceli olarak iyi ücret ve çalışma koşullarına metal sektörü sahiptir. Bu sektörde çalışanların sahip olduğu kazanılmış haklar, son yirmi yıl içerisinde reel olarak geri gitse de, genel kötüleşme tablosu içerisinde yine de bir "ayrıcalığa" sahiptirler.

Metal sektöründe de giderek daha çok kiralık (taşeron) firmalar boy göstermeye başladı. Sadece Mercedes'in Sindelfingen işletmelerinde 30 civarında değişik kiralık firma işçisi çalışmaktadır. Aynı makine ve bantta çalışan işçiler otuz değişik 'firma'nın işçileri olarak çalışıyorlar. Ücretler arasındaki fark ise yüzde 35'lere kadar varmaktadır. Kapitalist işletmelerin doymak bilmez saldırılarının işçi ücretlerinde ve çalışma koşullarında yol açtığı yıkım, şehir nüfusunun da yoksullaşmasını beraberinde getirmektedir.

Kapitalist işletmelerin, farklı ücret politikasıyla, satın aldıkları işçi aristokrasisi bu kentte, asıl olarak da yerli Alman nüfus içerisinde önemli bir yer tutmaktadır. Bunların önemli bölümü SPD'nin seçmen kitlesini oluşturuyor. Serbest meslek sahibi, büro çalışanları, küçük-burjuva yaşam koşullarına sahip kitle ise Yeşillerin seçmen potansiyelini oluşturuyor.

Seçimler ve göçmenler

Burjuva medyaya ve milliyetçi önyargılara ve burjuva söylemlere teslim olmuş Alman kamuoyuna göre seçimler demokratik olarak yapılmaktadır. Bu ve önceki seçimlerin parlamenter burjuva ölçülerde dahi demokratik olduğunu söylemek tam bir sahtekarlıktır. Almanya'da yaşayan ve genel nüfusun yüzde yirmisinden fazla bir orana sahip göçmen kitlelerinin, hala yerel ve genel seçimlerde seçme ve seçilme hakları yoktur. Yani her beş kişiden biri, daha seçimler başlamadan yok sayılmaktadır. Stuttgart kentinin nüfusunun da beşte birinden fazlası göçmenlerden oluşuyor. Bunların bu yerel seçimlerde de seçme ve seçilme hakları olmayacaktır. Her beş kişiden birinin seçme ve seçilme hakkının elinden alındığı bir seçim oyununun, burjuva anlamda da olsa 'demokratik' olduğunu ve seçimlerin sonuçlarının seçmenlerin iradesiyle belirlendiğini iddia etmek sahtekarlık değil de nedir?

Almanya'da faaliyet yürüten göçmen parti ve örgütler, hiç değilse seçim dönemlerinde eşit sosyal ve siyasal haklar talebinde bulunurlar. Zaman zaman bu

konuda zayıf da olsa kampanyalar yürütürler. Ne var ki, bir türlü kayda değer bir çalışma kapasitesi de ortaya koymazlar, koyamazlar. Bu yönlü ciddi bir mücadele yürütmezler, yürütemezler.

Bu sadece bir niyet sorunu değil şüphesiz. Güç sıkışması ya da zayıflıktan da kaynaklanmıyor bu durum. Bir kez daha, sözkonusu olan soruna ya da somut olarak bu isteme yaklaşım, onu ele alıştırma düğümlemektedir. İstisnasız hepsi de, bu sorunu devrimci bir perspektifle ve temel sorunlara, aynı anlama gelmek üzere sınıf mücadelesinin tabanına bağlı olarak ele almamaktadırlar. Bu nedenle de devrimci bir konumda olamamaktadırlar. Tam tersine bu ve benzeri talepleri kendi içinde, kendi kendine yeterli şeyler gibi, tecrit edilmiş bir biçimde ve kendi içinde amaçlaştırarak ele almaktadırlar. Onlardan özel bir program, bir reform programı oluşturmamaktadırlar. Bu durumun en çok ve çarpıcı biçimde sergilendiği alan ise, her zaman olduğu gibi seçimlerdir. Bu akımlar seçimleri özel bir işlem olarak görmektedirler. Böyle gördükleri için de ilke sorunlarını bir yana itmekte ve büyük bir rahatlıkla reformist bloklarda yer alabilmekte, bu blok adaylarını desteklemektedirler.

Almanya'da da benzer bir pratik sergilediklerini söylemek durumundayız. Özellikle hareketin reformist kanadı uzun yıllar bir sosyal yıkım ve savaş partisi olan Yeşilleri desteklemiştir. Şimdilerde ise, reformisti ve devrimcilik iddiasında olanları, omuz omuza Alman Sol Partisi-Die Linke'yi destekler hale gelmiştir. Yerlisi ve göçmeni ile ML olduğu iddiasında olanları da dahil, eşit siyasal haklar talebini seçim bildirgesinde yer veren bu partiyi çok kolayından destekleyebilmektedir. Koydukları kayıtlar tıpkı Türkiye'deki seçimler sırasında tekrarlanan kayıtların benzeridir ve sadece zevahiri kurtarmak amaçlıdır.

Seçimler: Solcu eskilerini sisteme bağlamanın etkili bir aracı

Almanya'da gerek yerel ve gerekse genel seçimler, her zaman için, özellikle solcu eskilerini sisteme

bağlanmanın, Alman devletinin ve AB'nin gönüllü misyonerlerinin yetiştirildiği bir bataklık olagelmıştır. Alman burjuvazisi bu alanı o kadar başarılı biçimde kullanmıştır ki, sonuçta kendisine hizmet edecek hatırı sayılır düzeyde bir tabaka oluşturmuştur. Bu konuda her türlü imkanı devreye sokmaktan da kaçınmamıştır. O kadar ki, amaç hasıl olsun diye, kimi vakıfların bu amaçla para musluklarını sonuna dek açmaktan kaçınmamıştır. Bunu, Alman sermaye partilerinin bu tabakaya kucak açması tamamlamıştır. Alman Yeşiller Partisi her dönem solcu eskilerine kucak açma konusunda başı çekmiştir. Deyim uygunsa modern anti-komünizmin militanlığını yapan ve giderek bir emperyalist savaş partisine dönüşen bu parti, Almanya'nın ilerici devrimci potansiyelini olduğu kadar, göçmen devrimci potansiyelini çürütmenin odağı olmuştur. Bu tabaka, devrimcilik yıllarında edindikleri tüm birikim ve yeteneklerini sınırsızca burjuva demokrasisi ve AB'nin hizmetinde kullanmaktadır. Parlamenter alanda olmayanlar ise, mutlaka fabrika ve işyerlerinde temsilcidirler ya da sendikaların alt kademelerinde görevlidirler. Benzer çabalarını buralarda da sürdürmektedirler.

Bu tabaka her geçen gün daha bir büyümekte ve sol potansiyel üzerinde daha çok etkili hale gelmektedir. Doğal olarak ilerici değil, gerici bir rol oynamaktadır. Göçmen örgütler bugüne dek, bu gerici cereyana karşı güçlü bir politik karşı duruşu örgütleme yeteneğini gösteremediler. En kötüsü de, epey bir süredir devrimcilik iddiasındaki dünün şaşalı kimi parti ve örgütleri de, parlamentarizm denen hastalığa kapılmış bulunuyor. Çeşitli partilerin ama en çok da tastamam bir sosyal-demokrat parti olan Alman Sol Partisi-Die Linke listelerinden seçimlere katılmaktadırlar. Kimileri seçimleri kazanmakta ve parlamentoya kapağı atmaktadır. Parlamenter sayısı artıkça da, diğerlerinin iştahı kabarmakta, parlamentarizm kervanına onlar da takılmaktadırlar

Stuttgart yerel seçimleri ve tutumumuz

Genel yaklaşımımız şudur; temsili kurumlardan ve seçimlerden elbette ki yararlanacağız. Bu çerçevede, varsa, düzene karşı devrim ve sosyalizm alternatifini ileri süren partileri ve adaylarını destekleyebiliriz. Her durumda programımızdan ve ilkelerimizden asla taviz vermeyiz. Burjuva temsili kurumları yığınlar umut olarak göstermez, bu konuda en küçük bir hayale dahi vesile olmayız. Tam tersine bu temsili kurumların gerçek işlevini yığınlar önünde teşhir ederiz. En demokratik gösterilenin dahi emekçi yığınları düzene bağlamanın aracı olduğunu asla unutmayız. Ve seçimleri işçi ve emekçi sınıfları devrim ve sosyalizme, örgütlemenin ve bu uğurda mücadele için seferber etmenin uygun bir fırsatı olarak kazanıma değerlendiririz.

Somut olarak Stuttgart seçimlerine de bu perspektifle yaklaşacağız. İlke ve programımızda ısrar ediyoruz. Faydacılıktan özenle uzak duracağız. Seçimler döneminde buna daha bir dikkat edeceğiz. Gerici partilerin adayları kazanacak kaygısından hareketle, sosyal demokrat ya da reformist sol çevrelerin adaylarını desteklemeyeceğiz.

Hali hazırda Stuttgart'ta desteklenebilir bu nitelikte adaylar yoktur. Bu durumda bu dönemi bir kez daha kapitalist sistemini, burjuva demokrasisi denen orta oyununun, burjuvazinin temsili kurumların etkin teşhiri için değerlendireceğiz. Yığınların temel ve güncel-acil talep ve özlamlarını dile getirecek, onlara sermaye partileri ve adaylarına oy vermeme çağrısı yapacağız. Ve nihayet liberal şarlatanların inadına, onlara bir kez daha, devrim ve sosyalizm hedefini göstereceğiz.

Enternasyonal-Info

Yunanistan'da mültecilere yönelik saldırılar tırmanıyor

Emperyalizm; Afganistan işgali ile yeniden başlattığı emperyalist savaşlar serisi ile insanlığın üzerine ölüm ve yıkım kusmaya devam ediyor. Yeraltı ve yerüstü zenginlikleri yağmalanan açlık ve yoksulluğa mahkum edilen, ülkeleri yıkıma uğratılan, her gün üzerlerine bomba yağdırılan onbinlerce savaş mağduru, insanca yaşam hayali ile ülkelerini terketmek zorunda bırakılıyor.

Göçe zorlanan bu insanlar, ölümü göze alarak çıktıkları yolculukta, sınırlarda yakalanıp geri çevrilmemişlerse eğer, Avrupa'nın kapılarına dikilen surları aşmak için bindikleri teknelerde batırılmamış, şişmiş vücutları bir sahile vurmamışsa veya turların vagonlarında havasızlıktan ölmemişse, mayın tarlalarına sürülüp, parçalanan bedenleri organ mafyasına peşkeş çekilmemişse, kurşunlara maruz kalan ölü bedenleri nehrin soğuk sularının dibinde yatmıyorsa, birlikte çıktıkları bu yolda eşini, çocuğunu, ailesini kaybetmemişse, tecavüze uğramamışsa, bu kez de gittikleri yerlerde hayatta kalabilmek için açlık ve sefaletle boğuşmak, sokaklarda parklarda yatmak, çöplerden beslenmek, hırsızlık yaparak yaşamını sürdürmek zorunda kalacaktır. Tüm bunları, mülteci kamplarındaki insanlık dışı koşullar, yıllarca süren iltica davaları, polis şiddeti ve ırkçı faşist grupların sokak ortasında pervasızca gerçekleştirdikleri linç girişimleri tamamlamaktadır.

Avrupa'nın en önemli geçiş kapısı olan Yunanistan sınırlarında ve Yunanistan'da sayıları bir milyonu bulan mültecinin yaşadığı dram, bu durumun somut örneğini oluşturmaktadır.

Yunanistan'da mültecilere karşı operasyonlar

Ekonomik krizle birlikte ırkçı politikaların arttığı Yunanistan'da 17 Haziran seçimlerinde iktidara gelen hükümet, geçerli kağıtları olmadan ülkede yaşayan ve sayıları 350 bini bulan mültecileri öncelikli olarak ülkeden çıkarmaya karar verdi. Sivil Savunma Bakanı Dendias, göçmen sorununun mali sorundan daha büyük olduğunu; Muhafazakar başbakan Antonis Samaras, şehirlerin göçmen barakalarından temizleneceğini, göçmen akışına karşı sert tedbirler alınacağını ifade ederken; göçmenlere karşı başlatılacak süre avının startını vermişti.

Ardından Avrupa'ya geçiş güzergahı olarak yılda 100 binden fazla göçmenin geçiş yaptığı Yunanistan'da hükümetin yabancı düşmanı ırkçı politikaları ard arda uygulamaya kondu.

Başta başkent Atina olmak üzere büyük kentlerde operasyon başlatan polis, sokaklarda mülteci avına çıktı. Atina'daki operasyona 2 binden fazla polis katılırken, operasyon özellikle kaçak göçmen akışının yoğun olduğu Türkiye sınırındaki Meriç Nehri kıyısında yoğunlaştı ve buraya 1800 sınır koruma görevlisi daha yerleştirildi. Ayrıca Meriç üzerine 26 yüzen bariyer yerleştirileceği, bunların altısının faaliyetlerine başladığı bildirildi. Meriç kıyısında 2500'den fazla polis sürekli devriye geziyor.

Atina'nın merkezinde yürütülen "Xenios Zeus" adlı operasyonda ("Xenios Zeus" ile Yunan mitolojisindeki Zeus tanrısının "yabancıların koruyucusu olma" özelliği vurgulanıyor) polis, 2 Ağustos'tan bu yana, 7 bin 754 göçmeni yalnızca ten renginden ve genel görünümünden dolayı gözaltına aldı, bunlardan 1000'i gözaltı merkezlerine konuldu. 1656'sı Yunanistan'da ikamet etmek için gerekli resmi evraka sahip olmadığı gerekçesiyle tutuklandı. Tutuklanan göçmenler ülkelere gönderilmek üzere göçmen tutuklu merkezleri denilen hapishanelerde tutuluyor. Tutuklu göçmenler, neredeyse üstüste kaldıkları karanlık koğuşlarda, hijyenik olmayan koşullarda; bazen 15-20 dakika çıkarıldıkları havalandırmaya bile çıkarılmıyor, kendilerine en ufak bir bilgi verilmeksizin bekletiliyor, polisin her türlü aşağılama, küfür ve dayığına maruz kalıyor.

Göçmenlerin karşılaştıkları muamele ve göçmenlerin götürüldüğü sözde tutuklu merkezlerindeki koşullar demokratik kurum ve kuruluşlar tarafından da eleştiriliyor. Ama parlamentodaki ikinci büyük parti, Radikal Sol Koalisyon (SYRIZA) birkaç protesto sözcüğünden oluşan bir açıklamayı saymazsak, polisin saldırılarını görmezden geliyor.

İşçi ve emekçiler burjuvazinin ezberini bozacaktır

Tüm bu gelişmelerin tozu dumanı içinde, Yunanistan işçi sınıfı ve emekçileri son üç yıllık süreçte olduğu gibi, bugün de, emperyalistlerin kendilerine dayattıkları köleleştirme ve sömürgeleştirme saldırısını reddetmekte, döne döne kitlesel ve militan eylemlerle sokağa çıkmakta, deneyimlerini biriktirmeye devam etmektedir.

Yunanistanlı işçi ve emekçiler, diğer şeylerin yanısıra, faşizme karşı mücadele bayrağını da yükselteceklerdir. Kapitalist tekellerin faşist partileri sınıf mücadelesine karşı örgütlenme ve onları işçi sınıfına, devrimcilere ve mültecilere karşı kullanma oyunlarını da bozacaklardır. Yunanistan tarihi bunun örnekleri ile doludur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dünya emekçilerinden mücadele kararlılığı

Yunanistan

Emperyalist merkezlerin dayattığı yıkım paketlerinin Samaras hükümeti eliyle uygulanmak istendiği Yunanistan’da emekçiler 26 Eylül’de genel greve gitti. Özellikle başkent Atina’da etkili olan genel grev nedeniyle hayat durdu.

Yunanistan İşçi Konfederasyonu (GSEE) ve Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu’nun (ADEDY) çağrısıyla yapılan greve, yerel yönetim ve kamu çalışanları, vergi memurları, öğretmenler, sağlık çalışanları, avukatlar, mühendisler, banka memurları ve liman işçileri katıldı.

Atina’da 50 bin gösterici parlamento binasına doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşe engel olmak isteyen polise taş ve molotof kokteylleri ile karşılık verildi. Grev, Haziran ayındaki genel seçimlerden sonra gelen Samaras hükümeti döneminin ilk genel grevi olma özelliği taşıyor.

İspanya

İspanya’da krizin etkisiyle 2011 yılında ortaya çıkan, siyasi, ekonomik ve sosyal sisteme tepki gösteren “Öfkeli” hareketi, başkent Madrid’de meclis binasını kuşattı.

Çoğu işsiz gençlerden oluşan öfkeli kalabalığa polis saldırdı . Polisler yaşanan çatışmada sırasında 60’tan fazla kişi yaralandı. Polisin plastik mermi kullandığı gösteride, en az 26 kişi de gözaltına alındı.

Eyleme katılan binlerce kişi Başbakan Mariano Rajoy’un istifasını istedi. “Az polis, daha fazla eğitim” ve “Eller yukarı, bu bir isyan” gibi sloganların atıldığı gösteride, erken seçime gidilmesi de istendi.

Güney Afrika

Marikana madeninde çalışan işçilerin yaşamları pahasına sürdürdükleri grev ve elde ettikleri kazanımların ardından Güney Afrika’da hergün daha fazla madenci daha fazla ücret talepleriyle greve gidiyor.

Gold Fields altın madeninde, Anglo American Platinum (Amplats) platin madenlerindeki grevden sonra, 20 Eylül Perşembe gününden bu yana Kopanang madenlerinde çalışan 5 bin maden işçisi de grevde bulunuyor. Amplats’ta patronun cuma günü işbaşı yapması için verdiği ultimatoma rağmen 26 bin madenci grevlerini sürdürüyor. 15 bin Gold Fields işçisi ise iki haftayı aşkın süredir grevde. İşçiler 12.500 Rand aylık ücret talep ediyorlar.

Bangladeş

Bangladeş’in Dhaka kentindeki sanayi havzası Narayanganj’da, 100 bin tekstil işçisinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleşti. İşçiler yürüyüşte daha kısa çalışma saati, daha iyi iş koşulları ve daha fazla ücret taleplerini dile getirdiler.

Gösteriye saldıran polis, eylem yapan işçilere karşı plastik mermi ve gözyaşı gazı kullandı.

Gösteri haziranda yüzlerce fabrikanın 1 hafta kapalı kalmasından bu yana yaşanan en büyük protesto gösterisi oldu. Bangladeş’te milyonlarca tekstil işçisi günde 10 saatin üzerinde çalışıyor. Çalışma saati 16 saate kadar çıkıyor. Buna karşın ayda 37 Amerikan doları kazanıyorlar.

Kenya

Afrika’nın doğusundaki Kenya’da emekçiler grev bayrağını dalgalandırıyor. Şimdiye kadar hükümet temsilcileri ve sendikalar arasında yapılan görüşmelerde ilerleme sağlanamadığı gibi; grevdeki emekçilerine yönelik baskılar artıyor. Grevde, yüksek öğretimde dahil devlet okullarında çalışan öğretmenler ve sağlık çalışanları yer alıyor.

Öğretmenlerin talepleri, devletin yine eğitim kurumları ve çalışanlar için gerekli olan bütçeyi ayırması. Büyük çoğunluğu Kenya Öğretmenler Ulusal Birliği (Kenya National Union of Teachers KNUT) sendikasına üye 250 bin öğretmen greve katılıyor.

Öğretmenlerin grevi iki sendika arasındaki çekişme ile şekilleniyor. KNUT sendikası 2 haftanın sonunda mücadele yolunu seçerken ve baştan beri yüzde 300’lük ücret artışı talebinden taviz vermezken; Kenya Union of Post-Primary Education Teachers KUPPET sendikası ise yüzde 100’lük ücret artışı kabul ediyor. Sendikalar ayrıca öğretmen aylıklarının diğer kamu emekçilerinin aylıkları ile eşitlenmesini de talep ediyorlar.

Sağlık sektöründeki işçi ve emekçiler sadece ücret artışı talepleri için değil, işyerleri için daha iyi donanım talepleri ile eylemdeler. Doktorlar hastanelere daha fazla ödenek ve yeni sağlık kurumlarının açılmasını talep ediyorlar.

Ağustos’tan bu yana süren grev nedeni ile şu an hastanelerde sadece zorunlu tıbbi hizmet veriliyor. Grevdeki sağlık emekçileri kamu harcamalarında yapılan yolsuzluğu da protesto ediyorlar. Sendikalar, doktorların uzmanlık kursları için ayrılan paraların garip bir şekilde kaybolduğunu ifade ediyorlar.

Hindistan

Hindistan’da hükümetin geçen hafta açıkladığı

sosyal yıkım paketine karşı ana muhalefet partisi olan Bharatiya Janata Partisi (BJP) ve müttefikleriyle, Komünist partilerin çağrısı üzerine başlatılan grev kapsamında, 20 Eylül Perşembe günü birçok kentte okullar ve işyerleri kapalı kaldı, kamu ulaşımı da durdu.

Hükümetin planlarına karşı çıkan işçiler, Uttar Pradeş ve Bihar eyaletlerinde demiryollarına barikat kurdular. Doğudaki Kolkata (Kalküta) kentinde işyerlerinin hemen hemen tümü kapandı, kamu ulaşımında aksadı. BJP yönetimi altında olan güneydeki Karnataka eyaletinde de grev çağrısına uyuldu. Okul, otel ve ticari işletmeler kapalı kaldı, ulaşım işlemedi.

IBM ve Microsoft gibi çok uluslu bilişim şirketlerinin yer aldığı eyalet başkenti Bangalore’da da grev çalışma hayatını tamamen durdurdu.

Çin

Dünyanın en büyük elektronik üreticisi olan ve Apple ürünlerinin üretildiği fabrikalarıyla ünlü olan Foxconn’un Çin’deki üretim merkezinde çalışan binlerce işçi, kapitalist sömürüye isyan etti.

İşçilerin isyanı nedeniyle fabrikada üretim durdu. Fabrikanın yatakhaneğinde başlayan ve iki bin işçinin katıldığı isyanda en az 40 kişi yaralandı. Ayaklanmanın, bir güvenlik görevlisinin bir işçiye fiziki müdahalede bulunması sonucu çıktığı ifade edildi.

Foxconn şirketi yetkilileri, işçi isyanını “kişisel anlaşmazlık” olarak göstermeye çalışsa da 2 bin civarında işçinin eyleme katıldığı belirtiliyor. 79 bin işçinin çalıştığı fabrikada güvenlik görevlisi sayısı ise 1500 civarında.

Dünya çapında 1.2 milyon işçi çalıştıran şirketin fabrikalarında zaman zaman intiharlar da yaşanmıştı. Kötü çalışma şartlarının olduğu Foxconn’da 2010 yılından bu yana 18 kişi intihar teşebbüsünde bulundu; bunlardan 14’ü hayatını kaybetti.

Portekiz’de sokağın gücü

Portekizli işçi ve emekçilerin günlerce devam eden kitlesel gösterileri hükümete geri adım attırdı.

Hükümet, yapılan gösterilerin ardından, sosyal güvenlik katkı payını yüzde 11’den yüzde 18’e yükseltme kararını şimdilik geri çekmek zorunda kaldı. Hafta sonu yapılan Bakanlar Kurulu toplantısı sonunda sosyal güvenlik katkı payının yükseltilmeyeceğini ve yeni alternatifler bulmak için sendikalar ve patronlar ile toplantılar yapacağını

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

duyurdu.

Kamu açığını düşürmek adına 78 milyar euroluk dış yardım alan (bu zamana kadar 40 milyar euroluk yardım aldı) ve kamu sektöründe kesintiler yapan hükümetin, sosyal güvenlik katkı payında yapmak istediği artışın 1 maaşa denk geldiğini söyleyen sendikalar, “Yeni kemer sıkma politikası tüm sınırları aşılıyor” yorumunda bulunmuştu.

Çeyrek asrın zaman süzgecinden payımıza düşenler...

“Zaman duyguların yoğunluğuyla ölçülür!” Çeyrek asrın zaman süzgecinden kendi payına düşenleri duygularının yoğunluğuyla tartarsın. Ne çok yaşanılmıştır, meğer ne az! Ne kadar ağır, meğer ne kadar hafif! Ölçtüğünde zamanın takvimiyle, geriye bir uzun yol kalmıştır, meşakkatli! Tarttığında, geriye ağırlığı kalacaktır çeyrek asrın! Bakacaksın, ardında “kardan hafif adımların” belli belirsiz izleri! Belki bir sen göreceksin.

Bu bir yol hikâyesi! Dönüşü olmayan bir yolun... Yarım bırakılmaması gereken! Duraklamadan, bekleyip soluklanmadan, ardında bir sığınak bırakmadan koşulan bir maraton... “Kaplumbağa” kadar yavaş gidilse de evin hep sırtındadır, dönecek başka bir yurdun yoktur. Ki, dönüp arkana baktığında yıkılmış, terk edilmiş, barınamayacağın viraneler göreceksin.

Yürümüşsündür, bir uzun, bir kısa yol. Yürüdüğünü sanmışsındır, keskin söylevleri başkalarına, tereddütsüzlüğü kendine ayırarak! Gürültülü geçişlere kapatmışsındır kulağını. Sonrasında o aynı uğultuyla dönüşlere de gözlerini kapattığın gibi. Yürümüşsündür, sadece yürünmesi gerektiği için. Düşe kalka değil ama! Boylu boyunca, yüzükoyun kapaklanıp yuvarlanmamışsındır. Başın önüne düşmemiştir. Ağır ağır belki! Belki sendeleye sendeleye. Ancak yüzün güneşe dönüktür, gözlerin yolunu aydınlatan meşaleye!

Dövüşebilmek, tarifsiz güzellikler uğruna! Gelecek resmedilirken hayata, oya oya işlenirken gergefte, o anın içinde olmak, anın gururunu ve onurunu paylaşmak istemişsindir. Soluk alıp verdiğin havanın temizliğinde yüreğin arınır. Bilincin ayıklanır eski zamanların tortusundan. Sen, yeniden ve gerçekten sen olursun. Bu, senin borç hanene yazılır, unutamazsın!

Hani sonra bir dost omuzu arayınca başın, kendini bırakabileceğin, üzerine gelecek kurşunları dahi seninle paylaşmayacak olan yoldaşlar tanırsın. Onlarla gidersin sonsuzluğa, onlarla kalırsın, ancak yürüdükçe!

Sonra olur ya bir bakarsın, içinde günbatımına yakalanmışsın, hayat ağacına tutunduğun dal, sanki kaymaktadır ellerinden. Sen mi tutunamadın, yoksa tutulmadın? Sorular birikir kafanda, kimsesiz miydin? Hep yok muydun? Adımlarınla geçmiştin kuruyan yaprakların üzerinden. Ardında kaybolmuştu sararmış yaprakların hisirtisi. Fırtınalarla çarpışmaya gidiyordun, rüzgâr yüzünü yalardı, içine ferahlık dolardı. Şimdi, rüzgârda sallanan bu solgunluk... Neydi gözlerine gölgesini düşüren? Umudun yoklamasını yapınca yüreğinde, bir boşluk yakalarsın, ürperirsin. Apansız yakalanmışsın, çaresiz kalmışsın, savunmasız! Vebalini taşıdığın suçtan, bunca zaman habersizsin.

Hatırlarsın, niçin çıkmıştın bu yola. Bir daha geri dönmemek vardı, henüz ilk adımda verilen sözde. Eski zamana, kapılarını bir daha açılmamak üzere kapatmıştın. İlk adımlar, o ilk heyecanlar... Bilirdin, “Levski bulvarında yürümeye benzemezdi.”

Hep sorulmuştur oysa neden bu yolculuk, nereye kadar? Yol yorgunları, uzun yolların geçici arkadaşları, kendi hapishanelerinin gardiyanları ve kısa yolların o uzun hikâyecileri... Hep sormuştur. Geride bir tebessüm, bir de içlerini ısıtsın diye bir tutam umut bırakarak varılması gereken uzaklara çevirmişsindir

sen yüzünü.

Henüz bitmemiştir öyküsü. Seyir defterini tutan tarih, henüz boş sayfalarla doludur. Ve bilirsin, dönüş yolu daha ıstıraplıdır. Verilen sözler hala tutulmamıştır çünkü. Ne acı ve ne unutulmazdır ki, yeni yeni sözler verilmektedir sürekli. Avuçlarda taşınan o kor taneleri, o ellerin sıcaklığı, o gözlerin, o bakışların o ölümsüz hatıraları hep seninle birlikte.

Anılarınızı gömebilirsiniz belki yüreğinizin derinliklerine. Geldiğiniz o çetin yolların izlerini kapatabilirsiniz. Peki ya o bakışları, o dokunuşları silebilir misiniz? Tarihin mürekkebi henüz kurumamıştır. O vedasız ayrılıkların hüznü hala kaybolmamıştır. Adları anıldığında gözbebeklerinizin bulutlanması bundandır.

Sorulmuştur ve sorma hakkı bulunanlarca yine de sorulacaktır elbette, neden? Oysa sebebi bir giz değildir. Hayatımız bir eskiz değildir. Yaşamıştır, yaşanması gerektiği gibi, yaşanılabilirdi kadar!

Şaşalı bir geçmiş değilse de ardındaki, sessizce geçen bir ömrün, kendini akışına bıraktığı sularla birlikte akmasıdır. Ne o ırmağın akışı şiddetlendiğinde kendine liman aramışsındır, ne de sular durulmaya yüz tuttuğunda kıyıya vurmuşsundur, ölü balıklar gibi.

Yazıcısı ne kadarını yazabilmiştir, sen ne kadarını tutabilmişsindir usunda, mesele değil, mühim olan içindeki huzurdur demiş, avunmaya çalışmışsındır. Ancak yetmez yine de, anlaşılsın istemişsindir.

Her viraj ele verir ya kaçak yolcularını. Her sarsıntı atar ya fazladan yükünü. O vakit dönüp arkana bakarsın, geride bir ömrün en anlamlı, en yaşanması yılları. Heybene hatıralarını yüklersin ve sımsıkı bağlarsın ucunu. Paylaşmak eksiltir sanırsın. Anılarını kendine saklarsın.

Meğer ne çok yüklüymüşsün. Birikmiş ağırlıklar taşırsın. Ama atamazsın yaşamışlıklarını. Gidenleri, gelenleri, gidip gidip gelenleri, hiç gitmeyenleri, tanırırsın... Ve sonra kendine bir boşluk bulmaya çabalarsın.

Hakikat dersin, en bilinen ve görünendir. Sımsıkı sarılırsın, inadın ve içtenliğin buradan gelir. Vaat edilen çiçekli bahçeler değildir sana, anlarsın ve

geçersin. Lakin kendi yürek bahçene ekersin tüm renklerini çiçeklerin. Yeri gelir gözlerinden sularsın. Tarumar edilmesin, hep yeşil kalsın istersin.

Sadakat dersin, yol açıcı olmaktır. Her kim ve ne ki engeldir uğrunda can verilen hülyaya. Parmaklarını kanatırcasına bütün ağırlıkları çekersin yoldan. Dikenleri batsa da temizlersin ayrıkotlarını. Böyle öğrenmişsindir ustalarından.

Hep düşünürsün, ne kalmalı geriye. Anlarsın ki hep ileriye bir şeyler bırakılmalı. Hiç değilse bir eşik, ardından gelene bir adımlık düz bir yol. Geçilip gidilebilmeli kolayca, yolun sonuna bir adım daha yaklaşılabilmeli.

Ve elbette kir ve pas içinde dönmektedir tarihin sarkacı... Tiksindiren bir salgın kol gezmektedir. Cinayetler seridir. İntiharlar seri. Çürüme bulaşıcı. Her ne sebep olursa olsun kolayca kurulmaktadır linç meydanları. Her şeyin ve herkesin bir etiketi var. Fiyat biçiliyor her şeye. Her şey marka olmakta... En kutsal değerlerin bile pazarları var, bu pazarların bolca müşterileri. Çabucak çıkılmalı bu irin kokan zaman diliminden.

Kolay yolculuklar yoktu, kolay dönüşleri vardı bu yolculukların. Seçmek bilinçli bir tercihti, tercih bir adanma. Adanmaksa bir zorunluluktu. Ve zorunluluklar, gönüllüğünün bilince çıkarılmış haliydi. Yaşadıklarımızdan ve yaşayacaklarımızdan sadece biz sorumluyduk. Mazeretlerimiz, geride bıraktığımız hayatla olan bağımızdı. Herhalükarda tutucu olurduk, ne mazeretlerden vazgeçilirdi, ne de geçmişin çekiciliğinden. Dönüş yolunu unutamamak, yegâne olan gerçektir.

Bililir ki, mola vakti yoktu. Soluklanmak, kendine gelmek, tılsımlı sözcükleriydi veda zamanlarının. Ne için ve nereye olduğu belliydi atılan her adımın. Adımların sözleri değil, sözlerin adımları takip etmesi gerektiği andı.

Şimdi kendini adımlarına bırakmanın vaktidir. Yol yürümeye alışkınsa ayaklar, hele de düz yolların yabancıysa, yol hep açıktır.

Dün başaramadınız, bugün de başaramayacaksınız!

Düzenin has adamlarından Cemil Çiçek, bu kez de yaptığı açıklamalarla ‘68 devrimci gençlik hareketini karalamaya çalıştı. Bildik “sağ-sol” çatışması sığılğıyla ‘68’i değerlendirmeye çalışan Çiçek, bunu yaparken o yıllarda devrimcilere karşı her tür karanlık icraatın içinde olan faşist gruplara dahil olduğunu da itiraf etmiş oldu.

Fatih Üniversitesi’nin açılış töreninde konuşan Çiçek, kendince gençlere sağduyu çağrısı yapmak için bir kez daha masaya ‘68 hareketini yatırdı. Çatışma ve sağ-sol kavgası demagojilerinden medet uman açıklamalarda şunlar söylendi:

“68’den itibaren, kalem, çanta yerine, keser sapı, sopayla bir yerlere gitmeye çalıştık. Bu işlerin yanlış olduğunu fazla söyleyen olmadı. Tam tersi, ‘O taraftan, bu taraftan ol’ diye söyleyenler olurdu. O sopa kafi gelmedi, sonra silahlar konuşmaya başladı. Ülkenin daha iyi bir noktaya gitmesini isteyen gençler olarak, birbirimize karşı silah kullanır hale geldik. Artık İstanbul Üniversitesi’nde Beyazıt Meydanı’nda bir gün sol yumruğu sıkıanlar, öbür gün sağ yumruğu sıkıanlar... Türkiye böyle bir dönem yaşadı”

Bu sözler açık ki ‘68’in ülke ve dünya genelinde yayılan devrimci dalgasının bugün bile nasıl bir korkuyla karşılandığını ve halen daha düzen sözcülerinin ‘68’i karalamak için seferber olma ihtiyacı hissettiklerini gösteriyor. Ama tüm bu karalamalara rağmen ‘68 uyanışı, bugün bile toplumun gözünde hakettiği saygıyı görüyor.

Bugün Deniz Gezmişler’in ölüm yıldönümünde burjuva kanalları dahi onun hayatına dair belgeseller yayınlıyor. Mahir Çayanlar’ın Kızıldere’de ortaya koyduğu kararlılık ve siper yoldaşlığı, İbrahim Kaypakkaya’nın direngenliği halen daha o kuşağı toplumun en değerli kimlikleri haline getiriyor. Ancak düzen adamları da Cemil Çiçek’in yaptığı gibi türlü demagojilerle devrimcileri karalamaya ve yıpratmaya, gözden düşürmeye çalışıyor.

Cemil Çiçek bunu yapmak için elinde keser sapıyla okula gittiğinden bahsederken aslında doğru söylüyor. Zira kendisi Milli Türk Talebe Birliği bünyesinde yetişmiş bir isim. Kanlı Pazar’da 6. Filo’yu protesto etmek isteyen devrimci gençlere ellerinde keser saplarıyla saldıranlardan birinin de Cemil Çiçek olması, bizleri hiç de

şaşırtmaz.

Devrimci yükselişe karşı devletin ve emperyalizmin oluşturduğu faşist çetelerin önce sopalarla ardından da silahlarla giriştiği katliamlara rağmen devrimci hareketin kendi öz savunmasını da geliştirerek güçlenmesi ve toplumun önemli bir kesimine nüfuz etmesi ise Çiçek’in anlattığı “sağ-sol” kavgasının gerçek yüzü. Ortada bir kavga değil, devrimci mücadele ve buna karşı devlet destekli faşist saldırılar var.

Çiçek’in ve onun da parçası olduğu sermaye devletinin bugününe baktığımızda ise, Çelik’in söylemlerinin aksine devrimci gençlik için değişen pek de bir şey yoktur. O günlerde faşistlerin keser saplarıyla yaptıklarına ek olarak bugün bizzat devlet her tür baskı ve zoru gençliğin üzerinden eksik etmemektedir. Her gün üniversitelerden gelen ÖGB terörü haberleri, hak arayan herkese yönelik azgın polis şiddeti, yüzlerce tutuklu öğrenci, keser sapının halen daha Çiçek ve onun gibilerin elinde olduğunu ortaya koyan verilerdir. Tek fark bugün artık iktidarda olanlar dünün azılı faşistleridir.

Ancak o gün kontra faşist çeteler eliyle gençliğin devrimci hareketi ezilememiş, aksine daha da militanlaşmış ve güçlenmiştir. Bugün de hareketin geri tablosuna rağmen devrimci gençlik, saldırılara, baskı ve zora karşı aynı kararlılıkla mücadele etmekte ve yeniden devrimci bir gençlik hareketi yaratmak için mücadele vermektedir. Dün devrimci gençlik mücadelesi nasıl engellenemediyse, bugün de gençliğin devrimci enerjisinin önüne geçilemeyecektir.

Ekim Gençliği

Eğitimde gericileşmeye ve ticarileşmeye karşı 7 Ekim’de Ankara’ya!

Sermaye devleti işçilere, emekçilere ve gençliğe yönelik saldırılarını gün be gün arttırıyor. Dinci-gerici AKP eliyle dışarıda emperyalist savaş çıkırtkanlığı yaparken içeride de toplumsal muhalefeti ezmeye ve baskı altına almaya çalışıyor. Özgürlüğü için direnen Kürt halkından eşitlik talep eden Alevilere, hakları için direnen işçi ve emekçilerden gelecekleri uğruna mücadele eden gençliğe kadar geniş bir kesim saldırıların hedef tahtasına çakılıyor. Sermaye devletinin bu dizginsiz saldırganlığının gerisinde toplumsal muhalefeti ezmek, toplumun geneline yönelik çok yönlü saldırıları sorunsuzca hayata geçirebilmek yatıyor. Bu toplam saldırı tablosundan ise gençliğin payına eğitimin gericileştirilmesi ve ticarileştirilmesi düşüyor.

Gerici ve ticari eğitime karşı...

Toplumun genelini etki altına almaya çalışan dinci-gericilik eğitim alanına da saldırıyor. Kampüslere cami yapımı gibi bir dizi uygulamayla üniversitelerde gerici rüzgarlar estirmeye çalışan dinci-gericilik, özellikle 4+4+4 saldırısı ile eğitimi tümenden gericiliğin kollarına itiyor. 4+4+4 ile “dindar ve kindar bir gençlik” yaratma yolunda önemli bir adım atmış oluyor.

Öte yandan, Bologna süreci ile üniversiteleri sermayenin kısılcasına atan sermaye devleti yine 4+4+4 ile üniversite öncesi eğitimin ticarileşmesini/piyasalaşmasını hızlandırıyor. “dershaneleri ve sınavları kaldırma” gibi adımlarla eğitimdeki ticarileştirme saldırılarını makyajlamaya çalışıyor.

Bu saldırının önemli bir parçası da üniversitelere yansıyor. Bologna süreci eksensiz saldırılar ile üniversiteler sermayedarların ve CEO’ların denetim ve yönetimindeki ticarethaneler haline getirilmeye çalışılıyor. Harçların kaldırılması ile yaratılmaya çalışılan parasız eğitim yanılığının aksine, üniversite eğitiminin ve kampüs içi yaşamın her adımını paralılaştırarak öğrencileri müşterileştiriyor.

Sermaye düzeninin ve dinci-gerici AKP iktidarının tüm bu saldırıları gençlik için koyu bir geleceksizlik demektir. Bu tabloyu dağıtmak ise sermayenin saldırılarına karşı gençliğin, işçi ve emekçilerin safında mücadele bayrağını yükseltmesiyle mümkündür.

Alevi kurumlarının çağrıcısı olduğu 7 Ekim mitingi, AKP’nin gerici-piyasacı uygulamalarına karşı tok bir yanıt olacaktır. Bu nedenle emperyalist savaş ve saldırganlığa, faşist baskı ve teröre, inkar, baskı ve asimilasyona; gerici ve ticari eğitime karşı; özgürlük ve gelecek için **7 Ekim’de Ankara’ya!**

Ekim Gençliği

“Parasız eğitim” zamlara kadarmış

Harçların kaldırılarak eğitimin parasız hale getirildiğine dair ortaya atılan yalanlar, kampüs içlerindeki piyasacı uygulamalar ile tamamıyla deşifre oldu. Ege Üniversitesi’nde 50 kuruş olan çay paraları 75 kuruşa, 60 kuruş olan simit 1 TL’ye, 2 lira 20 kuruş olan yemekhane ücreti 2 lira 50 kuruşa çıktı... Burada yalnızca küçük bir örneği görülen zamların ve zamlar üzerinden yansıyan uygulamanın kampüs içerisindeki diğer alanlara ve ülkedeki tüm üniversitelere yayılacağından kuşku duymamak gerekiyor.

Zamlar neyin göstergesi?

Harçlarla ilgili son gelişmeleri izlediğimizde, harçların örgün eğitim alan öğrenciler için kaldırılması, açık öğretim öğrencileri için çok ufak bir miktarda indirimle gidilmesinin eğitimi parasız kılmayacağı herkes tarafından bilinen bir gerçeklik. Dinci-gerici AKP iktidarı tarafından atanan seçilmiş rektörler ve ÖTK’lar dışındaki herkesin farkında olduğu bu gerçeklik kendisini, ikinci öğretim öğrencileri tarafından gerçekleştirilen eylemliliklerle gösterdi.

Fakat, harç paralarının kaldırılması ile eğitimin daha da piyasacı bir niteliğe kavuşturulması kaçınılmaz bir şekilde ortada duruyor. Rektörlüklere, örgün eğitim alan öğrencilerden harç parası alınmayacağını bildiren YÖK’ün, üniversitelere ekstrasdan fon oluşturmayaacağı Bologna Süreci ekseninde yürütülen tartışmalardan dolayı bizler tarafından bilinen bir olguydu. Çünkü Bologna Süreci ekseninde tartışılan dönüşümlerden birisi, üniversitelerin ekonomik özerkliği olarak tanımlanan ve üniversitelerin kendi kaynaklarını kendisinin yaratmasını dayatan süreçtir. Bu minvalde, üniversite yönetimleri -ki Bologna Süreci ile üniversite yönetimleri rektörlüklerden çıkarak Mütevelli Heyetleri’ne dönüşecektir- kampüs içerisinde piyasacı uygulamaları hayata geçirecek, sermaye ile işbirliği yapacak ve üniversiteye fon yaratacaktır.

İzmir Ege Üniversitesi’nde hayata geçirilen mevcut piyasacı uygulamalar, diğer tüm üniversiteleri de neyin beklediğini ortaya koymaktadır. Örgün öğretim harçlarının kaldırılmasının ardından, kendi fonunu yaratma zorunluluğuyla karşı karşıya kalan rektörlük, ilk uygulama olarak, üniversite içerisinde özel şirketlere kiralı olduğu kantinlerin, aylık kira bedellerini arttırmıştır. Kira bedelleri artan kantinlerde de öğrencilere satılan tüm ürünlere zam gelmiştir. Üniversite içerisindeki diğer tüm uygulamalara zam yapılması beklenmektedir. Bilindiği üzere sadece Ege Üniversitesi değil, Ankara SBF başta olmak üzere birçok üniversitede de benzer uygulamalara rastlanmaktadır.

Parasız eğitim sosyalizmde!

İnsani tüm ihtiyaçları paranın-zenginleşmenin konusu haline getiren kapitalizmin, eğitimi parasız bir şekilde, kamu hizmeti olarak topluma sunması belirli bir tarihsel kesit içerisinde olası olsa da, genel olarak imkânsızdır. İhtiyimiz suyu dahi parayla satın aldığımız bu sistemde, eğer eğitim parasız olacaksa, bu konuda çok ciddi bir toplumsal hareketin

gelişmesi gerekir. Tıpkı Şili’de olduğu gibi... Fakat toplumsal muhalefetin ileri olduğu bir aşamada elde edilen parasız eğitim kazanımı, toplumsal muhalefet gerilediği anda kaybedilir... Yani kapitalizmde kalıcı bir parasız eğitim mümkün değildir.

Çünkü kapitalizm, her aşamasında zenginleşmek için üretimin yapıldığı bir toplumdur ve insani tüm ihtiyaçlar, zenginleşmenin konusu haline getirilir; dolayısıyla da eğitim-sağlık gibi temel yaşamsal ihtiyaçların paralılaştırılması onun doğasında vardır. Ve bu ülkedeki komünist gençlerin, her parasız eğitim sloganının, sosyalist bir dünya isteğine bürünmesi de bundandır. Çünkü sosyalist üretim ilişkileri içerisinde, amaç zenginleşmek için üretebilmek değildir. Bunun tam aksine, sosyalist üretim tarzı içerisinde üretim, insani tüm ihtiyaçların yani kullanım değerlerinin üretilerek toplumun yaşamını devam ettirmesi içindir. Orada özel mülkiyet yoktur dolayısıyla zenginleşme ya da fakirleşme olgusu da olmaz. Dolayısıyla da var olan tüm üretim, birilerinin -%1’in- daha fazla zenginleşmesi için değil, toplumdaki tüm insanların yaşamak için ihtiyaç duydukları ürünlerin üretilmesi içindir.

Bugün de üniversiteler ve öğrenci gençlik, ciddi bir saldırı ile karşı karşıyadır. Bu saldırıların yarın hangi boyuta varacağına dair kâhinlik yapmak bir

yana öğrenci gençlik, var olan piyasacı, gerici, dinci dönüşümlere karşı eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitimin olduğu, özerk-demokratik bir yönetime sahip olan üniversiteler için sosyalizm bayrağını yükseltmelidir.

İzmir Ekim Gençliği

DLB mücadeleyi yükseltmeye çağırıyor...

Yeni öğretim yılının ikinci haftasında DLB, liseli gençliğe ulaşmaya devam etti. İstanbul Sarıgazi’de ve Adana’da bildiri dağıtımları ile liselilere seslenen DLB, mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı.

İstanbul

25 Eylül günü Sarıgazi Demokrasi Caddesi’nde Liselilerin Sesi dergisinin satışını gerçekleştiren DLB’liler, 26 Eylül Çarşamba günü de Mehmetçik Anadolu Lisesi önünde emperyalist savaşa, ırkçı-faşist saldırılara ve paralı-gerici eğitim uygulamalarına karşı mücadeleye çağırarak DLB bildirilerinin dağıtımını yaptılar.

Bildiri dağıtımı sonrasında liselilerle 4+4+4 eğitim sistemine dair konuşmalar yapıldı. Okullarda paralı eğitim uygulamalarına örnekler veren liseliler, Liselilerin Sesi dergisini de aldılar.

Adana

Merkezde bulunan Adana Merkez Endüstri Meslek Lisesi’nde bildiri dağıtımı gerçekleşti. “Yeni öğretim yılında mücadeleyi yükseltelim! Geleceğimizin çalınmasına izin vermeyelim!” başlığıyla çıkan DLB imzalı bildiri meslek lisesi öğrencilerine ulaştırıldı. Öğle tatilinde dağıtılan bildiride öğrencilerle kısa sohbetler edildi.

Liselilerin Sesi / İstanbul-Adana

Rektör seçimleri değişiyor

Yüksek Öğretim Kurumu (YÖK), rektörlük seçimlerini değiştiriyor. Üniversiteler kategorilere ayrılarak, bu kategorilerdeki üniversitelerin seçimlerinin farklı biçimlerde yapılacağı bir düzenlemeye hazırlanıyor.

Buna göre, “köklü olması” gibi özellikleri gözetilerek A, B ve C gibi üç kategoriye ayrılacak üniversitelerin rektör seçimleri için de farklı seçenekler tartışılıyor. Tartışmalar arasında üniversite yönetimine CEO’ların yanı sıra o ilin vergi şampiyonunun(!) getirilmesi de bulunuyor. Ayrıca bir öğrenci de yönetime gelebilecek.

Birinci öğretimde harçları kaldırarak parasız eğitim sağladığını söyleyen sermaye devleti bir kez daha gerçek niyetini göstermiş oldu. Üniversiteleri bir bütün olarak sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillendirmek için çalışan sermaye hükümeti AKP, bu anlamda üniversiteleri bile gelir getirmesine göre sınıflandırmaktadır. Bu da üniversitelerin bilimin değil sermayenin merkezi olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Tutsak sınıf devrimcisi Nihadioğlu'ndan HEY Tekstil işçilerine...

“Onurlu direnişinizi selamlıyorum!”

M. Zeki Gördeğir isimli sınıf kardeşimin kaleme aldığı ve “Direnişteki HEY Tekstil işçilerinden selamlar” ile başlayan mektubunuzu aldım. Mektubunuz için teşekkür ederim.

Yaşadığımız zorluklara ve yarı yolda bırakılmış olmanıza rağmen direnişinizi halen sürdürüyor olmanız son derece anlamlı. “Direnmek, hak mücadelesi vermek kadar onurlu bir şey olamaz” demişsiniz. Bu çok doğru. Onurlu mücadelenizi selamlıyorum.

Yaşadığımız süreci tüm boyutlarıyla Kızıl Bayrak gazetesinden takip edebiliyorum. Direniş sürecinde yaşanan eksiklikler, olumsuzluklar, mektubunuzda da belirttiğiniz gibi, “tecrübesizlikten” ileri geliyor.

Biz işçiler, tecrübeyi kavga meydanlarında ediniriz. Yaşadığımız bir hayat var ve hepimiz bu hayatın birer öğrencisiyiz. Çalıştığımız fabrikalarda yıllarca sömürülürüz. Sırtımızdan birileri şaşaalı hayatlar yaşarlar. Biz sürekli çalıştığımız, ürettiğimiz halde çalışma ve yaşam koşullarımız her geçen gün daha da kötüye gider. Bizim fabrikalarda ürettiğimiz değerlerin, kocaman servetin çok büyük bir kısmı patronun kasasına gider. Patron ise bize, sadece sefalet içerisinde yaşayabileceğimiz kadar ücret verir. Bazen sizin de yaşadığınız gibi onu bile vermez.

Sömürüldükçe sınıf farklılıklarımızı algılamaya başlarız. Başkaldırırız. Bazen o başkaldırışımız oldukça uzun sürer. Kendimize güvenmeyiz, birbirimize güvenmeyiz. Patronların her zaman bizden muktedit olduğunu düşünürüz. Gücümüzün farkına varamayız uzun süre. Oysa her gün hayatı her yerde biz yaratıyoruz ve eğer birleşirsek burjuva sınıfını rahatlıkla yenebiliriz. Çoğumuz “böyle geldi, böyle gider” deyip geçiştiririz.

İnsanlık tarihine yani yüzyıllar öncesine baktığımızda, hiç de böyle gelmediğini görürüz. İnsanlık ilkel toplumda avcılık ve toplayıcılıkla geçinirdi. Temel gereksinimlerini, ortak bir şekilde ürettiklerini, ortak bir şekilde paylaşırdı. Bu bir zorunluluktur. Çünkü doğa insana egemendi. Doğanın vahşi koşulları ortak üretip ortak paylaşmalarını sağlıyordu. İnsanlık ilerledikçe değişik topluluklar birbirleri üzerinde egemenlik kurmaya çalıştı. Bazı toprak parçalarını zor yoluyla parsellediler. Böylelikle özel mülkiyet doğdu. Egemen olanlar bir çok insanı esir alıp çalıştırmaya başladı ve böylelikle köleci toplum oluştu. Ardından sırasıyla feodal toplum ve ardından da şu an yaşadığımız kapitalist toplum oluştu.

Kapitalist toplumun diğer tüm toplumsal sistemlerden çok vahşi olduğu bilinir. Ve kapitalist toplum, daha ilk ortaya çıktığı tarih olan 18. yüzyılda İngiltere’de işçi sınıfını derin bir yıkıma sürükler. Yıkım öylesine derindir ki fabrikalarda çalışan işçiler karın tokluğuna çalıştırılır ve insanlık dışı koşullarda barınırlar. Kapitalizm, ortaya çıktığı ilk dönemden günümüze kadar insanlığa açlık, yoksulluk, acı ve gözyaşından başka hiçbir şey vermemiştir. Bu nedenle işçi sınıfı ile kapitalistler arasında sürekli bir çelişki ve mücadele vardır. Bu mücadele bugün zayıftır. Ama geleceğe dair büyük umutlar vardır. Dünyanın hemen her yerinde işçi sınıfı kapitalizme karşı ayağa kalkmaktadır.

Ülkemizde de işçi sınıfı bugün itibarıyla sessizdir. Ama bu sessizlik hiç kuşku yok ki bozulacaktır. Çünkü çalışma ve yaşam koşulları gittikçe kötüleşmekte, 18.

yüzyıl çalışma koşullarını andırmaktadır. Bunun verileri bugün cılız da olsa, kendi kabuğunu kıramasa da ortaya çıkan, sizin de olduğunuz direnişlerde mevcuttur. Sınıf hareketi serpilip gelişecek ve burjuva sınıf egemenliğinin karşısına dikilecektir.

Konuşmak, tartışmak, deneyimleri paylaşmak, birbirimize şimdilik uzak da olsak da son derece önemli. Söyleyeceklerimin devamını bir başka mektuba bırakarak, sizlerden de direnişlere ve deneyimlerinize ilişkin mektuplarınızı bekliyorum. Bu mektubumda son olarak bazı önerilerimi paylaşmak istedim. Önerilerimi size maddeler halinde aşağıda sunuyorum.

- Direnişçi işçiler arasında kurulmuş olan platform büyük bir önem taşımaktadır. Bu platform tüm direnişçi işçileri kapsamlı ve demokratik işleyişi ilke edinmelidir. Canlı ve aktif bir eylem takvimi oluşturulmalıdır. Ayrıca işçi sınıfı tarihi ve mücadele deneyimleri üzerinden bilgilendirici etkinlikler düzenlenmelidir.

- Şimdilik seçim gündemi nedeniyle askıya alınmak zorunda kalan kıdem tazminatı hakkının gaspı başta olmak üzere Özel İstihdam Büroları, esnek çalışma, taşeronlaştırma, sendikal hakların gaspı gibi sınıfı ortak kesen saldırılar gündemleştirilmeli, iş güvencesi talebi “herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi” sloganıyla öne çıkarılmalıdır.

- Güney Afrika maden işçilerinin uğradığı vahşet teşhir edilmeli, onlarla sınıf dayanışması yükseltilmelidir. İşçilerin uğradığı katliamın ardından tutuklama terörü devreye sokulmuş, işçiler yıldırılmak

istenmiştir.

- Başta emperyalizmin gerici çeteler ve bölgedeki işbirlikçi çeteler aracılığıyla Ortadoğu ve Suriye halklarına dönük saldırganlığı teşhir edilmelidir. Ayrıca kanlı Esad rejimi de teşhir edilmelidir. Bölgenin işçi sınıfı ve emekçi halklarının kendi kaderlerini belirlemeleri için Esad rejimine, emperyalizme ve onların mmaşaları olan gerici güçlere karşı direniş çağrısı sürekli ve ısrarlı bir tarzda vurgulanmalıdır. Ortadoğu halklarıyla enternasyonal dayanışma yükseltilmelidir.

- HEY Tekstil işçileri olarak sürdürdüğünüz direniş Sosyal Güvenlik Kurumu’na (SGK) yönelebilir. Bildiğiniz gibi, “İşsizlik Sigortası Fonu” AKP hükümeti tarafından sermayenin yağmasına açılmıştı. Oysa bu fonun işleyişine ilişkin olarak belirlenen yasanın ilgili maddesi şunu der: “Bir işyerinde işçi kendisiyle ilgili olmayan bir nedenle işsiz kalmış ve alacakları işveren tarafından karşılanmamışsa, tüm alacakları İşsizlik Sigortası Fonu tarafından karşılanır.” Bu yasa gerekçe gösterilerek hem hukuksal hem de fiili eylemlerle alacaklar “İşsizlik Sigortası Fonu”ndan istenebilir.

Bu önerilerimin ardından mektubuma son veriyorum. İnanç, irade, sabır ve kararlılıkla direnişinizin ve tüm direnişlerin kazanımla sonuçlanacağına olan inancımınla hepinizi selamlıyor, direnişinizde başarılar diliyorum.

Zeynel Nihadioğlu
F Tipi Cezaevi A-6/17
EDİRNE

Tutuklu üniversitelilere ceza yağdı

Malatya’da “KCK operasyonları” adı altında yapılan baskınlarda gözaltına alınan ve tutuklu bulunan 11 üniversiteli gence 7 ile 18 yıl arasında hapis cezası verildi.

26 Mayıs 2012’de gözaltına alınan Yurtsever Demokratik Gençlik Meclisi (YDGM) üyesi oldukları iddiasıyla tutuklanan üniversiteliler hakkında açılan dava karara bağlandı. Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi kararı ile Umut Çamlıbel, ‘örgüt yöneticiliği’ suçlamasıyla 18 yıl, Fırat Bulut, İdris Bingöl, Veysi Bahçıvan, Abuzer Kaplan, Mukaddes Çelik ve Ozan Kırım 9 yıl, İlyas İsen, Elif Mutlu, Suat Baş ve Güler Ateş 7 yıl 5 ay hapis cezasına çarptırıldı.

Mücadele Postası

Şan olsun 17 Ekim Devrimi!

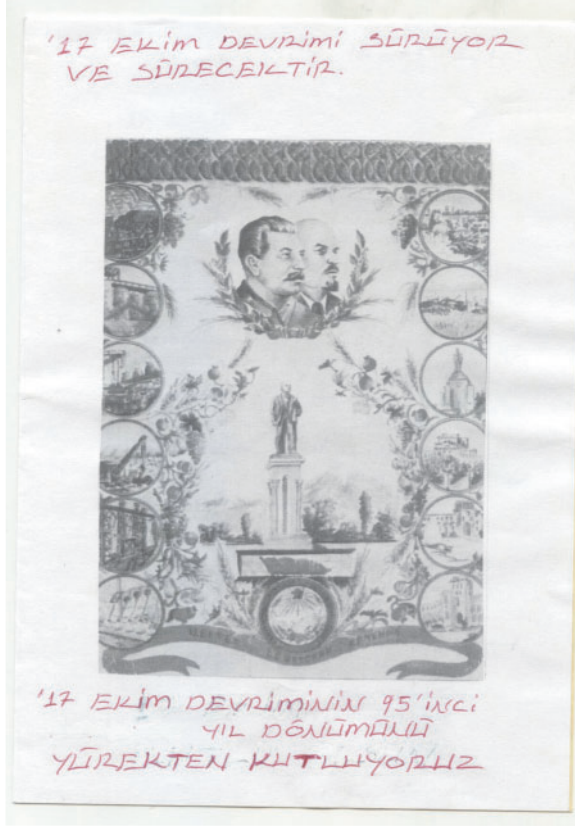
*Bu inancın ışığında
yürüyelim yoldaşlar
yeni ekimleri
yaratmaya.
gelecek biziz
cenneti de biz
yatacağız.
Uzat elini dokunsun
güneşin sarı saçlarına
parlasın gözlerde
Lenin'in ışığı
kanatlansın sevdamız
o günün umuduyla...*

Bu inançla yürek dostlarımız olan Kızıl Bayrak'ın tüm emekçilerinin 17 Ekim Devrimi'nin 95. yıl dönümünü en içten devrimci duygularla kutluyoruz.

Salvegerina 95 Şoreşa 17 Cotmehe hun karkeran u gelle bendest u hemu karkeren cihanera piroz be.

17 Ekim Devrimi'nin, tüm kızıl yüreklerimin şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinin tüm kızıl güllerini saygıyla anıyoruz. Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz. Anıları yolumuza ışık tutacak. Şan olsun ki kızıl güllerimize, yeni ekimlere kadar asla durmayacağız. Yüreğimizin olanca sıcaklığıyla umutla, dirençle o proleter yüreğinizi selamlıyoruz. Sevgi ile umut ve inatla kalın. Serkeftin.

Yaşasın devrimci enternasyonal dayanışma ve proletarya kardeşliği!

Şan olsun 17 Ekim Devrimi!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Mehmet Yamaç
H tipi hapishane C/1 Erzurum

İsviçre'de kitlesel işçi eylemi

İsviçre'de 22 Eylül Cumartesi günü, ülkenin en büyük sendikası olan UNIA öncülüğünde ve bir dizi sendikanın da desteğiyle kitlesel bir işçi eylemi gerçekleştirildi.

Başkent Bern'de yapılan eylem, esas olarak endüstri alanında yaşanan sorunlarla ilgiliydi ve eyleme 5 bini aşkın sanayi işçisi katıldı. Eylemin temel gündemi ise son yıllarda işçilerin üzerine bindirilen ağır yükü ve baskıları reddetmekti.

İsviçre burjuvazisi son yıllarda Avrupa'da yaşanan ekonomik ve mali krizi, bu ülkedeki işçi ve emekçilerin kazanılmış ekonomik ve sosyal haklarını tırpanlamanın ve giderek gasp etmenin fırsatına dönüştürmek istiyor.

Bu saldırılarını son yıllarda ağırlıklı olarak sanayi sektöründe yoğunlaştırıyor. Bu sektörde yüzlerce işçi işten çıkarmakla kalmayıp, çalışmakta olan işçileri kölelik koşullarında çalışmaya mahkum bırakmak için aşağılık yöntemlere başvuruyor.

Taşeron sistemi teşvik edilerek, taşeron firmalar yoluyla sınır olan ülkelere (Fransa, İtalya, Almanya) ucuz emek transferi yapmak istiyorlar. Dahası söz konusu ülkelere gelip İsviçre'de çalışan işçilere ücretlerini, bu ülkelereki asgari ücreti baz alarak avro olarak ödemek istiyorlar. Bunu da hukuki ve yasal bir statüye kavuşturuyorlar. Eğer bu sistem hukuki ve yasal bir zemine kavuşursa İsviçre burjuvazisi iki yönlü bir avantaj elde edecek. Birincisi komşu ülkelere ve daha uzaklarda (İspanya, Portekiz vs) yoğun bir ucuz emek transferi elde edecek, ikinci olarak içte bunu kendi işçilerine karşı kullanarak katmerli bir emek sömürüsü dayatacak.

Bu yeni sistemin özeti şudur: sanayi sektöründe, içte kendi yerli işçilerine 3500-4000 sfr (3000-3500 Euro) ödeyen patronlar, bu sistemle, sınır ülkelerden getirecekleri işçilere en fazla 1500 Euro aylık ödeme yapacaklar. Ayrıca İsviçre burjuvazisinin bu sektörde, 40 saat olan haftalık çalışma saatini 45'e çıkarma dayatmaları var.

22 Eylül'deki Bern eylemi tüm bu saldırıları durdurmak ve kazanılmış olan hakları korumak için bir mücadele platformuna dönüştü. İşçi ve emekçiler, saldırıyı püskürtmek için mücadelede kararlı görünüyorlar.

Kızıl Bayrak / Lozan

Cebeci'de Ekim Gençliği çalışması

Genç komünistler Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde siyasi faaliyetlerini sürdürüyorlar.

26 Eylül günü Siyasal Bilgiler, İletişim, Hukuk ve Eğitim Bilimleri Fakülteleri'ne "Emperyalist savaşa ve saldırganlığa geçit yok / Ekim Gençliği" afişleri asıldı. Ardından stand açılarak Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği öğrenci gençliğe ulaştırıldı.

Ders çıkış saatlerinde ise "Harçlar kalktı, soygun sürüyor" bildirilerinin dağıtımı yaygın olarak yapıldı.

Öğle arasında yemekhanelere de ulaştırılan bildirilerin dağıtımı sırasında öğrencilerle sohbet edildi, harçların kaldırıldığı fakat soygunun devam ettiğine dair vurgular yapıldı. Konuşmalarda esasen eğitimdeki bu soygun düzeninin temelinde Bologna sürecinin durduğu ifade edildi.

Ayrıca üniversitelerde yöneticilik görevi yapmak üzere ilerleyen süreçte CEO'ların görevlendirileceği, bunun ilk etapta Hacettepe ve Ankara Üniversiteleri'nde uygulamaya konulacağı belirtildi. Tüm bu saldırılara karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Ekim Gençliği / Ankara

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

CMYK

Patron kurşunladı, polis saldırdı, mahkeme tutukladı! Hukuk terörü sürüyor...

Dün; işçilerin üzerine ateş açtığını kabul eden Zeki Tekin'i serbest bırakan mahkeme, saldırıyı protesto eden işçileri tutuklamıştı...
Bugün; yaralanan işçiler, saldırgan Zeki Tekin ile birlikte aynı suçtan yargılanıyor...
İşte Sabra davası, işte burjuva hukukunun adaleti!